

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום רביעי, כ' בכסלו תשע"ה, 2.12.2015	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	עורך ראשי אסף שרף	עורכת ומורה מלווה ורדה קרין	מנהלת נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית הכפר הירוק
---	------------------------------------	---------------------------------	----------------------	--------------------------------	----------------------	--------------------------------	-------------------------

צילום: בני כרזה

אחד משלנו

● הוא בוגר הכפר, רמטכ"ל עמור שבחים והתמנה ליו"ר אגודת הידידים של בית הכפר בני גנין בראיון מקיף על הקשר שבין החינוך שקיבל לתפקידים שמילא אחר כך ● עמ' 6

פולין לעומק

ההכנה לנסיעה ופגישות עם ניצולים, חוויות ורגשות מארץ קרה ומסע קצת אחר בארץ ישראל ● עמ' 14

2

המוהלות מדברות

ראיונות עם נעמי אלישיב, עיריית יצחק ודפנה מנור

חדשות

10

בלי אתיופיים והומואים?

מה אנחנו חושבים על גזענות

דעות אחרונות

22

מטיילים בלי הפסקה

בצפון, במרכז ובדרום מסלול

28

פוקחים עין לתרבות

כל מה שעשינו בתיאטרון, במוזיקה ובספרות

שעות נוספות

הילדים נותנים לי ביטחון

מנהלת בית הספר נעמי אלישיב עברה דרך ארוכה מהמכון ההמטולוגי בתל השומר לניהול בית הספר, והתאהבה • עבור האישה שמתנהלת בעשייה אינסופית, אין טבעי מזה: "להיות אחראית על אלפיים תלמידים ו-50 מורים זה סוג של אקסטרים, וזה ממכר"

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

שנה חדשה התחילה. מורים חדשים, תלמידים חדשים ותלמידי שמיניות נלהבים עטפו את הכפר באווירה הגיגית. לכבוד פתיחת השנה ערכנו סבב ראיונות עם מנהלות בית הספר. את ראיון הבכורה ערכנו עם המנהלת הכללית בית ספרית – נעמי אלישיב.

סיפור החיים של נעמי קצת יותר מפתיע מהצפוי. היא לא החלה בהוראה ואין לה תואר בהוראה.

ספרי לנו קצת מי את? מאיפה התחלת?
"התחלתי רווקא מתואר שני בגנטיקה מולקולרית. לאחר מכן עברתי במכון ההמטולוגי תל השומר (המטולוגיה = מחלות דם). העבודה שם הייתה מאוד עצובה. התגלגלתי לחינוך ברמת האחורית. ללא תעודת הוראה ועם תואר שני בנושא הרפואה, הגעתי לעבוד בפרויקט הוראת מדעים בכוכב יאיר."

משם נעמי המשיכה את מסלולה במערכת החינוך הלא פורמלית: הוראת מדעים למחוננים. היא עבדה בפרויקט יום בשבוע של מרכז העשרה למחוננים.

הכפר היה התחנה הבאה, כשרצו להקים פרויקט להוראה למחוננים גם שם, חיפשו מחנכת ומצאו את נעמי. זה היה תפקידה הראשון כמי

ידיעות אחרונות מהרוח בתי ספר

ידיעות אחרונות הכפר הירוק | עורך אסף שרף | מורה מלווה ורדה קרין | עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן | עיצוב גרפי אסנת סברלו

צלמים: ורדה קרין, אסף שרף, שחר סטוני, מאיה קוגן, מאיה בלדורק | **ייעוץ טכנולוגי:** רודי רודיטי, שיעה ויינשנקר | **כתבים:** בני פרדה, גל עוזר, אור כרמל, אנג'ליקה בוז'ור, לורן מזרחי, אביה נחום, דניאל גולדרייך, בת-אל אסרף, יהב ישי, עופרי בסון, הילה גורנות, נועה שטראוס, גבי שטרית, איתי קויאטק, אלונה שמיך, שון שוסטר, מאיה גולדשטיין, יעל גרי, שירה דרורי, ענבל וסלי, מאיה בן יעקוב, לורן שרף, עומר רזין, גלי ביטרן, עידן לוצקי, מאיה בלדרמן, יונתן קפלן, לי בלזה, אסף שרף, יונתן גדות, נעם ניזרי, אור כרמל, מיכל ברנופולסקי, שירה מנדלאוי, רותם ששון, מאי קרסין, חן עיני, עומר בויאר, מיקי רדנסקי, אמיר בן אלון, מיכאל באוור, רום פלא, יובל בראון, הילה פרידמן, ויקטוריה קוטובה, אנטסטיה גריגורובה, רינה פרידקינה, יואב בר-נש, מארק לוגאן, האנה קוק, נעמי גנזל, מרטינה היטי, גלי ענבר, נעמה חבב, מיכל ברנופולסקי, פאני אברמוביץ, חדווה אפשטיין, שחר סטוני, ריקי יפה, תומר גירון, פז קגן, שגית אסייג, אלונה שמיך, איתי קויאטק, איילה פיין

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | **דוא"ל:** yt@yedioth.co.il | **כתובת:** רח' נח מוזס 2, תל-אביב

יש פה ילדים מאוד טובים. למשל בשביתה רבים הגיעו עם ההסעות והיו בכיתות בלי מורים ובלי השגחה, ובית ספר היה שקט. לא היה בלגן. איפה עוד זה קורה?"

שרים את המנון בית הספר. טקס פתיחת השנה

"כמו בכל מערכת חינוך, חשוב לי להנחיל ערכים של בני אדם – אהבת האדם, קבלת האחר, סובלנות, סבלנות והרשימה עוד ארוכה. חשוב לנו ליישם את זה ולא רק במילים. ניתן לראות את ביטוי הערכים במגוון התלמידים והמורים שמלמדים בבית הספר. זה המקום שלי לומר לתלמידים – שימו לב מי עומד מולכם. זה לא תמיד פשוט עבור המורים לעמוד מול כיתה אחרי כיתה וללמד, ולברוק מאות מבחנים, ולהיות אחראים על תלמידים. יש מורים בבית ספר שעובדים כבר הרבה מאוד שנים ואנחנו רוצים לתת להם לגמור את עבודתם בכבוד. כבר אותם." נעמי מוסיפה כי בשנה הזאת לבית ספר יש מטרה. לשנות משהו אחד בעולם. "יעדים הם חלומות. ואם אתה חולם, אתה תצליח להגשים בסוף את מה שביקשת. גם אם זה לוקח הרבה זמן, מהרגע ששמנו את הרף, בסוף נגיע אליו. זה שיעור שלמדתי מסיסקו", אומרת נעמי. זה כיוון שיכול לדבר לכל אחד מאיתנו. לשנות משהו אחד בעולם שמע כמו משהו גדול, אבל זה לא, זה הרבה יותר פשוט. אם כל אחד מאיתנו יציב לעצמו בשנה הקרובה לשנות משהו – אולי בעולם, אולי בעצמו, אולי בקשר שיש לו עם מישהו – אנחנו נותנים לעצמנו הזדמנות חשובה לשפר ולהתקדם. גם אם נעשה משהו חדש שלא עשינו קודם, התקרמנו. אם נעשה משהו שאנחנו רגילים בדרך שונה שאולי תהיה טובה יותר – התקרמנו. יש פה שינוי שחייבים לשים לב אליו. את דרכה בכפר התחילה נעמי כמחנכת, והיום היא כבר עומדת בראש בית ספר עם אלפיים תלמידים. ההבדל בין השניים הוא עצום. כשאתה מחנך יש לך אחריות בעיקר על 40-30 הילדים שבכיתה שלך. כשאתה מנהל – הסיפור לגמרי אחר. על כל תלמיד נוסף שנעמי "הרוויחה", היה גם הפסד קטן. "חסר לי מאוד הקשר עם הילדים. חסרות לי שעות החינוך. אני לא יכולה להספיק

הנכח במערכת החינוך הפורמלית, בכיתת המחוננים. במהלך הראיון עלתה שאלה, שיכולה לעניין כל אחד מאיתנו וממשיכה לעניין את נעמי עד היום. איך מנהיג נוצר? האם זה אדם שרוחף את עצמו להגיע להישגים או שמא קוראים לו לרגל מתפקיד המחנכת הפכה נעמי להיות רכות שכבתית ואז מנהלת בית של שכבות ז'-ח'.

"כשבית הספר גדל, החלטתי לקחת על עצמי תפקידים של ניהול. כמוכונ שחייבים לציין פה את השותפות שלי – עיריית, מנהלת החינוך, ודפנה, מנהלת החטיבה הצעירה. רק בזכות שיתוף הפעולה איתן יכולתי לקחת על עצמי משימה כזאת. בלעדית בית הספר לא היה מתנהל כך". לנעמי חשוב מאוד להרגיש שאין פה עבודה של איש אחד. כל הפעולות של ההנהלה מתבססות על שיתוף הפעולה בין שלוש המנהלות. "כולן משמעותיות לעבודה פה".

שאלתי את נעמי, מה הכיף והסיפוק בלהיות מנהלת. תשובתה הייתה וזה לתשובה שהיא נתנה לשאלה מה הקושי והאתגר

"אני אדם שמאוד אוהב אקשן, כמוכונ מסוים אפילו אקסטרים. בשבילי להיות אחראית על אלפיים תלמידים ו-50 מורים זה סוג של אקסטרים. אולי זה לא בנג'י או גלישת גלים, אבל זוהי עשייה אינסופית וזה ממכר". אפשר להבין את זה. להיות מנהלת זו עבודה עם כל כך הרבה אחריות, משימות ואתגרים בלתי צפויים. העבודה לא מפסיקה והשעון רץ. באמצע הראיון, למשל, נכנסה דינה היועצת עם בעיה שצריך לפתור. "רואה? לזה אני מתכוונת. אין הפסקה, כל הזמן יכולים לקרות דברים בלתי צפויים שדורשים מעורבות מיידית שלי". האקסטרים זה מה שהיא אוהבת, והאקסטרים זה מה שקשה.

אז תשאלו את עצמכם, איך היא עושה את

זה במשך שנים? התשובה מאוד מחמיאה. "למזולי הרב, יש פה ילדים נורא טובים, ולכן אני יכולה לנהל את הכפר. הרברים יכולים להתנהל אפילו בסדר גודל כזה. הילדים נותנים לי ביטחון".

וגם לזה הייתה לנו המחשה. הראיון חל בבוקר של 29 בספטמבר. נשמע מוכר? ננסה שוב. זה היה למחרת אותו יום ראשון, שבו יכולנו לקום קצת יותר מאוחר כי הייתה שביתה בבית ספר. המורים לא הגיעו בשעות הראשונות. "אפילו זה, השביתה", אומרת נעמי. "ילדים רבים הגיעו עם ההסעות והיו בכיתות בלי מורים ובלי השגחה, ובית ספר היה שקט. לא היה בלגן ולא היה רעש. איפה עוד זה קורה? אפשר לסמוך כאן על ילדים שיהיו בוגרים ואחראים".

איזו אווירה את מבקשת להנחיל לתלמידים בכפר?

להכיר אלפיים תלמידים".

לכן היא מבקשת, בשביל עצמה וגם בשבילנו, שנבוא לדבר איתה. כל יום ראשון מהשעה 9:15 עד 10:00 יש שעה פתוחה, שבה תלמידים יכולים להגיע למשרד של נעמי ומאוד רצויים שם (קומה שנייה בבניין התיכון, מאחורי המדרגות). "אני רוצה לשמוע את הבעיות, אני רוצה להיות אוזן קשבת ליוזמות ורעיונות. בדרך כלל הבעיות כולן נפתרות ברמת המחנך או הרכז, אבל חשוב לי שהתלמידים יידעו שגם אלתי תמיד אפשר לבוא עם בעיה".

מילה לסיום?

"אני מאחלת לכולם, לתלמידים ולמורים, שנה טובה! שנה של סובלנות וסבלנות".

חשוב לי שהתלמידים יחייכו אל הצוות

● אומרת עירית יצחק, מנהלת התיכון, שמשלבת בסדר היום העמוס שלה גם הוראת ביולוגיה – "שירי ארץ ישראל הם האהבה שלי, וביולוגיה וחינוך הם בדיוק השילוב המושלם ביניהם", היא אומרת בראיון

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

פעמים רבות שאלנו את עצמנו, מאיפה הגיע הרעיון הזה? פרויקט אחד, אירוע אחר ואינספור פעילויות שמתרחשים בכפר גורמים לנו לשכוח שמאחורי כל דבר עומד משהו. אם מדברים על התיכון, המישהו הזה הוא משהו – עירית. יחד עם הצוות החינוכי, הם מוציאים לאור פעילות אחר פעילות, כולן עם מטרה חשובה. לא תאמינו כמה רעיונות ויוזמות עומדים מאחורי כל פעולה פשוטה של בית הספר.

ולמה דווקא הפרויקטים האלה? מה הערכים שמובילים את הכפר ובעצם את עירית במעשה? מהי הראייה הכללית שלפיה פועל הצוות החינוכי שלנו? "כל הזמן אנחנו שוכרים את הראש – איך ליצור את רמות הבוגר של הכפר? ומהי הרמות הזו?", מסבירה עירית. "תעודת בגרות איכותית לא מספיקה. בוגר צריך להיות מחויב לעצמו, לסביבה ולקחת אחריות. להיות פעיל, מעורב ולא מתערב". והמילים הללו יוצאות לפועל. לפי עירית, בשנים האחרונות יש יותר מעורבות, יוזמות ועשייה. "כל הזמן הצוות החינוכי חושב איך להעצים את המעורבות עוד יותר, והשנה גם התמ"ז מוזלנו, כשמשרד החינוך הכניס יותר מעורבות חברתית לבתי הספר באמצעות תוכנית הלימודים – 'ישראל עולה כיתה' (וזהי אותה תוכנית שלפיה בכיתה י' לא עושים בגרויות)".

לא קשה למצוא דוגמאות. שכ"ב עומדת בפני פעילויות חשיפה רבות לשנת שירות וכיתות י' יצאו במהלך השנה לחוות 'השומר החדש' לע"ש שות למען אחרים באמצעות חקלאות. ואלו רק דוגמאות בודדות.

לעירית עצמה יש רעיונות שחשוב לה לקדם. הגאווה הישראלית היא אג'נדה אישית שלה: "הייתי רוצה שלא רק נדבר על המגרעות שלנו כחברה אלא גם נראה את הצדדים הטובים ונשפר את החברה דרך עשייה ותרו"מה". הסממן הזה אכן קיים בנו. אנחנו

ממהרים להעצים תכונת אופי שלילית, אבל לפרגן קצת יותר קשה לנו.

בעצם, מאחורי כל רעיון עומד קו מנחה, עומד צוות חינוכי עם חזון לגבי הכפר. ומה החזון של עירית לגבי הכפר? לא חסר. "הכפר הירוק הוא מקום גדול ומיוחד, ויש בו המון תלמידים. אני חושבת שדווקא האנשים הם אלו שיוצרים את המקום. בסדר, הכל ירוק ויש טווסים, אבל התלמידים, המורים והצוות הם אלו שהופכים את הכפר למה שהוא", היא אומרת וממשיכה: "לא נתקלתי במקום שיש בו כל כך הרבה תלמידים שפעילים למען אחרים, למשל 'כנפיים של קרמבו'".

כאשר יש אמונה כזאת גדולה באנשים, תגיע האמונה באנושיות. האנושיות מתגלגלת לערכים, והם אלו שמביאים לרעיונות ויוזמות חדשות. "הערכים שמובילים אותי הם שלושה: כבוד, אמון והערכה. ולא בדיבורים, אלא הלכה למעשה. צריך להסתכל על כל אחד כמו שהוא ולקבל את כולם".

האם באמת אפשר ללמד את הערכים הללו? לפי עירית, התשובה היא לא בטוח. בכל זאת היא מפיצה את הערכים הללו ומקווה שהדברים מחלחלים לאורך הזמן.

ובכל זאת, לא הכל בהיר. יש קשיים ויש אתגרים. "אחד החסרי רונות של הכפר הוא חוסר הנגישות. קשה יותר לתלמידים לפעול ולהתארגן, כי הם כל כך מרוחקים אחד מהשני ומהכפר. לדוגמה – איפה אנחנו עכשיו עם גל הטרור הזה שקורה בארץ? הייתי רוצה שהכפר יהיה פעיל יותר". ומכאן מגיע מסר חשוב מאוה. בואו נחפש איפה אפשר לעשות. איפה אפשר לפעול כדי לשפר. "כולנו בני

אדם. למה מה שקורה בכפר – הכבוד, האווירה הטובה, החברות – לא יכול לקרות במקום אחר?"

ואם עדיין לא יצא לכם להכיר את עירית קצת יותר לעומק, הנה הצצה קטנה לעולמה. סדר היום שלה מורכב בעיקר מפגישות עם תלמידים ומורים. לא תאמינו כמה שעות מהיום היא נמצאת בפגישות עם אנשים שעוד לא עברו את גיל 18. וכשהיא מתפנה מעיסוקי הניהול, היא גם אוהבת ללמד ביולוגיה. "שירי ארץ ישראל הם האהבה שלי וביולוגיה וחינוך הם בדיוק השילוב המושלם ביניהם".

בקיצ היא נפגשת עם כל רכזי השכבות, ללא יוצא מן הכלל, על מנת לבנות לכל שכבה תור כנית לימודים שתפור רה בדיוק למידותיה. "זהו זמן איכות שאני נהנית ממנו מאוד. זה פשוט כיף. אתה יכול להיות יצירתי ויכול לחשוב. אני מוצאת אני שים ששותפים איתי לע" בודה ולרעיונות". לדבריה וגם המורים והתלמידים מעידים, עירית פעילה מאוד. "אני פעילה ומעורבת עד לרמת הלגוור ולהדביק. אם לא מוכנים הספרים לפולין, אני אגזור ואדביק".

משפט לסיום? "אחד החלקים הטובים יותר בלהיות מנהלת הוא הקשר עם התלמידים, זה גורם לי לקום שמחה בבוקר. בכל זאת, יש תלמידים שלא רואים מורים ובפרט מנהלות. חשוב לי שתלמידים יגידו בוקר טוב כשהם רואים אותנו, שיחייכו אלינו". זה מסר מאוד נכון – הרבה פעמים קל לפספס אנשים שלא קרוי בים למעגל החברתי שלנו, ובטח לא בגיל. אבל אם נזכור שהצוות החינוכי קם בבוקר בדיוק כמונו ולפעמים עייף, מוטרד או רגיש בדיוק כמונו, נבין שחיוך מעולם לא הזיק.

"תעודת בגרות איכותית לא מספיקה. בוגר צריך להיות מחויב לעצמו, לסביבה ולקחת אחריות. להיות פעיל, מעורב ולא מתערב"

"אחד החסרונות של הכפר הוא שקשה לתלמידים לפעול ולהתארגן בגלל הריחוק. לדוגמה, גל הטרור שקורה בארץ הייתי רוצה שהכפר יהיה פעיל יותר"

על טקס שדה החיטה: "שדה החיטה הוא מטפורה לתהליך של צמיחה והתפתחות, של ניצול השטח הפיזי והמקום ללמידה על עצמי – מי אני ומה אני רוצה לראות"

הכפר בשבילי הוא מקום שבו אפשר לחלום ולהגשים

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

המטרה היא ליצור את תחושת הקשר בין התלמידים לכפר, שתגרום לכם לעזוב אותו בסוף י"ב ולהרגיש שאתם עוזבים באהבה מקום שגידל אתכם, נתן לכם ובעצם עיצב אתכם.

אחת הדרכים ליצור קשר כזה הוא פעילויות. בכפר במשך כל ימי השנה ניתן למצוא הרבה אירועים מיוחדים ויוזמות מתחלפות וחדשות. כל הפעילויות, מהנות יותר או פחות, לימודיות או לעיתים חברתיות, הן בעלות משמעות. למשל, לטקס שדה החיטה יש משמעות עמוקה שחשוב לכפר להנחיל. "שדה החיטה הוא מטפורה לתהליך של צמיחה והתפתחות, של ניצול השטח הפיזי והמקום ללמידה על עצמי – מי אני ומה אני רוצה לראות – כהתבוננות מוחשית בטבע וההשלכה של מה אני רואה בעצמי".

"יוזמה נוספת שבאה לידי ביטוי בכל מקצועות החטיבה היא תוכנית 'מילדות לבגרות'. זהו מסע, שדרכו בוחנים נושאים הקשורים להתפתחות האישית של כל אחד כתלמיד וכאדם".

מאוד פשוט להצטרף לבית ספר חדש ולא להבין מה רוצים מכם. ערכים, רעיונות, מטרות ופרויקטים רבים יכולים לבלבל כל תלמיד ובטח את תלמידי כיתה ז' שרעיון החטיבה עוד חדש להם. מנהלת החטיבה הצעירה דפנה מגור מספרת מהן מטרות הכפר ומהם הערכים והרעיונות שחשוב לו להנחיל. תלמידים צעירים, ברוכים הבאים לבית הספר.

לדברי דפנה, הכפר הירוק הוא קודם כל בית לשעות רבות במהלך היום. "השייכות לבית הזה היא מושג שאנחנו משקיעים בו מחשבה. אנחנו מנסים ליצור תשתיות רבות על מנת שהשהות כאן תהיה מיטבית. בגדול, המטרה שלנו היא שהילדים יאהבו לבוא לבית הספר". בית זו מילה גדולה. קשר למקום הוא לא דבר שמשיגים בקלות, בטח למקום כמו בית ספר שבו יש שיעורים, מורים ומבחנים. בכל זאת,

"השייכות לבית הזה – הכפר הירוק – היא מושג שאנחנו משקיעים בו מחשבה", אומרת דפנה מגור, מנהלת החטיבה הצעירה • ואכן, שלל יוזמות מקוריות של הצוות מעצימות את התלמידים ותורמות להתפתחותם האישית

התחלה עם אומץ

בכל זאת, כיתה ז' זה כבר לא בית ספר יסודי...

פתחנו את שנת הלימודים ב-1 בספטמבר ותלמידי כיתות ז' החדשים מתרגשים לקראת השנה החדשה, מלאי ציפיות ורוצים גם הם להצטרף למשפחת הכפר הירוק.

הגעתי לחטיבת הביניים, וברגע שעברתי את שערי הכפר הבנתי שזו התחלה חדשה. אני רוצה להכיר חברים חדשים, להכיר את סביבת הלימוד ובעיקר, שיהיה לי כיף. אבל עם כל התחלה חדשה מגיעים חששות, זה כבר לא בית ספר יסודי.

מה יקרה אם לא אכיר חברים? אם המורים לא יהיו נחמדים? שאכשל במבחנים. כל כך הרבה שאלות ומחשבות סבבו אותי. עברו כמה ימים ובהתחלה קצת התביישתי, אבל אורתי אומץ ושאלתי שאלות, חקרתי את אוורי בית הספר השונים, רכשתי חברים חדשים ועוד. אני מאחל בהצלחה לכל צוות המורים, לתלמידים ובעיקר, שנה טובה לתלמידי כיתות ז'.

גל עוזר, 3/ז'

מרחב מרגיע ומשחרר

הכפר שלנו ירוק, אפשר להבין זאת מהתבוננות סביב – בכל פינה צמחים, עצים, פרדסים ואזורים חקלאיים

הספר שלי או בכפר הירוק? במקרה הזה שתי התשובות נכונות. הכפר שלנו הוא בית ספר ירוק, אפשר להבין זאת מהתבוננות קצרה סביב – בכל פינה צמחים, עצים, פרדסים, שדות של אבטיחים ואזורים חקלאיים. למרחבים של הכפר יש השפעה מרגיעה ומשחררת כבר מהתחלה.

בית הספר הוא על-אזורי, וכך מזדמן לי להכיר ולהתחבר עם ילדים שגרים במקומות שונים ומרוחקים ברחבי הארץ. ארוחות הצהריים המשותפות בחדר האוכל עם ערב רב של תלמידים, ההסעות אל בית הספר וחזרה, שיעורי הבחירה המשותפים והכיתות העל-אזוריות מסייעים להיפתח ולהיחשף להרבה מאוד תלמידים. מבחינתי, מדובר בהזדמנות ייחודית לייצר חברויות חדשות ומעניינות.

למרות התקופה הקצרה שלי בכפר אני כבר יכולה לומר בפה מלא שהכרתי חברים חדשים, מורים מעניינים ובעיקר שאני שמחה שבחרתי ללמוד בכפר הירוק.

אור כרמל, 5/ז' | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

אתה מגיע למקום חדש, זו כבר חטיבה, חברים שונים. עולים חששות, יש התרגשות, אתה מנסה לדמיין את הרגע הזה שבו אתה נכנס לבית ספר חדש ולא כל כך מוכה, איך יהיו הילדים? המורים? אתה כבר לא הכי גדול, אתה שוב הכי קטן, ממש כמו בכיתה א'.

הכפר הירוק מנקודת המבט של תלמידת כיתה ז' הוא מקום די גדול. בתי ספר שונים, מספר מתחמי כיתות, חדר האוכל, בית ריושקה, בית רינה ועוד הרבה בניינים ואתרים.

עבורי, זה היום הראשון בכפר, עדיין לא למדתי להתמצא ולהכיר את כל המקומות. לא כל אחד רגיל לבית ספר שיש בו טווסים ותרנגולות שמסתובבים לך בין הרגליים, שישנה רפת, ושבשביל להגיע למקומות מסוימים, אתה נוסע בטרקטור. זה די שונה אצלי מהרגיל, אני צריכה שמישהו יסביר לי, אני בבית

אבן נוספת בתוכנית הלימודים של כיתה ז' היא לימוד השיר "שדרת הכוח שלי" בשיעורי ספרות. "בשיר מוצגת נובת בכושקה, וזו כבר השנה השלישית שהתלמידים יוצרים נובת בכושקה ובעקבותיה כותבים על הדמויות הנמצאות בשדרת הכוח האישית", מספרת דפנה, שכמנהלת החטיבה הצעירה עומדת בראש הצוות שמוציא את הפעילויות לפועל.

מדבריה ניתן להבין, שאת המ"קום שהיא מאחלת לתלמידים למצוא בכפר, היא כבר מצאה. "הכפר הירוק בשבילי הוא מקום שבו אפשר לחלום ולהגשים חלומות חי"נוכיים. הזכות הגדולה ביותר שלי כע"בורה כאן היא הצוות שעובד איתי. בעיקר העבודה עם אנשים ששותפים לחלומות שלי, שאוהבים ילדים ושהחינוך הוא בראש מעייניהם. את האהבה הזאת חשוב לי שהילדים ירגישו".

ולמרות כל האהבה, הניצוץ בעיניה של דפנה נדלק כאשר היא מדברת על הילדים שלה: "משהו שהתלמידים לא יודעים עליי? שלושת הילדים שלי, זה משהו שאני אוהבת.

הילה (סטודנטית בת 23), עומר (פרמדיק צבאי בן 19) ואסף בן ה-12 שעולה עכשיו לחטיבת הביניים".

עם כל המשימות והמטלות דפנה גם מוצאת זמן ללמד. היא מלמדת את כיתות ז' (התמוזל מזלי שהשנה זו הפעם הראשונה שאני יכולה ללמד את כל הכיתות) שיעור בשם תגליתנות. "היה לי חשוב שהשנה יהיה דגש על קליטה, דגש על חיבורים בין כל האפשרויות שניתנות בכפר לפיתוח אישי. השיעור מאפשר מסגרת להתפתחות של האני, של הבחירות שלי, של איזה מין תלמיד אני. מפתח כלים של כתיבה רפלקטיבית, שאילת שאלות, אפילו דמיון מודרך ומיינדרפולנס".

זוהי שנתן האחרונה של כיתות ט' בחטיבה הצעירה. ברגעים האחרונים הללו לפני שהם נכנסים לתיכון, דפנה מבקשת למסור מסר: "אתם משמשים אבן שואבת ודוגמה לכל תלמידי חטיבת הביניים". וזה נכון. תלמידי כיתות ט', נצלו את רגעי החטיבה האחרונים שלכם, היו פעילים, הנהיגו, טעמו כמה שאפשר. רגע לפני שהמבחנים תופסים הרבה יותר זמן והציונים הופכים לחשובים יותר, לימדו מהניסיון שלנו, הזקנים מהתיכון, ונצלו את הרגעים להנאה. נצלו את הכיתה לחברים ואת השיעורים לפיתוח עצמי. כפי שאומרת דפנה: "כל מהלך שלכם ועשייה במרחב החטיבה הוא מבורך".

"לימדו מהניסיון שלנו – הזקנים מהתיכון – ונצלו את הרגעים להנאה. נצלו את הכיתה לחברים ואת השיעורים לפיתוח עצמי"

לא נחיה על החרב אלא עם החרב

הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ התמנה השנה ליושב ראש אגודת הידידים של הכפר הירוק • לצד הציפייה בציבור באשר להמשך דרכו הציבורית הוא אומר "לא סתם באתי בשבוע האחרון שלי כרמטכ"ל להגיד תודה, מה שבנה אותי היה העבודה והתפקידים שמילאתי כאן" • ראיון עם מנהיג אמיתי

צילום: אלי דסה

משמאל: המנכ"ל סייקו, גנץ, יהודה אור, מורה רוכז, ותלמידי מגמת רובוטיקה. למטה: עם גנץ שרה ג'נח, עובדת חדר האוכל

צבא. גנץ מתקן אותי ואומר, שהיה ברור שאנחנו נהיה חיילים ולעולמים יצטרכו חיילים. זה לא סותר את החובה המוסרית לעשות כל מאמץ שביכולתנו להביא שלום. "רביץ הבין את זה".
על המשפט הבא גנץ חוזר פעמיים כדי לוודא שקלטתי אותו נכון וכך גם אעביר אותו לכם. "הקושי לעולם לא צריך להיות מחסום בפני המאמץ להתגבר עליו". המשפט הזה תקף לגבי השלום, לגבי שימור העוצמה הביטחונית שלנו ובעצם, בחייו האישיים של כל אחד מאיתנו.

או צריך חיילים. אבל מי אומר שאנחנו רוצים להיות חיילים? גנץ מדבר על צבא העם. לפיו, חשוב שצבא יישמר ממלכתי ושכולם צריכים להישאר בתוכו, מפני ש"כל אשר נתת הוא שלך לעד". כלומר, אם נתנו למדינה, שירתנו עבורה, סבלנו ועברנו קשה עבורה, נרגיש יותר מחויבים כלפיה וקשורים אליה.

ובכל זאת, יותר אנשים היום מאוכזבים מהמדינה. יש בנות שמאוכזבות ממה שהצבא מציע להן ועוד רבים שלא מרגישים את הקשר העז הזה שגנץ מדבר עליו בלהט. "אתם צריכים לדעת, בתור הנוער של היום, שכמו שיש לכם תפקיד בהווה, התפקיד שלכם הוא להיות העתיד. המפעל הצינוני של מדינת ישראל יישאר פה לנצח, והחזון והעתיד הם בידיים של הנוער. כמו שהשיר אומר: 'כל עוד נוער לנו במולדת, קום יקום חזון עם ישראל'. לכל דור המנהיגות שלו והנוער, אתם, תהיו המנהיגים של העתיד".

איך עושים את זה? מעורבות, עבודה ועשייה. הערכים שאיתם התחלנו, שאותם למד גנץ בכפר ושלאורם התחנך, הם הערכים שיביאו אותנו להישגים ולתוצאות. לעתיד ולחזון.

גנץ: "תמיד היו תקופות קשות, תמיד דיברו על לאבד תקווה, ב-48' לא היה קשה? בששת הימים? מלחמת יום כיפור? אם ירמיו יודים ויוות' ר, לא יקרה כלום. או באמת נאבד את החזון. אם נותרת כלום לא יקרה".

"הצטיינות אגואיסטית אינה מוצדקת"

העקרונות והמסלולים שהחלו להתגבש באישיותו של גנץ בימי הכפר הצעירים, הם אלו שמחזירים אותו לכפר היום. בימים אלה גנץ עסוק בעשייה. אל תטעו, ימיו לא ריקים או משעממים: "הימים מלאים כמו קודם. ההבדל הוא שהם מלאים בעיקר בדברים שאני בוחר לעשות ולא צריך לעשות. בתור רמטכ"ל, המציאות מובילה אותי ומכוונת אותי. כמובן שיש לי שליטה על סדר היום שלי, אבל היום יש הרבה יותר חופש בחירה. אני ארון לעצמי."

"היום, הסכמתי לעמוד בראש אגודת הידידים של הכפר, כי לדעתי חייבים לכל אורך החיים ללכת בעקבות הערכים שמנחים אותנו. בכל דבר שאנחנו עושים, עלינו לשמר את ערכי הליכה שלנו תוך עשיית התאמות לפי העקרונות שלנו. הכפר, בעיניי, זה מקום שמשקף ערכים חשובים של אחריות ולקייח תפקידים. אנחנו נעזר להנהלה לשמר את הערכים הללו".

במסר אחרון לתלמידים אומר גנץ, הרמטכ"ל הדימוס, בוגר הכפר והרפת: "אני מאוד שמח שיש הצטיינות לימודית בכפר הירוק. אך תסתכלו לא רק איך אתם מקדמים את עצמכם, אלא גם איך אתם מקדמים את החברה. הצטיינות אגואיסטית אינה מוצדקת, לדעתי. תהיו מאוזנים במה שאתם עושים, ותזכרו גם ליהנות מהנעורים. תבלו במסיבות, תעשו כסף".

"לא צריך לוותר על המאמץ להביא שלום. אבל בין המרכיבים שיביאו וישמרו על השלום, צריכה להישמר העוצמה הביטחונית דרך צבא חובה של כל העם. לא נחיה על החרב אלא עם החרב"

מיוחד אהו. גנץ כיהן כמפקד הצבא בתקופה של מבחנים רבים שבהם עמד הצבא בהצלחה, בזמנים של סגירת גבולות, התפתחות עולם הסייבר, שימור מעמד הלוחם, מינוי האישה הראשונה לאלופה ועוד. מבצעי "צוק איתן" ו"שובו אחים" והמתח האיראני ש"הורגש כל הזמן" היו רק חלק קטן מהדברים שהתרחשו. יש מקרים רבים אחרים שאנחנו כלל לא יודעים עליהם, וכולם התרחשו בזמנו של גנץ.

את סיום תפקידו כרמטכ"ל חווה גנץ כמו כור' לנו. כלומר, לא ממש התנסו בלסיים את הצבא כרמטכ"לים, אבל כן יצא לנו לסיים דבר אחד או שניים שאחריהם התחלנו משהו חדש לגמרי. "ההתחלה של החיים האזרחיים היתה כמו כל התחלה של משהו חדש, מטרידה, כמו כולל", אומר גנץ. "אבל השארתי את הצבא מאחוריי, בתחושה שמיציתי את התפקיד עד הסוף, עם טעם וזיכרון טובים. אני מרגיש שהצבא היום בידיים בטוחות".

אם מדברים על היום, צריך לדבר קודם כל על המתחים הפנימיים. לפני שבורחים החוצה לאיראן או לגזרה הסורית, צריך לשים לב למציאות בתוך גבולות המדינה. מה אפשר להגיד על המצב המתוח ברחובות? על חיי השגרה שכולנו מנסים לנהל בעור חברון וירושלים נפיצות מתמיד? האם יש פתרון למצב הזה? ואם כן, מאיזה סוג?

גנץ: "הפתרון צריך להיבנות משילוב של דברים. עשייה מדינית לבדה מעולם לא הספיקה, אך כך גם כוח צבאי. צריך להמשיך עם עשייה ביטחונית ועשייה מסורה וטובה. עם זאת, צריכה להיות רדיכות ציבורית, כך שלמרות הקושי אנו ממשיכים בחיי שגרה". והעשייה המדינית גם היא חשובה, הכרחית וחייבת להיות בתיאום ועם חזון. "ישבתי בקבינט. אני יודע איך הדברים שם עובדים. מדינאים – ובכוונה אני אומר את זה כי הרבה פוליטיקאים הם לא מדינאים – צריכים לפעול". אם ישר חשבתם על גנץ ותהיתם אם בכוונתו להגיע לעולם הפוליטיקה בקרוב, אתם יכולים לצנן את המנועים ולחכות בסבלנות, כי "אני עוד לא שם ובאמת מתמקד בדברים אחרים כרגע".

"רביץ הבין את זה"

היום אומרים על גנץ שהוא לא יהיה פוליטיקאי. אבל כשהוא נולד אמרו עליו שהוא לא יהיה חייל, כי לא יצטרכו חיילים. החזון והתקווה של אנשים רבים הולכים היום ודועכים.

ואם דיברנו על פוליטיקה, כאן בריוק מקור הב' עיה. רבים מרגישים שכבר אין תקווה, כי אין חזון וכי אין אנשים שרוצים לשפר. כרמטכ"ל לשעבר, לגנץ יש יותר ידע וראייה יותר רחבה על המצב מאשר לרובנו. לפי דעתו, במדינת ישראל שבמרכז המזרח התיכון לעולם יצטרכו חיילים, ולעולם יצטרכו כוח מגן ביטחוני מהטובים ביותר באזור. "אני לא אומר שצריך לוותר על המאמץ להביא שלום. בכלל לא. אבל בין יתר המרכיבים שיביאו וישמרו על השלום, צריכה להישמר העוצמה הביטחונית דרך צבא חובה של כל העם. אנחנו לא נחיה על החרב אלא אם כי עם החרב".

כשנולדנו אמרו לנו שכשנגדל, כבר לא יהיה

הוא היה רמטכ"ל, אבל גם תלמיד בכפר. הוא היה ועודנו בדיוק כמו כל אחד מאיתנו. בני גנץ התחנך גדל והתעצב בכפר הירוק. בהמשך גדל להיות איש צבא והגיע עד לדרגה הגבוהה ביותר בצה"ל. עכשיו, אחרי פרישתו מהחיים הצבאיים וחזרה לחיים האזרחיים, הוא ממשיך הלאה, לדבר הבא, והכפר ממלא כאן תפקיד נכבד.

רבים מאיתנו תוהים איך הגיעו אנשים מסוימים לדרגות רמות או תפקידים בכירים. מה הופך דווקא אותם להיות אלו שמגיעים לאותם מקומות. ואולי השאלות שמציקות לנו הן דווקא אותן שאלות הנוגעות לעצמנו. האם אנחנו יכולים להיות כמותם? להגיע גבוה ולהצליח לממש את החלומות שלנו? אם כן, איך?

בני גנץ הוא דוגמה מצוינת. הוא יכול להיות מעורר השראה וגם שאלות.

סדרן עבודה במקום מזכיר

נחזור לרגע 20 שנה אחורה. במהפך קיצוני גנץ מתחיל את דרכו בכפר ועוזב את כל מה שהיה מוכר לו. חיי מושב רגועים בבית להורים ניצולי שואה מתחלפים בחיי פנימייה סוערים, שאותם הוא חולק באותם ימים עם עוד 500 תלמידים. במשך השנים הבאות של לימודיו בתיכון גנץ מעצב את אישיותו. הוא לומד, מתחנך ומתבגר. אלו היו השנים המעצבות שהפכו אותו למה שהוא היום, שהקנו לו ערכים וסללו לו דרך. "הכל היה מעצב", אומר גנץ בנחרצות שאותה מצפים לשמוע רק מפוליטיקאי. או לפחות מרמטכ"ל. "מה שבנה אותי היה העבודה והתפקידים שמילאתי בכפר. היו בחירות לכל מיני תפקידים. אני זוכר שהם היו הרבה רציני יותר שעשיתי. היו שלושה סבבים של בחירות, כשכלל סיכוב מטרה משל עצמו. בסופו, כל מי שנבחר לתפקיד, הגיע למעמד הזה רק עם רוב רציני ועם תמיכה. היו תהליכים שלמים של דיונים מסביב לכל ההתפתחות הזו. לי היתה האפשרות להיות מזכיר הכפר, אבל ויתרתי לטובת התפקיד של סדרן עבודה.

"תחשוב על זה, איזו אחריות מטורפת זו. נער בן 16-17 אחראי על סידורי עבודה של 500 איש. אפילו במפעלים ובמקומות עבודה היום אין אחריות כזו. הכל היה משמעותי".

בארבע שנים של אחריות ועשייה למד גנץ את החשיבות של חברות, מעורבות חברתית ועשייה. דרך החיים, החברה, המריבות והוויכוחים הם אלו שלימדו אותו וחיוקו אותו. "לא סתם באתי בשבוע האחרון שלי כרמטכ"ל להגיד תודה", אומר גנץ.

"בוא לא נעוף על עצמנו"

תופתעו אולי לדעת, שבראשית ימיו בצה"ל, גנץ לא חשב על קריירה צבאית. הוא למד קצת, שירת קצת בצבא, שירת עוד קצת בצבא ו"רק אחרי 20 שנה בצבא החלטתי להישאר לקריירה". איך הוא הגיע לתפקיד רמטכ"ל? אם תשאלו אותו, במול. "רמטכ"ל זה כמו כל מקצוע אחר. כל עוד תהיה מסור למקצוע שלך, תגיע רחוק. יש הרבה אנשים מוצלחים בהרבה מקצועות שונים. יש המון תפקידים מיוחדים. אני רק אחד מבין כמה. כמו שאומרים היום – בוא לא נעוף על עצמנו". היום הכפר שם דגש גדול על מנהיגות. בתור רמטכ"ל המילה מנהיגות כל הזמן נמצאת שם בשטח. אבל אם תשאלו את גנץ, להיות רמטכ"ל זה לא הכרח אומר להיות מנהיג. "להיות מנהיג זה לא מקצוע. מנהיגות היא תכונה, עולם המנהיגות דורש כישורים", ובכל זאת, אנחנו לא יכולים אפילו לרמיין את מספר הפעמים שבהן נדרש גנץ לקבל החלטה קשה, בלשון המעטה. רמטכ"ל ניצב בפני עניינים ודילמות שאנחנו אפילו לא יכולים לשער.

"כדי להחליט ולהכריע, צריך לאסוף את מרב הנתונים ולשמוע כמה שיותר דעות. צריך להבין לאן אנחנו רוצים להגיע ולקבל החלטה. לפעמים יש יותר זמן להתייעצות ול' פעמים פחות. מנהיג צריך לתת מקום לקבוצה שאותה הוא מנהיג. כלומר מנהיגות היא להצליח לגייס את האנשים שאתה עומד בראשם. לדעת להגדיר כיוון ולבחור נתיב", הוא מסביר. ההבדל בין להנהיג ללהיות ראשון, על פי גנץ, הוא שלהיות ראשון זה אומר להיות הכי טוב. אבל אין טעם בלהיות הכי טוב, אם כולם הולכים אחריו כמו עדה. זה אופורטוניזם ולא מנהיגות. להסתכל, להתבונן ולגרום לאנשים לעשות דברים ברוח החזון והמטרות שלך – זו מנהיגות.

"הצבא היום בידיים בטוחות"

את תקופתו כרמטכ"ל קשה לאפיין באירוע

למדנו שנינו באותו הכפר

הם למדו כאן לפני 50, ושמחו לשוב ולהיפגש ולהעלות זיכרונות • כנס מחזור י"ד בכפר הירוק

"בצבא שירתתי בתותחנים, וזה לא היה קל. הייתי בשתי מלחמות - ששת הימים ויום כיפור. אחרי התקופה הזאת רציתי לראות שמיים אחרים. נסעתי לטיול באמריקה. בתום מלחמת יום כיפור קיבלתי פרס: כרטיס חזרה לאן שנרצה".

גוטקין הוא איש מרתק. למדנו ממנו הרבה מאוד, קיבלנו השראה, הוא לגמרי מודל לחיקוי. כשסיפר על שנותיו בכפר, רצינו לחזור לזמנים ההם, בלי טלפונים, מסכי מחשב וטלוויזיה. זה היה מיוחד, תקופה נאיבית. "היינו לוקחים טרקטורים בלילה, ולכל נהג ישבו על הכנפיים שתי תלמידות, וככה נסענו עד הרצליה וחזרה", סיפר לנו גוטקין עם דמעות התרגשות בעיניו.

בוגר נוסף בשם נאור שאלנו, מה הכי זכור לו מהכפר הירוק, ותשובתו היתה מפתיעה: "הערך של החברות, הרעות, נשמר עד היום ועובדה שאנחנו עדיין נפגשים, זהו ערך עליון שלמדנו בכפר".

כראי לדעת, שבמחזור הזה למדו גם הזמר והמלחין איתן מסורי והמוזיקאי אורי שפילמן. שכבה לעניין!

הבנו, כי באותם ימים החברות היתה חשובה מאוד, חברות פשוטה, ללא מכשירים דיגיטליים. היתה אינטראקציה בין אדם לאדם. לא חשבנו שניהנה כל כך מהכנס. אלו אנשים מיוחדים, עם סיפורים מרתקים ומצחיקים. זאת היתה חוויה מסוג שונה, הדיבורים והצחוקים שבין הנעורים לזקנה. היינו עושות זאת שוב ובשמחה.

אנג'ליקה בוז'ור, י"ב/3 ולורן מזרחי, י"ב/1 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

קולות מן העבר: בוגרי הכפר הירוק, מחזור י"ד נפגשים אחרי 50 שנה באודיטוריום הגדול. הבוגרים חוזרים לכפר לפגוש את חבריהם, לעלות זיכרונות מפעם, לצחוק, להתברך ולהוקיר תודה לד"ר קובי נווה (סיסקו), תלמיד הכפר בעבר, מרדכי, מנהל הפנימייה וכיום מנכ"ל הכפר. כבוד! שמענו סיפורים ואף שאלנו מספר בוגרים ככנס שאלות, כדי לדעת מה מסתתר מאחורי הכפר הירוק של פעם.

גוטקין גר כיום בטקסט ארה"ב. הוא בעל חווה ומתעסק בטיפול בסוסים. יש לו שני ילדים ונכד.

מה עשיתם בכפר מדי יום?
"הכל חוץ מלמוד".

אילו טיולים שנתיים אתם זוכרים לטובה?
"לא זוכר טיולים שנתיים, לא רצינו לצאת מהכפר, היה פה כל כך כיף, אז למה לצאת?"

מה הכי עניין אתכם בתקופה ההיא?
"גיוס לצבא, שירות משמעותי בנח"ל, בחורות, וכמובן כל החברה המצוינים".

מה עשיתם עם סיום תקופת הלימודים בכפר הירוק?

בנות, קדימה!

נשים למען נשים כאן אצלנו • חפשו אותנו בדף הפייסבוק: "פורום פמיניסטי של הכפר הירוק"

הילה גורנת, י"ב/11 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

"פורום פמיניסטי הכפר הירוק" הוקם בחודש ינואר 2015 כרעיון של תלמידות לקידום שוויון מגדרי בכפר ובסביבה הקרובה לנו.

מה עושות/ים בו? - הפורום הוא פלטפורמה שבאמצעותה ניתן לקדם פעילות חברתית יומיומית, למצוא מרחב בטוח, לדון וללמוד רבות על כמעט כל נושא, לעבור ולהעביר סדנאות בנושאים הקשורים למגדר וחיי היומיום שלנו, ובעצם, להיות חלק משינוי חברתי משמעותי אשר נוגע לחיים של כולנו.

בשנה שעברה הרמנו סדנאות בנושאים שונים הקשורים לפמיניזם יחד עם תום טרגר ("אפט") ועדי מורג, נפגשנו עם ח"כ מיכל רוזין וכך התחלנו את הפרויקט "רול מודלס", שנועד לנסות ולחזק קשר בין דוריי של נשים ונערות ולהביא דוגמאות למודלים נשיים לחיקוי, גייסנו כספים לעמותת "הופכות את היוצרות" ועוד.

מדוע הוקם? - בעולם שבו נשים מקבלות 75% ממשכורת של גבר על אותה עבודה, נתקלות בתקרת זכוכית ונשפטות על פי אורך בגדיהן, הרגשנו שחסרה בכפר מודעות לחשיבות של חינוך בנושא וסובלנות. פתחנו את הפורום כדי שיהיה לכולנו מקום בטוח, שבו ננסה למנוע מדעות קדומות לנהל אותנו, לגנות סטריאוטיפים סקסיסטיים מיותרים ולצמצם השלכות של דיכוי בקהילה של הכפר הירוק.

מי נמצא/ת בפורום וכיצד הוא מופעל?
בפורום תלמידות ותלמידים מהחטיבה העליונה בעיקר, והוא זוכה לשיתוף פעולה צמוד של גורמים מרכזיים בכפר והנהלתו. הוא פלטפורמה המופעלת ומנוהלת על ידי תלמידות הכפר הירוק בפיקוח גורמים מערכתיים בכפר. כיצד מצטרפות/ים?
חפשו אותנו בפייסבוק! הקבוצה הסגורה של "פורום פמיניסטי הכפר הירוק".
אינכן/ם תלמידות/ים, אך עדיין מעוניינות/ים לעקוב אחרינו?
חפשו אותנו בפייסבוק! הרף של "פורום פמיניסטי הכפר הירוק".

מפיו של מנהיג הפרטיזנים

הרצאה מפני דניאל קובנר, נכדו של אבא קובנר ז"ל

אבא קובנר ז"ל היה משורר עברי, סופר, מנהיג פרטיזנים ולוחמים מגטו וילנה שבליטא ומראשי חבורת "הנקם", שניסתה לנקום בנאצים אחרי מלחמת העולם השנייה.

במסגרת שיעור היסטוריה, ב-8.6.15, נכנס לכיתתנו דניאל קובנר, מורה בבית הספר ונכדו של אבא קובנר. בהרצאתו סיפר לנו דניאל על סבו, שבמהלך מלחמת העולם השנייה היה הראשון שהעלה על הכתב את ההנחה שישנה תוכנית כוללת ומרכזית להשמדת כל יהודי אירופה, ואף נשא באחת האספות את הכרוז המפורסם: "אל נלך כצאן לטבח!"

ברבריו הסביר כי התנגדות היא האפשרות היחידה העומדת בפני יהודי ליטא, שלטענתו, היו הראשונים בתור.

כמו כן, סיפר לנו דניאל על עדותו המרתקת של סבו במשפט אייכמן, שהתירה רושם עז בשל עוצמתה הרבה. ההרצאה היתה מרתקת ותרמה רבות לידע שלי ושל חבריי הכיתה.

עופרי בסון, י"ב/3

ביקור משמעותי במרכז רבין

20 שנה לרצח, שכבה י"א בביקור במרכז רבין

בלה בלה תעשייתי

הרצאות מרתקות על בשר מתועש וביצי חופש במסגרת לימודי המהפכה התעשייתית • שיעורי היסטוריה מזווית אחרת

לורן שרף, ט'3 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

במחצית השנייה של כיתה ח', חלק עיקרי משיעורי ההיסטוריה שלנו עסק במהפכה התעשייתית. בעקבות השיעורים הללו התעסקנו גם בשינוי החל במזון שאנו אוכלים ובמזון מתועש ששולט כיום כמעט בכל חברת מזון. וכך, לקראת סוף השנה, כל כיתה בשכבה קיבלה נושא הקשור למזון מתועש ובחירה קבוצת ילדים אשר תכין מצגת או הרצאה על הנושא שקיבלו.

אחרי שבועיים של עבודה, התכנסה כל השכבה באודיטוריום הגדול לפצ'ה קוצ'ה – קונספט יפני שמשמעותו "בלה בלה בלה", ומתקיים כאירוע שבמהלכו דוברים שונים מציגים בפני הקהל פרויקט, מעשה או מחשבה.

ישבנו יחד, כל השכבה, והקשבנו להרצאות מרתקות בנושאים מגוונים ומעניינים, כמו בשר מתורבת, השילוש הקדוש – מלח שמן וסוכר, ביצי חופש לעומת ביצים רגילות, השפעת האוכל שלנו על מבנה השיניים, אריות מזון אורגניות שמתכלות ועוד רבים.

כל הרצאה היתה יותר מעניינת מזו שקדמנו לה והיו גם הרצאות אחרות שהעבירו מורים או אנשי מקצוע, אך החלק המקסים ביותר הוא שרוב אלה שהעבירו הרצאה הם תלמידים בלי ניסיון בדיבור מול קהל או הצגת נושא ל-300 אנשים, ובכל זאת, כל תלמיד שעלה ודיבר היה מעניין, מרתק, סוחף, בעל ביטחון וגרם לשכבה שלמה שלא מסוגלת להיות בשקט יותר מחמש דקות רצופות, להקשיב.

זו היתה חוויה מעניינת, מעשירה וכיפית שהפכה את שיעורי ההיסטוריה ליותר מלהיבים ומסקרנים, בדיוק כפי שהם צריכים להיות.

כיתה ט'1/ בטקס ליד אנדרטת רבין. למטה: בתערוכה בנושא 20 שנה לרצח בתיאטרון הבימה, ועם הרב ישראל לאו

ביקור ריאליסטי

איך חווה ילד את ההשתתפות בריאליסטי? ומה כוחה של העריכה בתוכניות כאלה? שמענו מבוגרת "בית ספר למוזיקה"

באחד משיעורי החינוך האחרונים ביקרה בכיתתנו מבוגרת תוכנית הריאליסטי "בית ספר למוזיקה" שי המכה.

שי היתה מאוד פתוחה וסיפרה לנו על החוויה האמיתית של השתתפות בתוכנית ריאליסטי.

היא הדגימה לנו באמצעות קטעים מהתוכנית את כוחה של העריכה, סיפרה לנו על התהליך שעברה בתוכנית, ועל איך הרברים התנהלו באמת לעומת איך שזה נראה על המסך. היא דיברה איתנו על החוויה של פרסום בגיל צעיר, וכי צד היחס של אנשים כלפיך משתנה בעקבותיו. שי סיכמה את חוויית הריאליסטי בצורה חובבנית. היא אמרה שהיא לא מתחרטת על השתתפותה בתוכנית ושזה עשה לה רק טוב בהתפתחות המוזיקלית שלה. עם זאת, כיום היא מנסה להציג ליה בתחום המוזיקה מכיוון אחר, היא כותבת שירים ועוברת על אלבומים. לסיום המפגש היא ניגנה לנו שני שירים שלה. שי העבירה לנו שיעור חשוב לגבי מציאות ולגבי פרסום. אני חושבת שאני מדברת בשם כל הכיתה, כשאני אומרת שנהנינו מאוד ולמדנו המון מביקורה.

ענבל וסלי, ט'4

לאחרונה נסעה שכבה י"א למרכז יצחק רבין. כל כיתה נחלקה לשתי קבוצות ופגשה מרדכי, שיחד עם התלמידים החל בדיון על השסעים בחברה הישראלית. קבוצות המרכיבות את החברה בעבר ובהווה, כמו יהודים וערבים, גברים מול נשים, מזרחים ואשכנזים ועוד.

המפגש והדיון עוררו מחשבה והביאו לשאלות על החברה הישראלית ואיפה ברצוננו להיות בחברה.

לאחר מכן, יצאו הקבוצות לסיור במוזיאון, שמתאר את התבגרותו של יצחק רבין אל מול התפתחותה של ארץ ישראל ושסעים שהתהוו בישראל באותן תקופות.

הסיור היה מאוד מעניין, ראינו את התפתחותה של המדינה מול חייו של אדם שהשפיע מאוד והיה חלק חשוב בפוליטיקה הישראלית ונחשפנו גם לפריטים מקוריים מחייו של רבין.

זה היה ביקור חווייתי ומעניין.

אביה נחום, י"א/11

בת אל אסרף, י"א/11 • גזענות בחברה הישראלית

אין לי ארץ אחרת

הגזענות והאפליה בוערות בדמנו. אנו מרגישים לא רצויים במקום היחידי עבורנו על פני תבל. המחאה הכללית באה בתגובה לדיכוי - גזעי, מגדרי ומעמדי, וכמובן, גם על יחסה הבוטה והגזעני של משטרת ישראל בחלק מן המקרים. קהילת יוצאי אתיופיה נמצאת בארץ יותר משלושה עשורים, שבמהלכם היא מתמודדת עם גזענות יומיומית. מכאן והלאה מוכרחים לעשות שינוי. הכוונה היא לשינוי אמיתי. חובה להביא שפתרון יסודי ומקיף הוא כורח המציאות. ההפגנות חייבות לפרוץ לתודעה הלאומית שלנו, להבהיר ולחדר שבמדינת יהודית ודמוקרטית השוויון צריך להיות מלא וכללי. מדינת ישראל עשתה מאמצים להעלות את יהודי אתיופיה, אך כשלה כישלון חרוץ בקליטתם בארץ.

קל לי להודות עם המצוקה שהגיעה לשיאה. ואני שואלת אותך, קורא יקר, כאורח מהי שורה, כישראלי - האם זאת ארץ זבת חלב ודבש שאבותינו חלמו עליה? הרי מדינת ישראל היא סוג של קיבוץ גלויות

בישראל, עד שלא הופכים לפרובוקטיביים ובוטים, עד שאין פצועים ואין מאבק, המטרות החשובות של הקהילה לצדק ושוויון לא יגיעו לסדר היום

לעוד קהילות הפזורות בגולה וטובלות בגלל היותן יהודיות! ארץ, שהוקמה במיוחד בשביל אותה המטרה - להיות מקום חם שבו אנשים לא יצטרכו להסתגר ולפחד בגלל מי שהם. האם הגיוני שתהיה קהילה מנותקת, לא משולבת, בחברה הישראלית? שכל מה שמפריד אותה מלהיות באמת ראויה זה בגלל שאנשיה נולדו בצבע הלא נכון? אל תגיד לי שאתה נגד האפליה, תגיד לי מה אתה עושה נגדה! נסה לעמוד במקומי ולראות את המצב מהצד השני. אותו חייל יכול היה להיות אביך במילואים, אחיך ואולי אפילו אתה. כנראה שהמראה החיצוני קצת מטעה. אחת האמירות שגרמו לי לכתוב את המאמר היתה בגלל שנער הטיח בי שאנחנו עושים "אינתיפאדה" בארץ. הלו, מתי ראיתם אדם ממוצא אתיופי מתאבד לאחרונה באוטובוס? חשוב לי שאנשים יבינו את מהות הנושא ולא יסתכלו עלינו כעל מסכנים.

אני מרגישה חובה לספר על האפליה והגזענות בארץ, כי גם אני חוויתי אותה. כפי שאתם מבינים, אני דור ראשון בארץ, נולדתי להורים שבצעירותם עזבו את אתיופיה, מולדתם, ועלו ארצה מתוך כוונה להיות שווים בין אחיהם היהודים.

כילדה צברית וישראלית לכל דבר, תמיד מצופה ממני שאזכיר את עובדת היותי גם אתיופית. אמנם ביקרתי באי-תיופיה שבע פעמים, הוריי אורחים אתיופים לשעבר ואני דוברת את השפה האמהרית, אבל במדינת ישראל במאה ה-21, לצערי, יהודי אתיופיה עדיין לא יכולים לקרוא לעצמם בני-טחון מלא - ישראלים.

אחת הסיבות שהביאה אותי לשהות בפנימיית הכפר הירוק היתה רצוני להשתלב בחברה הישראלית. הכפר דוגל בסובלנות ובקבלת האחר. אני שמחה להיות חלק מהכפר ולהשתייך למקום ערכי זה. מי ייתן והכפר יהיה השראה וסימן דרך לכלל העם בישראל.

הקהילה האתיופית מהווה כ-1.6% מכלל האוכלוסייה בארץ. קרוב ל-90% מהצעירים בקהילה האתיופית מתגייסים לצה"ל, כאשר שיעור זה לא כולל מתנדבי שירות לאומי. עם זאת, כשליש מהקטינים בכלל הם אתיופים.

לפי מחקר של פרופ' גיא בן פורת וד"ר פני יובל מאוניברסיטת בן גוריון שנערך ב-2013 ופורסם בעיתון "הארץ", נמצא כי לכ-31% מבני הקהילה אין אמון במשטרה. כ-41% מיוצאי אתיופיה מספרים כי לעיתים קרובות מאוד המשטרה עוצרת בסביבתם אנשים ללא סיבה מוצדקת, ו-27% מאמינים כי אם יתלוננו במשטרה, יקבלו יחס גרוע מזה שניתן לקבוצות אחרות. על פי נתוני המשטרה, בין 2006-2011 נרשמה עלייה של 8% במספר תיקי הפשיעה של יוצאי אתיופיה.

טנש בלטה, אם לחמישה ילדים בחודש השביעי להריונה, נדהמה

לגלות כי המשטרה החליטה לסגור את התיק נגד נהג שדרס ופצע אותה במהלך הפגנה. הסיבה לכך היתה: "חוסר עניין לציבור".

בשנה האחרונה אירעו לא מעט עימותים בין שוטרים במשטרת ישראל לאזרחים ממוצא אתיופי. החל במקרים של יחס מזלזל, כמו במקרה של ג'טצ'או ינג' וג'ג'או בימרו, ועד מקרי מוות והתאבדויות של אלי סבהט ויוסף סלמסה, זכרונם לברכה, שהתדרדרו למצוקה קשה בעקבות מפגש אלים עם שוטרים.

אלו הן רק דוגמאות בודדות של אלימות משטרתית מתוך תמונה רחבה ועגומה, שאיתה נאלצים להתמודד ישרא-

לים ממוצא אתיופי בחיי היומיום שלהם. אלא שמחוסר הוכחות, היה קשה לטעון כי מקרים אלו חלו בשל גזענות.

המקרה ששבר את השתיקה והביא להפגנות המוניות, היה תיעוד מצולם ברשת של אלי-

מות קשה וברוטאלית כלפי חייל ממוצא אתיופי. בסרטון נראה חייל שהולך לתומו ברחוב בעיר חולון, כשנפתע וללא כל התגרות מצד החייל, שוטר מתנפל עליו, כשבהמשך מצטרף אליו שוטר נוסף, ואחד מהם אפילו שולף נשק. באירוע זה האלימות כלפי יוצאי אתיופיה הגיעה לשיאה.

ואני שואלת, איפה הצדק? למה האפליה? למה לראות בנו אזרחים סוג ב'?

מטרת ההפגנות, שנערכו ביום חמישי 30.4.2015 בירושלים וב-3.5.2015 בתל אביב, היתה להעלות את המודעות למצוקות הקהילה האתיופית לרמה הלאומית וכן למחות נגד האלימות המשטרתית ונגד המדיניות המפלה של הממשלה. ההפגנות היו לא חוקיות ואלימות. לצערי, בחברה שאנחנו חיים בה, רק הדברים הקשים הם ה"בלתי נשכחים".

אני לחלוטין איני מצדיקה אלימות והפרת חוק. פצועים רבים, שוטרים ואזרחים, הם דבר מצער! חבל! לצערי, בישראל עד שמישהו לא הופך לפרובוקטיבי ובוטה, עד שאין פצועים ואין מאבק, המטרות החשובות שלנו לצדק ושוויון לא יגיעו לסדר היום. הלוואי שלא היה צורך בהפגנות בכלל. האלימות לא הגיעה מתוך החלטה ושיקול דעת, האלימות הגיעה מתוך משבר עמוק, כעס ותסכול. זה לא היה המקרה הראשון של גזענות ולצערנו, גם לא האחרון.

אני מדברת על אפליות בחלק ממוסדות החינוך, כשכתי ספר מפרידים ילדים בשל מוצאם; על חוסר שוויון הודי-מניויות במקומות תעסוקה; על סירוב למכור לנו הקהילה דירות, למשל בקריית מלאכי, שחלילה לא נוריד את ערכן. השתיקה! השתיקה כמו טעם מר בפה, ומרירותה רק עולה יותר ויותר. ההפגנה התקיימה לא כדי שלמחרת היום נקום בבוקר לעוד כוס קפה, נשכח ונחזור לשגרה. המחאה הזאת אולי תועיל לבני הדור הבא של יוצאי אתיופיה בארץ, בתווה שיסבול קצת פחות מדור הוריהם.

בת אל אסרף בקבלת שבת בכפר

יהב ישי, י' / 3 • זעקת עולי אתיופיה

המדינה כשלה בקליטה

ב-5.5.15, במסגרת שיעור אזרחות ויומיים לאחר ההפגנה בצי אביב, הגיעה לכיתתנו, ט' / 3, בת-אל אסרף. ההפגנה התארגנה עקב סרטון ברשת החברתית, שבו נראה חייל אתיופי מותקף על ידי שני שוטרים ללא סיבה.

הוריה של בת-אל יוצאי אתיופיה, והיא טענה על אירועי גזענות קשים הקורים פה בישראל. ההפגנה נערכה ללא אישור מהמשטרה, ולמרות הכוונה לשרדר מצוקה, נהפכה ההפגנה לאליומה.

אף אחד לא רוצה אלימות! המדינה כשלה בקליטתם של יוצאי אתיופיה. בת-אל סיפרה בכאב ועם דמעות בעיניים על גזענות המופנית כלפיה, על בידוד, על מקומות דיוור שכינתה "גטו". עוד סיפרה על ניסיונות ההשתייכות של יוצאי אתיופיה, על התגייסותם לצבא ועל הרחיקה והאפליה שבאה למרות זאת.

בת-אל הדגישה שבכפר היא בהחלט מרגישה שייכת, שווה בין שווים, אך כל מי שהקשיב להרצאתה, הבינו מהר מאוד שהיא באה לייצג את עדתה, את חבריה ואת משפחתה. היא רצתה להשמיע את קולם של רבים: די לגזענות ולאפליות!

ורדה קרין שהביאה את בת-אל לכיתה, לא תיארה לעצמה כמה הדבר היה הכרחי - מפגש בין תרבויות. אף אחד לא נשאר אדיש לדבריה של בת-אל, כל שינוי גדול מתחיל במשהו קטן.

הפגנת יוצאי אתיופיה באיילון | צילום: יובל חן

● **אסף שרף, י"ב/8**
שיעור פעיל באזרחות

עו"ד סיגל פעיל בהרצאה על זכויות אזרח

זכויות אדם או זכויות אזרח. מה ההבדל ביניהן? למה בישראל אין חוקה, ומהן זכויות יסוד? שאלות כאלו ועוד רבות מעניינות אחרות עלו בהרצאה של סיגל פעיל לתלמידי שכבה י"ב.

פעיל היא עורכת דין שעוסקת בזכויות אדם ואזרח ובתו של חבר הכנסת לשעבר ד"ר מאיר פעיל שנפטר לא מזמן. בזמן שכל בית הספר עסק בהכרת הארץ דרך השבילים והרגליים, שכבה י"ב עסקה בהכרת הארץ דרך הרצאה על זכויות אדם בישראל והמצב האזרחי שקיים היום.

הידעתם, לדוגמה, שיש אנשים בישראל שאין להם זכות לבחור ולהיבחר? אלו הם תושבי הקבע בעלי הזכויות החלקיות, למשל תושבי מזרח ירושלים. מתי ישראל שוללת מאנשים זכויות? למה? סיבות רבות ואינטרסים רבים מסבכים את הסיפור הזה.

בהרצאה הגענו עד נושא הפייסבוק. שאלת הגור ענות וגבולות חופש הביטוי מעסיקה את כולנו כל יום. על המקרה של המורה ששיתפה בכיתה את דעתה לגבי פעולות צה"ל בשטחים שמעתם? במקרה זה תלמידה כתבה בפייסבוק שהמורה היא "בושה לאנושות" ושהיא לא בסדר. עד כמה מותר לנו לכתוב בפייסבוק כל מה שאנחנו חושבים? והאם זה בסדר בכלל שמורים יחשפו את דעותיהם?

ההרצאה בהחלט הפעילה את הראש וגרמה לכולנו לחשוב. היא היתה מעוררת ומעניינת. דעות ותשובות רבות עלו מצד התלמידים, וכמוכן שכולם לא הסכימו עם כולם. היה בהחלט מהנה מאוד לשמוע את חברינו לשכבה מדברים, מנמקים, טועים ומתקנים, ולראות את הלהט שהתעורר בקרב התלמידים כשעלו סוגיות מסובכות. ההרצאה הזו היא דוגמה מצוינת לשיעור פעיל באזרחות. שיעור שמעורר ביקורת, חשיבה ומעורבות פוליטית וחברתית.

ההמלצה שלנו – תתעמקו בנושאים האלה, תחשבו עליהם – מה הזכויות שלנו ואיפה הגבולות שלהן. תתלבטו, תתחבטו או סתם תשמעו. בכל מקרה, זאת זכותכם.

אחרי הדקירה במצעד הגאווה בירושלים | צילום: עמית שאבי

● **נועה שטראוס, י"א/2** מחשבות על המדינה

כמו סייזיפוס על הגבעה

לדעתי, המעשים שמהם נובעת תחושת הייאוש הזאת, נובעים מש" תי בעיות – בורות וקושי להתמודד עם ביקורת. במדינה מסתובבות כל כך הרבה דעות וגישות. היה יכול להיות מאוד מעניין לחיות בה, אילו רק אנשים היו מוכנים לעצור ולהקשיב אחד לשני. הייתי רוצה לחיות במקום שבו לא מתלהמים וצועקים סיסמאות, אלא פשוט מקשיבים לרגע.

אני לא חושבת שזה כל כך קשה, במיוחד מפני שיישמת את זה בעצמי. בתחילת הקיץ הייתי במחנה קיץ של שבועיים. ישנו ביחד כאן בכפר חילונים, דתיים, יהודים וערבים, ודיברנו. לא תמיד על פוליטיקה או על חדשות, אבל גם כשכן, אף אחד לא תקף או צעק. כשמישהו טען טענה מסוימת והיה ברור שהוא לא בדיוק יודע על מה הוא מדבר, מישו אחר פשוט הסביר לו. זה מבזבז פחות אנרגיה, זה מבהיר דברים וזה יותר נעים.

בכנות, אפשר לעשות את זה. אני מאמינה שכל אחד עם כוונה וחינוך מתאימים יכול פשוט לדבר, להבין ולקבל טיעונים המנוגדים לדעותיו, גם בלי להסכים. אחרי הכל, רוב האנשים הם לא טיפשים או אטומים עד כדי כך שלא יהיה אפשר לדבר איתם בהיגיון בכלל. תהליך כזה כבר מתחיל בכל מיני מקומות ובצורות שונות. לדוגמה, קבוצת "ואהבת", המייצגת חרדים למען מדינת ישראל, שחבריה הגיעו לעצרת לזכר שירה בנקי ז"ל כדי להזדהות. או מרכז "חושן", המרכז לחינוך והסברה של קהילת הלהט"ב, העורך כנסים וימי עיון במטרה להסביר את הנושא. קבוצות כאלה, ששוכרות את הסט" ריאליסטים ומצליחות ליצור קשרים בין אנשים שאולי לא היו מדברים אחד עם השני, מקדמות את המטרה ויכולות לסייע לחסל את הייאוש. אם נחזור לסייזיפוס על הגבעה, יש משהו במאבקים שלנו כחברה שמזכיר את המאבק שלו, אבל יש הבדל אחד משמעותי – לפעמים כשמגיעים לפסגה והאבן מתגלגלת למטה, היא מתגלגלת למרגלותיה של גבעה אחרת, חדשה – אתגר חדש שאנחנו צריכים לעבור.

בזמן מצעד הגאווה בירושלים (שנערך ב-30.7.15) ישבתי בבית, כתבתי משהו במחשב ושמעתי מור זיקה. אולי כתבתי את העבודה באנגלית, אולי מייל, אני לא זוכרת בדיוק. מה שאני כן זוכרת זה שבשלב מסוים נכנסתי לאתר חדשות, רק כדי להתעדכן קצת, וכותרת אחת צדה מיד את עיני – "פייגוע שנאה: הרוקר במצעד הגאווה לפני כעשור דקר שוב הערב ופצע קשה משתתפים".

עוד לפני שהמשכתי לקרוא, לפני שחילחלה אליי משמעות הירייה, לפני שהתרקם בי בכלל רגש כלשהו כלפי הדברים, מילה אחת בלבד הידהדה בראשי – "שוב". "דקר שוב הערב". מה זאת אומרת שוב? זה אומר, מן הסתם, שזה קרה כבר קודם. אבל את זה אני לא צריכה לספר לכם.

או מה בכל זאת אני רוצה? את זה כבר קצת קשה להסביר. כשאני רואה את המילה שוב בהקשר שלילי, אני מרגישה כמו סייזיפוס על הגבעה. הנה, הישורת האחרונה נראית ממש באופק, כבר אפשר לראות את הפסגה... ואז נופלת האבן בחזרה. "שוויון?!" צורה סי" זיפוס בתסכול (אבל ביוני). שוב יורד סייזיפוס מהגבעה, שוב מגיע לאבן בתחתית ושוב מתחיל לדחוף.

תחושת הייאוש הזו לא נוגעת רק לפייגוע הדקירה במצעד. היא נוגעת גם להצתת שני הבתים בכפר דומא, יום אחד בלבד לאחר הפייגוע במצעד הגאווה, כאשר שני רעולי פנים זרקו בקבוקי תבערה לעבר הבתים, ותינוק נשרף למוות. היא נוגעת גם לשני פייגועי הדקירה שנערכו בכביש 443, אחד ב-9.8 והשני קצת פחות משבוע לאחר מכן, ב-15.8. היא נוגעת גם לאירועים פחות קיצוניים, כמו החיכוכים במשרד התרבות והספורט סביב הטענה ששרת התרבות תמנע מימון מיצירות שלא יהיו לרוחה. היא נוגעת אפילו לחום הנורא של אוגוסט, שמזדחל לכל פינה ופינה וגורם לאנשים שפויים בדרך כלל להימרח על הספה ולמלמל שטויות.

אם רק היינו מקשיבים ונותנים מקום זה לזה, אולי הכל היה נראה אחרת *

טמפרטורה מנצחת

מאי קרסין, תלמידת ט'1, זכתה בפרס ראשון בתחרות "הרעיון שישנה את העולם" של מייקרוסופט

קלים בה, בלי יוצא מן הכלל. הרעיון הוא פשוט וישים טכנולוגיית, באמצעות חיישני חום שכבר קיימים היום. אני מקווה שהרעיון שלי ייצא לפיתוח ויצליח", סיכמה מאי. מאי זכתה בקונסולת 1xbox חדשה, והבטיחה שאחיה חובב המשחקים ייהנה מהפרס יותר ממנה.

תלמידות ט'1

מאי קרסין (14), תלמידת כיתה ט'1 מופ"ת, זכתה בתחרות מייקרוסופט, "הרעיון שישנה את העולם". מאי שמעה על התחרות בעת ביקור כיתות מופ"ת במרכז הפיתוח של מייקרוסופט. התחרות פורסמה בקרב 10,000 תלמידי חטיבות ביניים, שביקרו במהלך השנה במרכז הפיתוח של החברה בהרצליה. הסיורים התקיימו במסגרת תוכנית מייקרוסופט לחינוך טכנולוגי, במטרה לעודד תלמידים הנמצאים בתקופה שלפני בחירת מקצועות הבגרות, לבחור במקצועות טכנולוגיים ומדעיים.

מטרת התחרות היתה לגרות ולעודד חשיבה יצירתית ופורצת דרך בקרב בני הנוער. ההצעות של המתחרים הועלו לרשת האינטרנט, ונשפטו על ידי צוות החדשנות של מרכז הפיתוח של החברה בהרצליה, שהוא אחד מארבעת המרכזים המובילים והאסטרטגיים של מייקרוסופט מחוץ לארצות הברית.

מאי הציגה רעיון שלטענתה, יכול לפתור בעיה שמטרידה את כו"לם ביומיום: "הרעיון שלי הוא מתאם טמפרטורות. לפעמים לאנשים קר או חם בכל מיני סיטואציות. תחשבו כמה נוח היה יכול להיות, לו הבגדים שאנו לובשים, או הכיסאות שאנו יושבים עליהם היו יודעים לזהות את טמפרטורת הגוף שלנו ולחמם או לקרר אותנו לפי הצורה. המחשבה הראשונית שלי היתה למצוא פתרון לבעיה שכולם נת-

מתמטיקה של התבגרות

יצרנו משחק מתמטי לסיכום החומר שנלמד במהלך השנה • היה מאתגר

הכפר הירוק בעד פעילויות מלמדות. במהלך השנה עשינו כמה עבודות לא שגרתיות ואחת מהן היא המשחק המתמטי שהיה חלק ממסע "מילדות לבגרות". המסע החל ביום השני של הטיוול השנתי ונגמר בערב השורשים של כיתה ז'.

המשחק המתמטי היא אחת המטלות של "מילדות לבגרות" ומסכם את החומר של השנה במתמטיקה. השכבה החלה בעבודה על הפרויקט לאחר חופשת הפסח. מטרת המשחק היתה להביא לידי ביטוי את הבנת החומר בצורה מעניינת, יצירית ובנוסף לגבש את ילדי הקבוצה במהלך הכנת המשחק. במשחק היה נושא מתמטי שנלמד במהלך השנה, עיצוב מיוחד ועם קשר לתכולתו. בתחילת העבודה חולקנו לקבוצות של שלושה-חמישה תלמידים שעבדו בצוות והכינו את המשחק. הוקצב כחודש להכנתו ולהגשתו. תחילה היינו צריכים להגיש למורה את טיוטת המשחק המסבירה אותו ולאחר כשלושה שבועות להגישו.

הפרויקט עזר מאוד להעמקה ולהבנה של הנושא שכל קבוצה בחרה כמו גם לפיתוח הרמיון והיצירתיות. לסיכום, אנחנו חושבים שפרויקט הכנת המשחק המתמטי מאתגר ומיועד בדיוק לעבודה הכללית של "מילדות לבגרות" שמדגימה את הבגרות של כל אחד ואחת מאיתנו.

איתי קויאטק, ח'6, אלונה שמיר, ח'5, שון שוסטר, ח'7

מספרים ונהנים

במסגרת מסע "מילדות לבגרות" של שכבה ז', קיבלנו משימת לביצוע. אחת מהן היתה משחקים מתמטיים. מטרת כל קבוצה היתה להמציא משחק שקשור באופן כלשהו למתמטיקה. אחרי המשחקים היו מוכנים ולפני ההצגה בשכבה הצגנו את המשחקים בכיתה. הציון התחלק לשני חלקים, אחד שהמורה נותנת והשני שהקבוצות האחרות נותנות. בסוף, ארגנו הפנינג שכתי שבו כל אחד היה יכול לעבור בכיתות ולשחק במשחקים ללא ציון! זאת היתה חוויה מהנה מאוד!

תומר גירון, ח'1

לצאת אל השטחים

על השילוב המנצח בין לימודים לטבע ועל היתרון הגדול של הכפר הירוק

שיעורי השטח משחררים ומגבשים את הכיתה. הם מרחיבים אופקים, מעשירים מאוד והם באמת מהנים. המתנה של שיעור בשטח במקום לשבת בכיתה מול מורה וללמוד היא מדהימה. לדעתי, שיעורי השטח הם חלק עצום מהמהות שלנו בכפר והם מעניקים קצת חופש ואוויר צח לנשימה בתוך כל השיגעון והעומס שאנו חווים. אנחנו יוצאים החוצה, נרטבים, צוחקים ומתלכלכים. ככה אנחנו סופגים את הכפר רגע לפני שאנחנו ממשיכים לעולם האמיתי.

לורן שרף, ט'3

לא בכל בית ספר יש שיעורי שטח. לא בכל כפר יש שדות. אצלנו יש שיעורי שטח בשדות. שכבות ז' עד ט' זוכות לשיעורים בשבוע בהן התלמידים יוצאים לשדות ולשטחים הפתוחים בכפר ולומדות נושאים הקשורים בטבע.

בתחילת השנה הולכים לשרה האבטיחים, בחורף אוספים פקעות של נרקיסים, בתקופת הגשמים רצים בשלוליות וכל השנה מנסים גם להציל צמחים ומינים שונים של בעלי חיים. למדנו על המשק דרך משחק חפש את המטמון ושתלנו זרעים של ביצון ביירותי בחממה בניסיון להציל אותה.

בדרך לנאס"א

בית הכפר הירוק מברך את התלמידה רוני אורון מכיתה ח'3, שזכתה במקום הראשון בתחרות "לוויין נולד" של משרד המדע, הטכנולוגיה והחלל. על ניצחונה זכתה בפרס של טיסה לקייטנות חלל ב-NASA בקיץ הקרוב. יישר כוח!

The Now Project

Maya Goldstein, Yael Geri and Shira Drori, grade 9

➔ The last couple of months were defiantly exhausting. You're probably wondering how come a typical English lesson could be so tiring. Well, the process we've been through did not just improve our acting skills, it also taught us about life itself. Further more; it gave us tools for handling situations in life.

Our unique journey started as we explored through a deep meditation discovering our inner selves. More over, our bodies and souls combined to a completely beautiful being, in the now. And this experience brought us to the main question of this project: what is truly the meaning of being in the now.

"Mindfulness". That was our starting point of our insightful journey. This word's definition is: a mental state achieved by focusing one's awareness on the present moment, while calmly acknowledging and accepting one's feelings, thoughts and bodily sensations. We discussed it in class about its meaning and affect, and we discovered many new different aspects of this word and that led us to the second stage of this project which was reading the story "a stench of kerosene" by Amrita Pritam.

It was a meaningful and interesting story which took place in Chamba, India. It told the story of a young happily married couple. The main characters were Guleri and her husband Manak. Their marriage was ruled by his mother who set a condition for their marriage, which said that if they won't have a child until the eighth year of marriage, she will bring Manak a new wife. At the end Guleri decides to set herself on fire after hearing Manak married another woman.

For us, this story was on the one hand, a tragedy; however on the other hand, it taught us what it means to be in the present moment, not thinking about what was yesterday nor worrying about what is going to be tomorrow.

The next stage of the project was turning the story into short plays. We were divided into small groups and each group chose a different part of the story to focus on. We started writing our scripts based on the story. The process of writing our scripts was very challenging for us because at first we did not know how we can change the story and bring it into the now. However, the harder part came when we finished our scripts and had to put life into our scenes and act them out. In order to understand and know how to act, Orit, the drama teacher came to help us. She gave some tips about our acting and how we should stand on the stage. That was a big help for us and it also strengthened our confidence.

After tiring and at the same time fun rehearsals, while learning our stories dipper meaning we fully understood the meaning of connecting to the now. As it is referring to knowing to acknowledge the time and place we are at, taking advantage of the now, cherish the special moments in life, remembering the goals we accomplished and not rushing to the next big important events in our lives without even taking a moment to take a deep breath - as we also did in this process.

All this brought us to the sentence that seems to be our closure of this fascinating journey which we learned at the first day of this project.

"If you're depressed you are living in the past, If you are anxious your living in the future, If you are at peace you are living in the present" (the great Lao Tzu)

כוכבים בירוק

"סיסקו-דיסקו"? "אשינו'טטה"? לא. בחברת "גרין סטרס" (השם שנבחר) חשבו על הכל כשיצרו משחק שמעלה את המודעות לצרכנות נבונה • ועל הדרך זכו במקום השני בתחרות הארצית ליזמים צעירים

חמים ישר מבית הרפוס. מצאנו את עצמנו בפינה של מבנה בכפר סבא מרכיבים את הדור השני של המוצר שלנו. בתחרות האזורית זכינו במקום הראשון, היינו מאושרים. זה היה שווה את כל העבודה הקשה, את המאמץ, את ההתברכות, את העצבים ואת הסטרס. לאחר הזכייה לקחנו את הלילה להתאושש מההלם ובוקר לאחר מכן נפגשנו והתחלנו לעבוד לקראת התחרות הארצית. היו לנו שבועיים בדיוק. לא נחנו על זרי הרפנה, היתה לנו הרבה עבודה שצריך לבצע. עברנו על עיצוב הדוכן, על הפרונטציה מול השופטים, על שיפור הדור'ה העסקי המסכם ועוד. הפסדנו הרבה לימודים. מכל שיעור שני יצאתי ליזמים. לתחרות הארצית הגענו כחשש. כבר חקרנו מראש על המתחרים, שהיו ברמה גבוהה. רוב המוצרים היו טובים מאוד, רוב החברות פרסמו את עצמם במדיות השונות ובתקשורת וממש לא היינו בטוחים בעצמנו. אחרי יום ארוך והרבה ציפייה וגם חשש, זכינו במקום השני. קצת מאוכזבים, אך גם שמחים, החלטנו שאמנם לא נטוס לברלין, אבל בשביל חברת "גרין סטרס" מהכפר הירוק, זו רק תחילת הדרך.

גלי ביטרן, י' 2/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

➔ עברנו דרך ארוכה ומפותלת עד הזכייה בתואר הנכסף "הזוכים במקום השני בתחרות הארצית של יזמים צעירים". אבל איך הכל קרה?

התחלנו את דרכנו בתור חברה של 40 אנשים, בלי שם, בלי רעיון, מבולבלים ולא כל כך בטוחים לאן הדרך תוביל אותנו. נפגשנו פעם בשבוע אחרי בית ספר ודיברנו על החזון של החברה, על בעלי התפקידים והעלנו רעיונות למוצרים.

במפגשים עלו עשרות עד מאות רעיונות, אך אף אחד מהם לא עבר את ההצבעה. לכל רעיון מצאנו את החסרונות שלו. עברו שבועות עד שהגענו לרעיון שפחות או יותר היה מקובל על כולם – קופסת אוכל מדברת. אבל אז, אחרי שכבר לא היה ניתן להציע רעיונות, עלה רעיון אחר – משחק קופסה ללימוד כלכלה. מהרגע הראשון היה ברור לכולם שזה המוצר שלנו. אפילו לא הצבענו עליו. זה התחיל ממשחק שנראה כמו מונופול, יש לו ריח של מונופול ויש לו טעם של מונופול, ועבר מספר וריאציות עד שהתגבש למשחק שמעלה את המודעות לצרכנות נבונה, והוא בעל אופי אסטרטגי. בין לבין גם מצאנו זמן לקרוא לעצמנו "גרין סטרס". לא מקורי במיוחד, אבל היה עדיף על סיסקו-דיסקו או אשינו'טטה (הצלחה ביפנית).

התהליך של הפקת המוצר מהרעיון ועד למדף היה ארוך ומייגע. כתיבת השאלות ובחירתן ארכה זמן – מביין 300 שאלות שנכתבו על ידינו בחרנו 60. תהליך עיצוב הקלפים והקופסה גם היה לא קל. כמעט שלחנו לרפוס קופסה שעוצבה ב"צייר" עם תמונות של ילדים מגוגל, עד שהגיע אבא של אחת הבנות, שהוא מעצב מקצועי, והציל אותנו.

אחר כך היינו צריכים למצוא בית דפוס והכל ברגע האחרון ועם הרבה לחץ. נקצר ונספר שהגענו ליריד המכירות עם לוחות, קלפים, סמנים והוראות שהורפסו באותו רגע, ועדיין היו חמים מהרפוס. בדרך לתחרות האזורית מכרנו את המשחק שלנו במקומות נוספים כולל באירוע שבועות של הכפר. לתחרות האזורית הגענו עם חברה של 13 אנשים, ושוב, עם לוחות

מצילים חיים

מגמת רפואה של שכבה י"א עברה קורס מד"א בהצלחה

בשטח בית הספר כחלק מצוות אחות בית הספר. לסיום, הקורס היה מהנה מאוד ולמדנו המון! אך יחד עם זה מגיעה אחריות מאוד גדולה שאנחנו מקווים שנוכל לעמוד בה בכבוד.

➔ במסגרת מגמת רפואה תלמידי י' 3/ עברו קורס עזרה ראשונה מטעם מגן דוד אדום. היקף הקורס הוא 60 שעות, והוא מחולק לשניים: עיוני ומעשי. בחלק העיוני כל אחד נכנס בזמנו החופשי לאתר ולמד את המצגות שעוסקות במגוון רחב מאוד של מחלות. כמו כן, למדנו על טיפול בסיסי בחולה, על החייאה ועוד. לאחר שעברנו בהצלחה את המבחן העיוני, התחלנו את החלק המעשי.

שי, חובש ממגן דוד אדום, היה המדריך. בקורס למדנו על טיפול במצבי חירום, החייאה בסיסית (שנקראת גם החייאת ידדים), זיהוי אנמנוזה, טיפול במחלות נשימתיות, טיפול בשבץ, תאונות דרכים, טיפול בטראומה, קינמטיקה ועוד. למדנו גם על מחלת הסוכרת ועל נשיכת כלב ועקיצת עקרב. במהלך הקורס התמקדנו בעיקר בהחייאת מכשירים בעזרת אמבו – שהוא מכשיר שעוזר לנו להניח שים את המטופל בצורה יעילה יותר, ודפיברילטור – שהוא מכשיר שמוזהה פרפור חדרים ובעזרת שוק מחזיר את הלב לקצב סדיר.

ביקרנו גם באמבולנס, למדנו על תכולתו, על פינוי חולה בעזרת קרש גב וקיבוע הראש. הקורס המעשי לא היה קל כי היינו צריכים להבין ולזכור מידע רב ולדעת לעבוד תחת לחץ, אבל כל תלמידי המגמה עברו בהצלחה את הקורס, וכעת אנו מורשים להתנדב במד"א ואף מחויבים במתן עזרה ראשונה בעת הצורך.

בנוסף, דינה אחות בית הספר, מינתה אותנו לאוזניה ולעיניה בשטח בית הספר, ואם חלילה יהיה צורך אנחנו מורשים לטפל גם

איתי מועלם, י' 3/

אל תצאו למסע בעיניים עצומות

על פרויקט "צידה לדרך" שמכין את היוצאים למסע לפולין באמצעות התנדבות עם ניצולי שואה, שמיעת סיפורם ויצירת קשר אישי עימם

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

האמת? אי אפשר באמת להבין. קשה מאוד לעמוד במקום כלשהו ולהבין שכאן – זה קרה. כאן הסיפורים שסיפרו לנו, התמונות שהראו לנו והעדויות ששמענו, התרחשו. אולי אפילו בלתי אפשרי להבין את זה. כשיוצאים למסע לפולין זאת התחושה שמלווה אותך בכל צעד וצעד, בכל מקום ובכל אנדרטה. תחושת האכזבה מההבנה שאי אפשר להפוך היסטוריה או סיפור למציאות.

את האכזבה הזו אי אפשר למחוק ואי אפשר להתחמק ממנה. בכל זאת, אפשר לגרום לסיפורים להרגיש קרובים יותר. מובנים יותר. אישיים יותר.

איך? ניצולי שואה (או שורדי שואה, תלוי איך אתם מסתכלים על זה). כששומעים סיפור ממקור ראשון, ממשפחה או מניצול שואה הכול הופך לאמיתי יותר. הפרטים הקטנים, השמות והפרצופים שבאמת היו שם הופכים את הסיפור למציאות יותר. הרמיון יכול להתלכד עם המציאות ויחד נוצרת תמונה שמאפשרת להיסטוריה לחיות בהווה ואפילו אם רק לרגע אחת. בשנתיים האחרונות באמת מיישמים את ההבנה הזו בכפר. ההבנה שסיפורים שנסמך לפני המסע יעזרו לנו להתחבר להיסטוריה שנסמך במהלכו. לכן, קם פרויקט "צידה לדרך", שנועד ליצירת קשר בין תלמידי שכבה י"ב לבין ניצולי שואה. כשמו כן הוא, הפרויקט מצייד את התלמידים בכלים ונקודות מבט חדשות לקראת היציאה למסע לפולין. במסגרתו, הולכים התלמידים להתנדב עם ניצולי שואה במועדון עמך (מועדון יום לניצולי שואה). הניצולים מגיעים אליו על מנת למצוא חברה, עניין ועיסוק בחיים שלהם. למצוא אוויר קשבת שתבין את מה שיש להם לומר.

ליה גולן, י"ב/7, יהלי פדרבוש, י"ב/5, ועדי גיל גוסמן, י"ב/4 היו בין המארגנות של הפרויקט השנה. ליה ועדי יצאו למסע לפולין ואילו יהלי נשארה והוותה את המסע בארץ. ליה ארגנה את קבוצת התלמידים שיצאה לסניף עמך תל אביב, שאליו הגיעו התלמידים לביקור לפני היציאה.

כאשר מגיעים לסניף נמצאים עם הניצולים. יושבים איתם, מקשיבים להם וגם מספרים קצת על עצמנו. על המפגשים מספרת ליה: "במפגש השני הייתה לאחת השורדות יום הולדת. אז בחצי הראשון שמחנו איתם, היינו ורקנו ובחצי השני שמענו את הסיפורים שלהם". המטרה היא לחוות את סיפורי השואה מעבר למה שאנחנו מכירים. השורדים הם העדים החיים האחרונים מהתקופה.

רוב השורדים בעמך עברו את השואה כילדים צעירים. לכן הסיפורים הם חלקיים ולעיתים מטושטשים. "השורדים זוכרים קצת והכל מטושטש ומבולגן בשבילים, ככה הם לא באמת יכולים לצייר תמונה מלאה לחלקים שחסרים לנו והם לא יכולים לתת עדות מלאה. מצד שני החוויות שלהם אמיתיות ואת זה הם מספרים לנו".

עבור עדי היה הפרויקט חשוב מאוד: "היה לי חשוב לקחת חלק פעיל בפרויקט כי הנושא הזה נורא קרוב ללבי. אני מאמינה שכל ההתעסקות וההתנדבות עם שורדי השואה הופכת גם את החוויה של המסע למשמעותית מאוד אבל גם חשוב לזכור שאנחנו באמת הדרור האחרון שיוכל להכיר אותם ולעזור להם בכל מה שהם צריכים. הדיאלוג איתם תורם לנו המון וגורם לסיפורים המדהימים שלהם לחיות לנצח. אישית אני מרגישה שהפרויקט והדיבור איתם תרם לי, אבל היה לי מאוד חבל שלא נפגשנו איתם יותר. בכלל במסע כל נושא העדויות הוא חשוב ומוסיף המון".

טעימה קטנה מהחוויה של עמך ניתן לקבל דרך הסיפור של ליה עם שורדת בשם ציפורה. בעמך נפגשו השתיים וציפורה סיפרה לליה את סיפורה. ציפורה היא שורדת גטו לודז' ובירקנאו. כאשר התחילו המשלוחים להשמדה לא ידעו יושבי הגטו לאן המשלוחים מגיעים. באותו היום של המשלוחים חים עלתה לרכבת גם אחותה של ציפורה. היא לבשה שמלה ורודה, סרוגה וקטנה, צבעונית. הבגדים של אותם הקורבנות שנשלחו להשמדה הוחזרו ללודז' כדי שימוניו שם. ציפורה עבדה במיון. פתאום היא רואה בין ערמות הבגדים את השמלה של אחותה. כך היא הבינה שלא תראה אותה יותר לעולם. גם יהלי שלא יצאה למסע לפולין הרגישה את החשיבות של הפרויקט. "אני אישית לא יצאתי לפולין אבל אני מאמינה שהעיסוק בנושא והפגישות עם ניצולי השואה יצרו לנו חוויה מעמיקה ומעניינת יותר בנושא הזה שעסקנו בו בשנה הזאת גם ליוצאים לפולין וגם לנשארים בארץ".

ליה מסיימת: "אני ממליצה לכל התלמידים ללכת להתנדבות בעמך, תשמעו סיפורים. זה עושה לשורדים טוב והם מתרגשים מזה. ולך עצמך זה כל כך מוסיף. בין שאתה טס לפולין ובין שלא, כי תכלס נורה על האמת – אנחנו לא יודעים כמה זמן עוד תהיה לנו האפשרות לשמוע את השורדים. "אל תצאו למסע בעיניים עצומות. תשאלו שאלות, תצאו עם ידע. השורדים הם אנשים מדהימים ומופלאים וקשובים ורגישים. ובנימה אישית, תלמידי י"ב שלא יצאו להתנדבות ומתחרטים – תמי שיכו לנסות להתנדב ולפעול עם שורדי שואה"

על החיים

שבועת
המסע של
תלמידי י"ב
מחזור ס"א לפני
היציאה לפולין

אנו, תלמידי הכפר הירוק, יצאנו למסע כדי לכבד ולזכור, וגם כדי לחפש ולהכיר. להכיר את בני עמנו ואת בני העמים האחרים שנאבקו על אנושיותם אל מול האכזריות האנושית בשיאה. חזרנו לארמות שמהן הם נעקרו, כדי לחפש בהן את שורשינו. כדי לחפש את הזהות שלהם ובתוכה למצוא את שלנו – היהודית והאנושית.

אנחנו רואים בגבורתם את חובתנו לזכור אותם בשל מי שהיו, ובזיכרון זה את הניצחון שלהם. אנחנו רואים בזיכרון זה קריאה – קריאה לתהליך חיפוש וגיבוש של זהות אישית וקולקטיבית, תוך הענקת משמעות אישית לחיים שנבצר מהם לחיות. קריאה לקבל ולכבד את זהותו של כל אדם על היותו אדם.

ההכנה

"הבנתי איך הם יכלו להמשיך הלאה. הניצולים"

מסע אל פולין דומה למסע אל המוות. אבל יונתן קפלן מבין ממנו איך ממשיכים לחיות • רשמים ותובנות

מהם מסמל בן אדם. חיים שאבדו. זה מכביד עליך מכל הכיוונים. אז ראינו את בגדי התינוקות. בתור אדם שאוהב תינוקות, ובעיני להיות אבא זה אחר מההישגים הכי גדולים שאני מסוגל להגיע אליהם, בתור בן אנוש – זה כאב.

צדדים חדשים

זה אימלל. בכיתי. בדרך כלל אני לא בחור שבוכה. אני מחובר לרגשות שלי מאוד, אבל בקושי בוכה. בכיתי שלוש פעמים. אבל, פעם אחת מאושר. זה היה בערב. הלכנו לפגישת הקבוצה, לא רציתי להיות שם. אבל אז קיבלנו את המכתבים. ידעתי שנקבל, אבל לא ידעתי כמה זה יהיה מרגש. מכתב מאימא ידעתי שהיה, אך לא ידעתי שהיה גם מעומר וגיא ומאבא. מכל המשפחה.

התחלתי לקרוא את המכתב של גיא. התחלתי לבכות. לא הבנתי למה. אבל קראתי את מה שהייתי צריך לקרוא. זה עשה את כל ההבדל.

המסע הזה חושף בפניך צדדים חדשים. סוף־סוף הבנתי משהו שלא יכולתי קודם. הבנתי איך הם יכלו להמשיך הלאה. הניצולים. כמו כן שאין מקום להשוואה, אבל זה גרם לי להבין – הם המשיכו הלאה בגלל הצורך בחיים ובאהבה. בגלל שהם לא חלק מסטטיסטיקה, אלא באמת אנשים חיים.

אפשר לנצח את הרוע הזה. למרות שהוא מצלק אותך. אפשר לנצח או במקום ללכת לישון, ישבתי מחוץ לחדר עם חברים. הלכנו לחדר אחר והרצנו צחוקים עד מאוחר. אין טעם לדבר על הטיסה, אבל יש עוד דבר אחד אחרון. החזרה לארץ.

כשטסנו לפולין, זה הרגיש לא מציאותי. עולם אחר. עכשיו כש חזרנו לארץ, היתה הרגשה דומה. לא האמנתי שזה נגמרה. הבנתי שהשארתי משהו ממני בפולין, אולי את הנאיביות שלי. אך גם חזרתי עם המון דברים חדשים. ראייה חדשה על העולם. מה שבטוח, אני לא מתחרט שיצאתי.

כך טעיתי. אי־אפשר לתאר את מה שמרגישים בבירקנאו. אי־אפשר לקלוט את הסקאלה של המקום. פשוט עיר. עיר מפעל לבני אדם. למוות. מתחילים להסתובב באזור הצריפים שעדיין קיימים, ונכנסים לצריף של הנשים. שומעים על אורח החיים בצריף ובמחנה בכלל. פשוט אי־אפשר לדמיין איך זה לחיות ככה.

כשהתחלנו לצעוד לכיוון היער, הסתכלתי מסביב על כל הארונות והחורבות. כל ארובה מסמלת את האנשים שהיו שם. כמויות של אני שים. התחלתי לנסות לדמיין איך זה לצעוד בתוך קומפלקס האכזריות הענקי הזה בתור אסיר. באותו רגע התחלתי לפחד.

ללכת לעבודה בתקווה שלא יהרגו אותך היום, ולראות רכבות עוברות אחת־אחת עם קרונות של "שקי" אדם חדשים. חומר גלם חדש למשרפות. כשהגענו ליער, קלטתי פתאום כמה הוא יפה. עצים גבוהים וירוקים, רשא ירוק חזק. מקום נחמד לפיקניק. אם מתקן הרצח לא היה צמוד אליו. בכלל בפולין אני לא יודע אם אפשר לעשות פיקניק בשלווה מלאה. כל המרינה היא בית קברות אחד גדול. אי־אפשר להבין את זה.

במיידנאק כאב, בבירקנאו עצב

כפי שלפעמים קורה במסע, עוברים טלטלות רגשיות וחווים דברים שלא חווית מעולם. במיידינג זה היה כאב, אך בבירקנאו זה היה עצב. מתי? בקריאת השמות.

נעמדנו במעגל, ונעם המדריך שאל מי מוכן להקריא. אחרי כמה שניות של שתיקה, התנדבתי. הקראתי את השמות.

שמות שלא ידעתי על קיומם עד יום לפני המסע. שמות שהפכו לי את הסטטיסטיקה לאנשים חיים. שמות שהפכו את זה לאמיתי בשבילי.

ואז התחילו כולם להקריא. רצף של הקראת שמות של בני משפחה, קרובים, וג'יבורים. שמות שהפכו את הסטטיסטיקה לאנשים חיים בשביל כל אחד מאיתנו.

שמות שעצם הקראתם ממחישה את הצלקת שיש בנו. מעולם לא הרגשתי עצוב יותר, כי הבנתי שזה אמיתי. ואז הרגשתי יותר חזק. כי התחבקנו, ותמכנו, והדלקנו נרות. גם בשבילים וגם אולי בשבילנו. חיבקנו זה את זה כי רצינו להיות, להרגיש שיש איתנו משהו, ובעצם רצינו שיחבקו אותנו. שיגידו לנו שהכל בסדר. קצת תמיכה הרדית.

ואז היה הטקס המרגש. לא יכולתי שלא להרגיש את העוצמה הקורנת. חבורה של מתבגרים ישראלים עומדים על אנדרטה בבירקנאו מול אתר ה"תמונה" הקלאסית – השער באופק והמסילה מולנו. בתום הטקס, הלכנו אני וגיא על המסילה. צעדנו על מסילות רכבת המוות. שמעתי "כוורת". קצת "יו יו" בשביל אווירה אחרת. להרגיש שאנחנו חיים במקום שמסמל הכל חוץ מזה.

חשבתי שזהו, בירקנאו זה השיא. אבל אז הגענו לאושוויץ. מחנה צבאי של שדים. אומללות. זה מה שהרגשתי. נכנסנו לצריף 5 – החפצים. שערות. מזוודות. נעליים. כל אחד

יונתן קפלן, י"ב/5 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

לא הייתי מסוגל לכתוב. עד אחרי מיידינג לא הייתי מסוגל לכתוב כלום. לא היה לי מושג מה עובר עליי, ולא מצאתי את המילים לתאר את מה שאני מרגיש. זה היה לי מאוד מוזר, משום שאני בחור שתמיד יש לו מה לומר. בקטע טוב ובקטע רע, ולא היה לי מושג למה לא הצלחתי הפעם.

היום הראשון של המסע היה מלא התרגשות ובאווירה של טיול שנתי. נמנמים וצחוקים בשדה ומין סיור כזה. היום השני היה בערך אותו דבר. התחיל להכביד, אבל עדיין לא הרגיש יותר מטיול.

אבל ביום השלישי, בטרבלינקה וביער לופוחובה – התחלתי להבין. תהליך של הפנמה שהמשיך גם ליום הרביעי. מה שכן, עכשיו זה הרגיש יותר מסוה. ביום הרביעי, היינו במיידינג. בשונה מטרבלינקה, שוראים בה רק אנדרטה ו־17 אלף האבנים, פה יש באמת מחנה. מגדלי שמירה, גדרות תיל וצריפים – ואנדרטה ענקית.

התחלנו להסתובב ברחבי המחנה, עוברים מצריף אחד לאחד, והרגשתי כאב. כאב מסוג שלא חוויתי בעבר. הרגשתי אותו בכל גופי. לא רציתי להיות שם. ככל שהתקרמנו יותר וראינו את תאי הגזים והמקלחות, את שורות הנעליים והמיטות. כאב לי יותר.

ואז הגענו להר האפר. אמרתי לנעם, מדריך האוטובוס שלי, שאני נחרד מהרעיון של לשיר את המנון המדינה שלנו מסביב להר של אפר. אפר של אנשים. שלא הייתי רוצה שישירו את התקווה מסביב לאפר שלי. הוא אמר שאני לא חייב לשיר, אבל שכדאי לי לעלות עם כולם כשהם שרים.

אז עליתי. כי ביער לופוחובה הרגשתי אחווה כשכולנו שרנו והתחבקנו. והתחלתי לשיר עם כולם. אבל בערך באמצע ההמנון, התחלתי להשתעל. תהיתי למה, ומה זה הטעם הזה שבפי. קלטתי את כיוון הרוח. הבנתי שהשתעלתי מאפר. מבני אדם.

אולי רק דמינתי. זה היה משהו רגשי, אבל באותו רגע – נפל האסימון. משהו נסדק. כי התיישבתי ובכיתי. מעולם לא בכיתי בצורה כזו. כל מהותי לא רצתה להיות שם. רציתי להקיא. חגית שאלה אותי למה אני בוכה, והסברתי. הסברתי שזה נוגד כל מה שאני מאמין בו, ושנסעתי כדי לנסות להבין כי לקרוא זה לא מספיק – הבנתי שהרוע הזה קיים. הבנתי שגם אני יכול להיות חלק מהר אפר בשלב כלשהו. המחשבה הזו צמררה אותי.

הלכנו חזרה לאוטובוסים, ואכלתי בננה ושתיתי מים כדי לנסות להעביר את הטעם המגעיל מהפה שלי. וזה עבר.

כל ארובה מסמלת אנשים

ככל שהתרחקנו מהמחנה, התחושה שאפפה אותי התפזרה לאט־לאט. האזנתי למוזיקה, התחלתי להרגיש טוב יותר. אולי אני צריך להעריך יותר את מה שיש לי. משפחה, חברים, מחשב. חופש. להיות שמח. כי אין דבר יותר כיף מלהיות מאושר.

ואז הגיע היום החמישי. הגעתי לבירקנאו אופטימי, ובמחשבה שאין מצב שזה יהיה יותר גרוע ממיידינג. מהר של אפר. אבל כל

הרגשתי שאני לא מרגישה

למרות המילים של סבא רבא, למרות הסיפור המשפחתי ובני המשפחה שנספו, לי בלזר התקשתה להרגיש. לפעמים אפילו ההפק, היא הרגישה ריקה • על רגשות ועל תחושת אשמה

לי בלזר, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יצאתי למסע לפולין בידיעה שאני הולכת לבכות, והרבה. תיארתי לעצמי שעם החיבור המשפחתי יבוא החיבור הנפשי. או נכון, כפי שצפיתי – ביום שבו ביקרנו בטרבלניקה וביער לופחובה (בורות ירי), התרגשתי. הקראתי עדות של סבא רבא שלי ועברה בי צמרמורת. ככל שהיה לי יותר מקום לדמיין – כך התרגשתי יותר.

כמוכן שכבר הצלחתי להתאושש מזה בנסיעה חזרה למלון באמצעות קרייקי סוער באוטובוס. כאשר הגיע היום לאחר מכן, ביקרנו במיידנק. כולם אומרים שזה יום ממש קשה, ממש משמעותי, ממש מרגש. דווקא שם, דווקא במקום שבו רואים מול העיניים תא גזים, דווקא שם – לא הרגשתי כלום. אני מסתכלת על חדר מלא בעובש, ולא מצליחה לתפוס מה קרה שם. לא הרגשתי אף רגש, זה היה מוזה. הייתי מרותקת להדרכות במחנה ובאמת התעניינתי בחומה, אבל אם נדבר בכנות – הרגשתי ריקה מתוכן. הרגשתי שאני לא מרגישה כלום בפנים. עבר עוד יום ונסענו לאושוויץ-בירקנאו. שם הייתי בטוחה שאני אתפרק נפשית. אבל שוב, לא הרגשתי כלום. עמדת מול הריסות הצריף של מנגלה שבו סתא רבתא שלי ואחותה עברו עינויים קשים מנשוא, ולא הרגשתי כלום. חשבתי לעצמי – מה אני עושה לא בסדר? מה לא בסדר איתי שאני לא מרגישה כלום?

אנחנו עומדים מול ערימות של שיער באושוויץ ושוב, אני לא מצליחה להרגיש כלום. אני מסתכלת על ערימת השיער, מסתכלת על השיער שלי, אני רואה שם צמה שנראית כאילו היא מהשיער שלי, ולא מצליחה להבין מה קרה פה.

בכל המסע לא הצלחתי לעכל. להבין. לקשר בין מה שקרה לעם שלנו לבין כל הזוועות שראיתי בעיניים. לא תיארתי לעצמי שאנשים מהמשפחה שלי עברו את אותם עינויים. אחרי הביקורים במחנות אנחנו עולים ישר על האוטובוס וחוזרים לצ'וקים, לכיף, להווי החברתי. חשבתי לעצמי – אולי היה לי כיף מדי בפולין? אולי לא הרגשתי כי נהנית מדי? אולי ההווי היה חברתי מדי? אני אמורה להרגיש אשמה? עכשיו אני מבינה, אין מה להתבייש בלהגיד את זה – היה לי כיף להיות בפולין.

הרגשתי שבמסע למדתי המון, למדתי להעריך את החיים והפיתעתי את עצמי. למדתי שלפעמים לא חייבים להרגיש, ושהחיבור ההבנה והעיכול – יכולים לקרות גם חודשיים אחרי. שהרגש הקטן שלי יכול להיות ההתפרקות של משהו אחר. אפשר לשלב בין הכיף לבין התהליך שעוברים במסע, זה עניין של איזון. אני בטוחה שכולנו שמענו סיסמאות מהסוג "זה בסדר לא להרגיש בפולין". נכון, זה באמת בסדר. אל תשכחו שגם אתם אנשים ואנחנו לא יודעים איך נגיב לכל דבר שאנחנו רואים. אולי מי שלא מרגיש, מרחיק. אבל הרחקה היא אחד ממנגנוני ההגנה הפסיכולוגיים של האדם. זה לגיטימי, אין מה להתבייש ברגשות שלנו או בחוסר הרגשות שלנו. כל אחד מרגיש משהו אחר, זה סובייקטיבי, לא מוחלט לכל אדם. אל תרגישו אשמים אם אתם נהנים. יכול להיות שהנפש חטפה מכה כל כך קשה, שהיא מאזנת אותה בחוסר רגש מוחלט. יכול להיות שתתחילו להבין מה קרה רק אחריי חודשיים-שלושה.

להנביט את הגבורה

עם הגב לאנדרטת רפפורט בוורשה, בטווח שבין עבר, הווה ועתיד, איגדנו את השייכות שלנו • על הטקס בכיכר הגבורה

יונתן גדות, י"ב/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ששמענו באותם רגעים הרגשתי שאנחנו עומדים בתווך בין עבר, הווה ועתיד. איגדנו מתוכם את השייכות שלנו. שייכות למשפחה, לחברים, לעם, לכלל בני האדם – כפי שהיא בשבילנו וכפי שהייתה עבור אלה שאינם עוה. באותם רגעים הבנו מה האחריות שבלהיות חלק מעולמם, ולקחנו אותה על עצמנו ברצון. הם הפכו למצע המזוין של הגבורה שלנו, המצע שבו היא יכולה להכות שורשים. נחפש את כיוון הצמיחה של הגבורה שלנו, ננסה להבין בשביל מי ולשם מה אנחנו מוכנים ליצור, לשנות או להיאבק. רק אז נדע מהי משמעות הזיכרון – מי אנחנו כזוכרים, ואיך אלה שאינם הם עדיין חלק מחיינו. הגבורה מיטיבה לנבט בצל או ברגעי פחד, אך כדי להבטיח שלא נחזור לזמנים חשוכים של ייאוש עלינו לדאוג שהיא תנבט ותצמח גם באור.

חלק מהרגעים העוצמתיים שחוונו במסע לפולין נחו במסגרת הטקסים שערכנו באתרי הזיכרון, ואחד הזיכרונות שנתרו איתי הוא מטקס כיכר הגבורה. את הטקס בכיכר הגבורה ערכנו ביום השני, לאחר סיור בגטו ורשה במסלול הגבורה – מסלול של 19 אבנים שכל אחת מוקדשת לאדם או לארגון שתרו מו להצלחת המרה. המסלול התחיל בכיכר השילוחים, האומשלגפליץ, ונגמר בכיכר הגבורה שבמרכזה אנדרטת רפפורט. בצד אחד של אנדרטת רפפורט מופיע תבליט של שיירת יהודים כפופים, אחוזים בספרי תורה וילדים לצידם. צד זה מתאר את השואה ואת הסבל ופניו למקום שבו עמד בניין היודנרט. מצידה השני של האנדרטה בולטות דמויותיהם של גברים ונשים שכמו פורצים מתוך האבן. צד זה מתאר את המרד ואת הגבורה, ופונה כיום למוזיאון תולדות יהודי פולין. כשעמדתי עם גבי לאנדרטה ופניי לתלמידי השכבה, הקשבתי לשירים, לעדויות ולבסוף הקראתי את הקטע שכתבתי, הרגשתי את המילים מקבלות משמעות חדשה. בדבריי התייחסתי לגבורה שנחשפה אל מול הרשע – בדימותם של הלוחמים, ובמורשתם של הנחשפים להיוותר בני אדם, גם כשפניהם למוות. דמותם של הלוחמים נשקפה מהפסל מעליי, תווי הפנים מלאי הבעה וחיות. הגבורה שבאנושיות קיבלה אחיזה בעדויות ובסיפורים האישיים

פה ושם בארץ ישראל (אבל עם הפנים לפולין)

השנה לראשונה התקיים "המסע בארץ" שמטרתו היתה להוות תחליף למי שלא יצאו לפולין. סיירנו, למדנו, חוונו ויש עוד על מה לעבוד • רשמים ראשונים

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

לא לשכוח, אבל ההמשכיות היא גם כן חשובה, והיא מתבטאת במסע בארץ.

גם טל קליין מ"ב/8 לא יצאה לפולין ורווקא מסיבות אידיאולוגיות: "המסע בארץ לא היה משהו שהיה חשוב בעיניי לצאת אליו. אבל רק לאחריו הבנתי שיש לו משמעות ואפשר לעשות ממנו משהו קצת שונה. חלק גדול מן המסע היה מאכזב. הרגיש שפשוט זורקים עלינו חומר שאנחנו כבר יודעים מללמוד לבגרות. למרות זאת היה חלק אחד שנגע לי קצת בלב. היינו במי-חנה המעפילים ושני הסבים שלי מצד אבא היו מעפילים. במחנה יש ספינה המרמה ספינת מעפילים ועלינו עליה.

"למרות התפירות על החומר היה רגע שבו כל הקבוצה הצטופפה בפינה אחת של הסירה ומישהו צחק על זה שככה היו המעפילים. המדריכה ענתה לנו שהיה להם אפילו יותר צפוף ועוד בלי מזגן. באתו רגע הזדהיתי עם הסבים שלי והבנתי שהמסע צריך להיות יותר מוחשי מאשר עוד חומר ועוד חומה.

"הדבר העיקרי שאני לוקחת מן המסע הוא הרצון לעשות ממנו משהו שבאמת יהיה מסקרן. לפעול לקראת שינוי חיובי שלו. למסע יש המון פוטנציאל ואני רוצה לעבוד לקראת המימוש שלו. כרגע לא הייתי ממליצה עליו כלל. התכנון והשינוי שהמסע בארץ יעבור בשנה הקרובה עלול להיות דרסטי ואינני יודעת איך ומה יהיה. בינתיים נחכה ונראה.

"הקמנו ועדה שתפעל למען שינוי ושיפור חשוב בעינינו לשים דגש על הרגש. לחוות את המסע בדרך מעשית. זו קבוצה של אנשים מיוחדים שכיף בטירוף לעבוד איתם ולשמוע את דעתם. לתלמידים שייצאו בשנה הבאה למסע בארץ אני מאחלת שהם יצאו עם הרגשה חיובית ושגם יצפו למסע עצמו. אחת הבעיות שנתקלנו בהן עם היציאה למסע בארץ היה שאף אחד לא רצה לצאת אליו. אני מקווה שזה ישתנה. בשבילכם!"

על המסע לפולין שומעים הרבה. על המסע בארץ שומים עים פחות. אם ידעתם ואם לא, השנה בפעם הראשונה קיים הכפר תוכנית מסע עבור התלמידים שלא יצאו למסע לפולין ונשארו בארץ. המטרה של המסע בארץ היה להוות תחליף למסע לפולין ולהוכיח לתלמידים שבחרו שלא לנסוע לפולין שאמנם הם נשארו בארץ אבל הם לא נשארו מאחור. כפי שאפשר לצפות מכל אירוע שמתרחש בפעם הראשונה, יש מקום לשיפור המסע, אבל אל דאגה כי חברי שכבה י"ב כבר עובדים על זה. בעקבות המסע בארץ קמה ועדה שמטרתה להוציא לפועל מסע דומה שנה הבאה, שיהיה אולי טוב יותר או לפחות עם יותר ניסיון.

עופר אריאן מ"ב/7 היה מבין תלמידי השכבה שלא יצאו לפולין. מתוך רישומיו על המסע בארץ: "התלמידים שלא יצאו לפולין עברו מסע נפרד בארץ. המסע ארך שלושה ימים בסך הכול – יום אחד במכון משואה, יום שני בקיבוץ לוחמי הגטאות ובמחנה המעפילים בעתלית ויום שלישי של דיונים על הנושא. הדיונים בעיקר גרמו לנו לחשוב איך אנחנו משרים את המסגרת של המסע בארץ לשנים הבאות.

"לפי דעתי המסע היה טוב – הוא עזר לנו להסתכל על הדברים מזווית אחרת, לחשוב מחשבות אחרות ופשוט מאוד פתח לנו קצת את הראש. הוא מראה עבורנו, התלמידים, את ההמשכיות של העם היהודי גם אחרי השואה, הוא מראה את התקומה. "אני חושב שצריך להיות שילוב בין המסע בפולין למסע בארץ. אין דרך לתאר באופן מוחשי ונכון מספיק את המקום עצמו – האדמה, המחנות, היערות והשבילים. יחד עם זאת אסור לנו, דור שלישי ורביעי לשורדי השואה, להיתקע באותו המקום. אנחנו צריכים להמשיך ולהתקדם. לזכור תמיד את הלקח שלנו ואף פעם

קרבה שמרעידה את הזיכרון

המרחק בין "כאן" ל"שם" הוא פער שלא ניתן לגישור, הסיפורים והמילים הן ניסיון לקרב • יונתן גדות בסיכום אישי על הנסיעה ל"שם" עם מטען הסיפורים שסיפרו לנו "כאן"

יונתן גדות, י"ב/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

זיכרון השואה נבנה בנו כזיכרון קולקטיבי כבר מילדות. ביסודותיו המרחק: מרחק הזמן והפער הבילתי ניתן לגישור בין "כאן" ל"שם" – בין ארץ ישראל לארצות אירופה הרחוקות, לחורפים הקרים וליערות העד.

בימים האחרונים, כחלק מהמסע, חוויתי את "שם" בגוף ראשון, במרחק נגיעה. הקרבה המוחשית שנוצרה במקומות בהם ביקרנו והק"רבה הרגשית שעלתה בי דרך העדויות הרעידה את הזיכרון ופערה בו סדקים. מבעד לסדקים ראיתי בעיניים שלי את האבנים השחוקות של חומת הגטו, את האורנים שקליפתיהם נפלו והותירו את הגזעים האדומים כמו שחוטים, את חוטי התיל המתוחים בין עמודי הבטון שמרכיבים את ראשם; הרגשתי מעט מהכאב ומהגבורה.

עכשיו, בסיום המסע, חזרנו לארץ, אך נותר לנו לאחות את הסי-דקים. נותר לנו לבנות את הזיכרון הפרטי שלנו, לשזור חוטים של האישי והקולקטיבי, ולהבין כיצד אלו קושרים אותנו להווה ולעתיד שלנו. ייתכן שתהליך זה לא נועד להיגמר.

כשהלכנו ברחובות ורשה הרגשתי שאין בעיר תחושת רציפות היסטורית – של עיבוד, שינוי וחידוש. נדמה היה לי שורשה לא קמה מתוך הריסותיה, אלא עליהן – יסודות בניין שהופצץ לצד גורדי שחקים. עלתה בי המחשבה כי בעיר הזו מתקיימים תמיד העבר וההווה, מנותקים זה מזה כמו איים בודדים בזמן, לא שלמים. בפעם הבאה שאתחייב לזכור ולא לשכוח, כוונתי תהיה שונה. זו התחייבות להמשיך לעד את הדיון השקט בינינו ובין העולם, כי רק דרכו נוכל להעניק לזיכרון חיים.

עשו "חיים"

ח'4 אירחו בכפר ילדים שמחלימים ממחלת הסרטן • יחד הם שיחקו עם הצבים וניסו לתפוס פרפרים ובכלל לא רצו לעזוב

ענבל וסלי ומאיה בן יעקוב, ט'2/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בשנה שעברה למדו ילדי ח'4 על תרומה לקהילה, והח' ליטו לארגן פרויקט תרומה לקהילה בעצמם. הועלו בכיתה רעיונות רבים – התנדבות בסופר, עזרה לקשישים, עזרה לבעלי חיים, ועוד. לבסוף, הוחלט על שיתוף פעולה עם עמור תת "חיים" (דרך אמו של אחד הילדים), שבמסגרתו יארחו תלמידי הכיתה ילדים המחלימים מסרטן בכפר הירוק. במהלך שיעורים רבים תוכננו פעילויות, אטרקציות וביקורים במקומות שונים בכפר על מנת לייצר לילדים חוויה שתשמה אותם למרות מצבם.

באחד מימי יוני 2015, בשעות אחר הצהריים, הגיעו הילדים המחלימים עם הוריהם ואף חלק עם אחיהם ואחיותיהם אל האירוע. להפתעת ילדי הכיתה, הגיעו ילדים קטנים משחשבו – גילאי 3 עד 8, והיו רבים מהמתוכנן, ולכן במקום פעילויות היכרות, שאורגנו לקהל מבוגר יותר, אלתרו פעילויות היכרות מותאמות. לאחר מכן, בעזרת שחר המורה לשטח, עלו כולם על הטרקטור וסירדו בכפר. לקחו את הילדים לצבייה, שם שיחקו עם הצבים, לבריכת החורף שם ניסו לתפוס פרפרים ברשתות, ולבסוף חזרו למתחם כיתות ח' והכינו שם פיתות על סאג'.

בסוף האירוע התלמידים הרגישו טוב, משום שתרמו לקהילה ונהנו משמחתם של הילדים הקטנים והחמודים. הם כל כך נהנו שם שכאשר נגמר האירוע, המשפחות לא רצו לעזוב.

ילדי הכיתה שמחו מאוד לארח את הילדים, והרגישו טוב לאחר שעזרו ותרמו למי שזקוק. לאחר אירוע משמח ומספק זה, הם ישמחו בכל עת לארגן אירוע כזה שוב.

מתחברים לקשישים

אנחנו עוזרים להם לתפעל את הסמארטפון, מלמדים אותם להעלות סטטוסים בפייס ומשחקים איתם שח, אבל במיוחד נהנים מן המפגש • כיתה י' בפרויקט מחויבות עם דור הסבים

עומר רזין, ז'7/ | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בפרויקט מחויבות אישית בכיתה י' בחרנו את פרויקט מיטשל שהוקם בעקבות הרצון לשנות, להשפיע ולחבר בין הדור המבוגר לדור הצעיר. הפרויקט מתקיים במרכז מיטשל (מרכז יומי לקשישים בתל אביב) שבו אנו נפגשים, עוזרים ומלמדים את הקשישים בכמה דרכים שונות: הדרכה בנושאים של טכנולוגיה, "סיפורי חיים" ועזרה כללית במרכז.

בהתחלה תכננו לבצע את פרויקט "סיפורי חיים" שבו אנו נפגשים עם קשישים ושומעים את סיפור חייהם ולאחר מכן יוצרים מהסיפורים תוצר סופי, כגון ספר, סרט, או הצגה. אך כאשר התחלנו גילנו שהביקוש אליו נמוך מכיוון שהקשישים במרכז מיטשל עוד לא סיימו את "סיפור חייהם" והם אפילו יותר עסוקים מאיתנו.

לאחר שהבנו שנוכל לבצע את פרויקט סיפורי חיים רק במתכונת מצומצמת החלטנו לחפש מה הקשישים באמת צריכים וגילינו שהצורך האמיתי הוא עזרה בטכנולוגיה – בטלפון ובמחשב. לכן התחלנו לבצע במרכז מיטשל הדרכות אישיות לקשישים על מחשב וטלפון והכנו חוברות הדרכה המסבירות איך להשתמש באיפון, במחשב, בפייסבוק ועוד. ההדרכות כוללות תמונות והסברים מפורטים משלב הדלקת המכשיר. את החוברות נפיץ בבתי אבות ברחבי הארץ דרך האינטרנט.

מטרתנו לחבר בין הדורות התממשה בעוד אפיקים למשל במרכז מיטשל מתקיימים טקסים על בסיס קבוע (ימי הולדת, טקסי יום הזיכרון, חגים) הגענו לאירועים אלה והשתתפנו בארגון ובתפעול, השתתפנו בטקסים והעלנו את המורל. טקס שבועות היה מאוד משמעותי ובו רקדנו עם הקשישים. בנוסף הקמנו במיטשל משחקייה – הקשישים משחקים ברמקה, בשח, בקלפים ובכל יום שני אנחנו מצטרפים ומפעילים את "המשחקייה". במשחקייה תלמידים וקשישים משחקים יחד וכולם יוצאים מורווחים. עוד דרך בה פעלנו היא שיפוץ המרכז בבוקר יום שישי, יום שבו המרכז סגור, התארגנו והגענו למרכז כדי לשפץ אותו ולעשות לקשישים שיגיעו ביום ראשון הפתעה: סידרנו את הגינה, צבענו את חדרי המבנה, חידשנו את אולם ההתעמלות, קישטנו את המקום ועוד.

לסיום הפרויקט הכנו עיתון מסכם. העיתון יישאר במרכז מיטשל וגם יחולק לגורמים מנהלתיים בבית ספרנו. בעיתון נציג מספר כתבות על כל חלקי הפרויקט, ובנוסף כמה מדורים כגון ראש בראש, מתכונים מקשישים ולקשישים וטורי דעה.

מובילים שינוי חברתי

תנועת כנפיים של קרמבו מפגישה 1,200 ילדים ומתבגרים עם צרכים מיוחדים וכ-3,000 בני נוער מהחינוך הכללי לפעילות מונגשת ומותאמת

ילדים ונוער, צעירים בשנת שירות וסטודנטים. פעילות ופעילי התנועה לא תופסים את הפעילות בה כהתנדבות. גם בוגרי ובוגרות תנועה, הורים והורות – כולם שותפים ושותפות לקיומה של התנועה ופעילותה.

כנפיים של קרמבו מקיימת פעולה פעם בשבוע, המשלבת את כלל האוכלוסייה (גם בפריפריה!), דבר אשר גורם לשינוי תודעתי עצום בנוגע לאנשים עם נכויות ומוגבלויות שונות.

אחד הדברים המעניינים בתנועה המ' קסימה הזו הוא שהיא מנגישה את פעולותיה לחלוטין – היא מסיעה את החניכים אל הסניף וחזרה הביתה בהסעות מותאמות, מפעילה עז' בד סיעודי המסייע לחניכים בעת הצורך, מנגישה את הפעולות בעז' זרת אמצעי תקשורת חלופיים, כגון שפת הסימנים, ומנגישה את התנועה לכל כיס – עם דמי הרש' מה סמליים בלבד.

החניכים/ות הם ילדים וילדות רבי נכויות (מגבלות פיזיות/ קוגניטיביות/ מרחביות/ חושיות/ תקשורתיות). התנועה מספקת מענה לצרכים החברתיים שלהם, בכ' וונה לפתח מיומנויות חברתיות בין-אישיות. הפעולות עוסקות בנושאים אקטואליים של החברה הישראלית והאוניברסאלית, ונוסף לכך מתקיימות פעילויות של תרומה לקהילה במקומות שבהם פועלים סניפי התנועה.

הילה גורנת, י"ב/11 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

אם יוצא לכם לדבר עם תלמידי הכפר, כנראה שכבר שמעתם פעם או פעמיים על תנועת הנוער כנפיים של קרמבו. תלמידים רבים מבית הספר פעילים בתנועה, ותלמידים רבים עוד יותר הם בעלי התפקידים הבכירים בה. רק בשכבה י"ב לדוגמה, יש שלושה תלמידים שהם רכזי סניף.

אז מהי התנועה המסתורית הזו שמושכת אליה כל כך הרבה מתנ"דים ופעילים?

מתוך אתר התנועה: "כנפיים של קרמבו, תנועת נוער, מובילת שינוי חברתי, לילדים עם ובלי צרכים מיוחדים, הראשונה והיחידה מסוגה בעולם. התנועה מפעילה קרוב ל-50 סניפים ברחבי הארץ, ועוד מספר רב של סניפים מצויים בתהליך הקמה. בשנת הפעילות תשע"ה פעילים בתנועה מעל 1,200 חניכים גילאי 7-21 עם צרכים מיוחדים מורכבים, וכ-3,000 חונכים, בני נוער גילאי 12-18 מהחינוך הכללי. סך הכל פעילים בתנועה מעל 4,000 ילדים ובני נוער."

כנפיים של קרמבו היא תנועת הנוער הראשונה והיחידה מסוגה בעולם לילדים ונוער עם צרכים מיוחדים, ובה אלפי פעילים –

רובוטים בשירות הקהילה

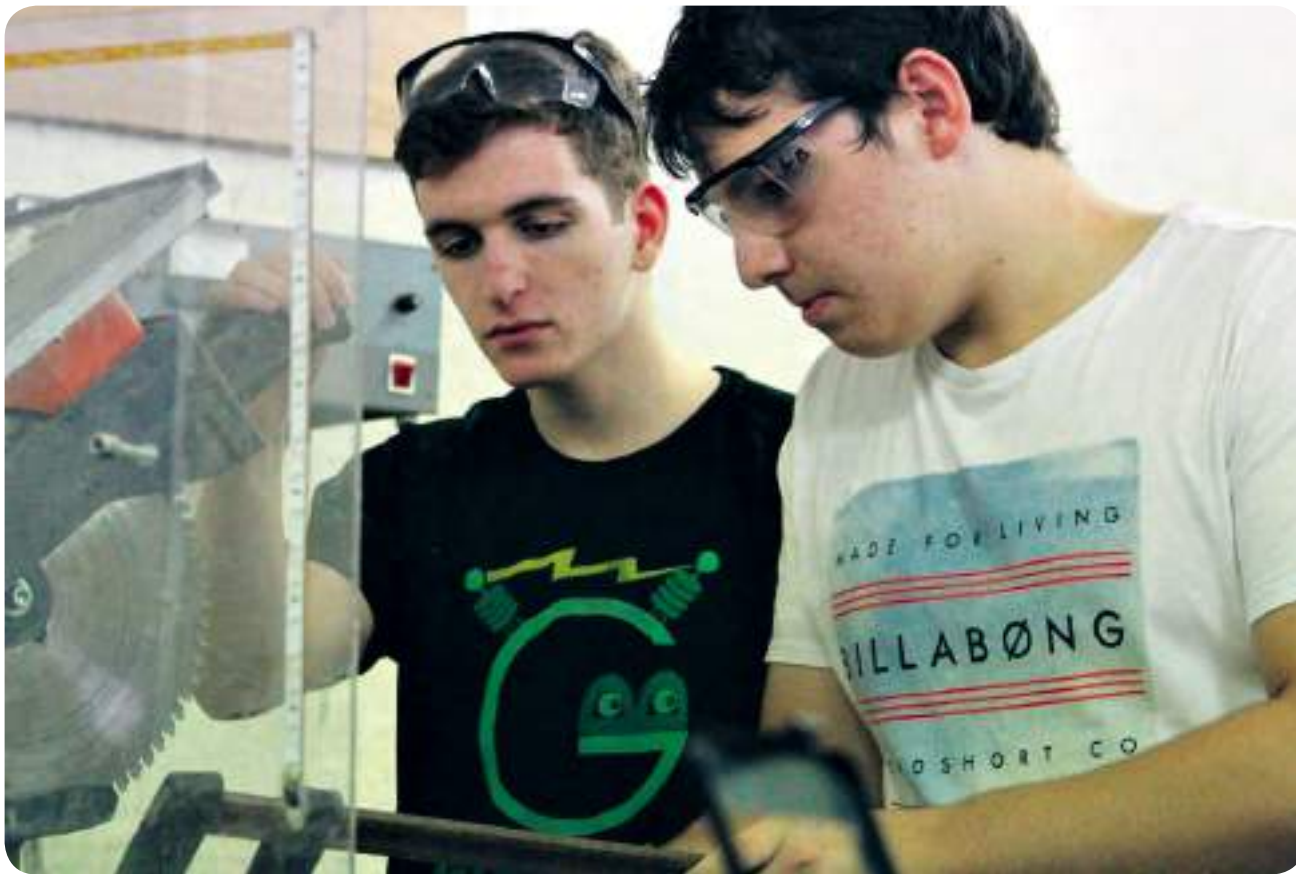
אוטומו וקבוצת הרובוטיקה של שכונת יוספטל מסיימת לבנות את הרובוט הראשון שלה • בהתחלה היה קשה, היו הרבה התפרעויות וחוסר תקשורת אבל מהר מאוד רתמנו את הטכנולוגיה לציודנו ואת ילדי השכונה לפרויקט יוצא דופן • סיפור של הצלחה עם הרבה אהבה

עידן לוצקי, י"ב/7, מנהל הפרויקט | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

פרויקט יוספטל הוא הפעילות החברתית של קבוצת הרובוטיקה GreenBlitz. בימי חופשת הקיץ, כאשר רוב תלמידי ישראל מבליים ונופשים, בקבוצת הרובוטיקה ממשיכים בפעילות של תרומה לקהילה, פעילות שלא הרבה אנשים מכירים.

פרויקט יוספטל יצא לדרך במהלך השנה ומטרתו היתה להקים קבוצת רובוטיקה בשכונת המצוקה יוספטל בפתח תקווה אשר אמורה לחשוף את ילדי השכונה לעולם הטכנולוגיה ולפתוח להם דלתות לעתיד טוב יותר.

במהלך הפרויקט באים בכל יום שלישי 22 ילדים משכונת יוספטל

בשונה ממה שהם רגילים, התעסוקה לא כללה נפצים או סמים אלא למידה וטכנולוגיה. הפרויקט הזה הוא הרבה מעבר לרובוטיקה זה לקחת נוער אבוד ולתת לו את ההזדמנות והמקום לשנות ולהגיע למקומות טובים הרבה יותר.

כיום אנו מתקרבים בצעדי ענק לרובוט הראשון של שכונת יוספטל ומרגישים כי עשינו שינוי בחייהם של 22 ילדים. זה המקום להודות למנטורים המצוינים של קבוצת הרובוטיקה ריקי יפה, עידו יפה (בוב), שניר גרין ויהודה אור על השקעה אינ סופית, על כך שתמיד הייתם שם גם כשלא כל כך הלך, על העצות וההדרכות ששום דבר לא היה קורה בלעדיתן ובאופן כללי על היותכם אנשים מדהימים. כמוכן שתודה גדולה מגיעה גם למדריכים המעולים חברי הקבוצה שלא השקעתם שום דבר לא היה קורה.

ללמוד מחברי קבוצת הרובוטיקה של הכפר הירוק כיצד לבנות רובוטים. בשבילם זהו חלום שמתגשם.

שיתוף פעולה ייחודי זה לא רק שמפתח את ילדי השכונה מיוספטל אלא גם מעשיר את חברי קבוצת הרובוטיקה ומעלה את מודעותם החברתית. מפגש זה מראה כי ניתן לחיות יחד וכי אנחנו לא כל כך שונים אחר מן האחר כפי שאנחנו חושבים.

התהליך שאנו עוברים במהלך הפרויקט גם הוא ייחודי מאוד. בתחילה באו כ-10 חבר'ה מהשכונה שמצאו את המקום הזה יותר כגן שעשועים, זרקו נפצים, התחצפו, שיחקו עם כלי עבודה ועוד. הבנו כי עלינו לשנות את הגישה לראות מה באמת קורה בשכונה הזאת ובעצם להגיע אליהם באופן אישי. ואז התחילה חברות של ממש, גילינו ילדים מדהימים. הבנו כי אותם ילדים ש"התפרעו" הם ילדים שפשוט מחפשים משהו לעסוק בו והיינו שם בשביל זה.

אנחנו הרובוטים

הם כותבים את ההתנהגות שלו, מלמדים אותו לקבל החלטות ומנתחים את התנועה העתידית שלו. אחר כך הם נכנסים למעבדה ולא יוצאים עד שהרובוט עובד פיקס • סדרת ראיונות עם חברי נבחרת רובוטיקה חושפת את האינטנסיביות, את תחושת היחד ואת הכיף שבשבילם הם עוברים כל כך קשה

"קודם כל, הכי חשוב זה שיהיה כיף, מעשיר ושנעשה את העבודה כמו שצריך. אין ספק שהניצחון הוא חלק מהעניין. אנחנו שמים לע" צמנו דגש להיות הכי טובים גם בבניית הרובוט וגם בכל הפעילויות החברתיות שאנחנו עושים, אבל זה לא גורם לנו להיות עיוורים ולראות רק את הניצחון.

"התהליך עצמו תורם גם בלי לנצח. אמנם התחום הוא תחרותי, אבל אנחנו תמיד מוכנים לעזור לקבוצות אחרות גם אם הן מתחרות בנו. כבר קרה שהיה לנו בתחרות משחק נגד קבוצה והמחשב שלהם לא עבד אז באנו ועזרנו להם. קבוצות אחרות עשו את זה גם בשבילנו בשנה הראשונה שלנו קבוצה מעמק חפר תיקנה לנו משהו במחשב ואחר כך ניצחנו אותם. אז יש תחרותיות, יש רצון לנצח אך זה לא מונע מאיתנו להיות אנשים טובים שעוזרים לאחרים."

יישאר משהו מהרובוטיקה אחרי שתסיים י"ב?

"בטח, הרבה יכולות והרבה חברים שצברתי פה. הר" בה ניסיון, הרבה ידע. אין ספק שזאת חוויה שתישאר איתי לכל החיים. אחרי שאני מסיים יהיה לי זמן עד לצבא ואבוא להיות מנטור. זה מגניב לראות את הקבוצה ולפתח אותה גם אחרי שאני מסיים."

ושיעשה כל מיני משימות. זה היה ממש כיף! מאז אני אוהב את הלחץ, את האינטנסיביות. זה נותן לי לשפר את עצמי, להוציא את המיטב, זה גם כיף."

איך בעצם זה עובד?

"כל שנה בינואר משחררים לנו משחק. משחררים לנו בעצם חוקים וסרטון שמסביר איך המשחק עובד ואז יש תקופה של שישה שבועות לבנות את הרובוט, להחליט על אסטרטגיה, על איך הוא ייראה, לבנות אותו, לעצב אותו, לתכנת אותו, לעשות מערכות - הכל בשישה שבועות. זה מאוד מטורף."

דוגמאות לנושאים שהיו בתחרות.

"כל שנה התחרות היא בנושא אחר. שנה שעברה, לדוגמה, הנושא היה מיחזור."

בית הספר תומך?

"מאוד. יש לנו תמיכה כספית מהנהלה. יש הרבה חומרים וציוד שצריך ואת הכל אנחנו קונים בעצמנו ובשביל זה אנחנו צריכים גם ספונסרים ותרומות. ובכל זאת, סיסקו מאוד תומך בנו. עד עכשיו גם היה מגיע לחלק לנו ופלות."

יש להט גדול לנצח?

מאיה בלדרמן, י"ב/5 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

במהלך החודש האחרון התלוויתי לקבוצת הרובוטיקה של הכפר GreenBlitz 4590. הכפר הירוק מתחרה בשתי תחרויות רובוטיקה: FLL - תחרות לכיתות ח'ט' ו-FRC - תחרות לכיתות י'-י"ב. הקבוצה כוללת תלמידים, מנטורים שעוזרים לחקור את הדרך יחד עם התלמידים ומעניקים לתלמידים מנסיונם ואת המורים ריקי יפה, בוב יפה, בועז יפה, יהודה אור, עמית בן-צבי, שניר גרין וענבר הלוי. הנה כמה ראיונות שערכתי עם חברי קבוצת הרובוטיקה:

קפטן, עידן רוזן, י"ב/2:

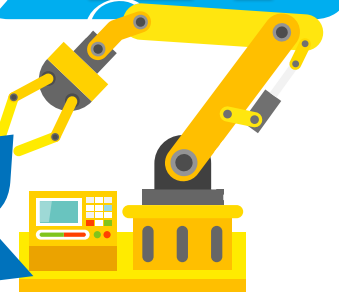
זה נשמע מעניין, אז באתי

מתי הצטרפת לרובוטיקה ומדוע?

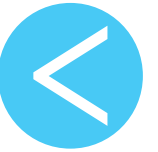
"בכיתה ט', כשהסבירו לנו בכיתה על רובוטיקה. לא ממש ידעתי מה זה אבל נשמע מעניין, אז באתי. בנינו רובוטים מלגו, השתתפנו בתחרות. יש משחק שבו צריך לתכנת את הרובוט שיפעל לבד

אנחנו הרובוטים

צוות בנייה, אביב מרגלית וטמיר בלומברג, י"ב/3: לומדים עבודת צוות

טמיר, למה הצטרפת לרובוטיקה?
"אח שלי היה ברובוטיקה, הוא הצטרף כמוני, בי"א. שמעתי המון דברים טובים, כמה כיף לו, והחלטתי להצטרף. גם אני התאהבתי ברובוטיקה, גיליתי את צוות הבנייה. נורא אהבתי את העבודה עם הידיים, את הבנייה."

אביב, כשהצטרפת לרובוטיקה היית בי"א. חששת?
"לא, פשוט לא ידעתי למה אני נכנס. בהתחלה אמרתי לעצמי זאת עוד מגמה, יהיה נחמד. שמעתי סיפורים טובים וכשנכנסתי הבנתי שזה שואב, שואב אותך פנימה, את כל הזמן שלך, בקטע טוב. ספרו על צוות הבנייה."

"צוות בנייה הוא הצוות הכי גדול ברובוטיקה וחשוב להרגיש שכולם מפרגנים אחד לשני. בצוות לא רק בונים את הרובוט, אלא גם עוסקים הרבה בהנדסה, בתכנון הרובוט, בחישובים פיזיקליים – איזה כוחות יפעלו על הרובוט אם תהיה קריסה, באיזו מהירות הוא ייסע, באילו מנועים להשתמש. עם כל הכבוד לסדנה המפותחת שלנו לפעמים צריך עזרה ממפעל. בשביל זה צריך ספונסר שהוא מפעל או כסף."

אביב, משהו מהרובוטיקה יישאר בשתסיים י"ב?
"רובוטיקה עוזרת לתפקידים מסוימים בצבא, תכנות או הנדסה. בנוסף, ברור שיישאר משהו אחרי י"ב. חוץ מזה, זאת חוויה מגניבה ומיוחדת. ממש מתחברים אחד לשני, לומדים עבודת צוות."

ראש צוות תכנות, עוז תמיר, י"ב/2: הנהנה מהאינטנסיביות

מה עושה צוות תוכנה?

"מקבל רובוט שהוא כולו שרירים, חושים, אלקטרוניקה ולא יודע לעשות כלום. אז כותבים את כל ההתנהגות שלו. גם את החלק האוטונומי, שבו הרובוט צריך לקבל החלטות לבד ולא נשלט על ידי נהגים. בחלק האוטונומי יש לנו חלק של עיבוד תמונה שבעצם אנחנו משתמשים במצלמה של הרובוט כדי לנתח את המגרש מולנו ולהבין מה המרחק מסל, או באיזו מהירות אנחנו צריכים לירות את הפי"

ריוכי, כמה רחוקים אנחנו מהפח. החלק השני הוא של הנהגים, שבו המט"

רה שלנו כצוות תוכנה היא לתת לנהגים ממשק נוח, מהיר ואמין."

צוות התוכנה הם תלמידיים עם ניסיון בתכנות?

"חלקם. בגלל שאנחנו מתכנתים בשפת ++C שזאת שפה יחסית נמוכה שלא מורכבת לרוב האנשים. מאוד עוזר לנו כשאנשים מגיעים עם רקע של תכנות למרות שאנחנו לא דורשים את זה."

אם אין לי שום ידע בתכנות, אוכל להצטרף?

"כשאנחנו מלמדים זה עוזר לנו ללמוד. אז כן, אנחנו נותנים הרבה חומר לקריאה בבית, מפנים למשאבים שדרכם אנחנו

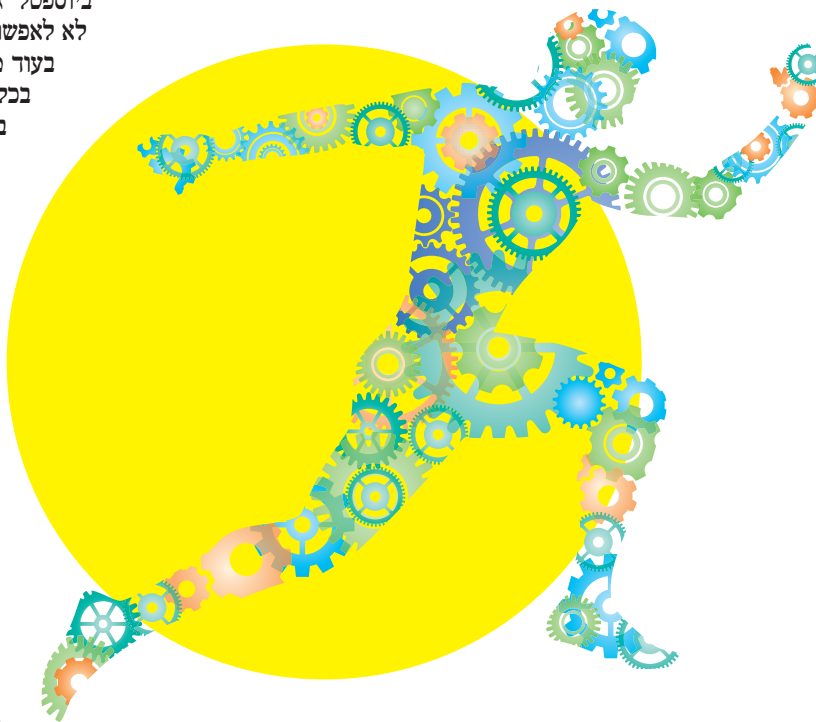
עדן רוז: "הכי חשוב זה שיהיה כיף, מעשיר. אנחנו שמים לעצמנו דגש להיות הכי טובים גם בבניית הרובוט וגם בכל הפעילויות החברתיות שאנחנו עושים, אבל זה לא גורם לנו להיות עיוורים ולראות רק את הניצחון"

למדנו ועוזרים כשנתקעים בכל מיני קשיים ובעיות. דברים שעשית ברובוטיקה עוזרים לך?

"רובוטיקה זה כלי טוב מאוד לחיים כי זה מלמד אותי לעבוד בצוות. כראש צוות אני לומד לנהל אנשים, משימות, לעמוד בלוחות זמנים. מבחינת מה שאני עושה בצוות זה יכול מאוד לעזור לי בחיים או בצבא. יש ביקוש לאנשים שיודעים לנהל מערכות מהסוג הזה. אתה נהנה מהאינטנסיביות של הרובוטיקה?

"אני לא נהנה כשזה לא אינטנסיבי. העונה זה החלק הכי כיפי! במהלך העונה המרתף הופך לבית. אמנם לא ישנים בו, אבל ישנים בחדרים שמקצים לנו בפנימייה. עושים משמרות שחצי צוות עובד ביום וישן בלילה וחצי ההפך, ממש עובדים 24/7. זה מאוד כיף. כרגע אנחנו עובדים יומיים – שלושה בשבוע וככל שמתקרבת העונה אנחנו מוסיפים עוד כך שבועה אנחנו עובדים בכל יום ראשון עד חמישי מארבע עד שמונה, תשע."

מסר לאומה?
"תבואו, כיף פה."

ראש צוות התנדבויות (צ'רמנס), עידן לוצקי, י"ב/7: כל פרויקט נולד מחלום

מההתחלה רצית להיות בצוות התנדבויות?
"בהתחלה מאוד רציתי ללכת לצוותים של הרובוט, בעצם לבנות את הרובוט, אבל מאילווצים של הרובוטיקה לא היה מקום ואמרתי שבמקום שאני סתם אפרוש או לא אקח את השנה הזאת ברצינות אני אעשה משהו משמעותי. בחרתי ללכת לצ'רמנס. ומה זה אומר להיות ראש צוות התנדבויות? מה הם גבולות התפקיד?"

"אני בעצם אחראי על כל הפרויקטים שמתנהלים בקהילה, יש לנו הרבה מאוד. יוספטל, למשל, הוא פרויקט שבו אנחנו מגיעים לשכונת מצוקה ומקימים שם קבוצת רובוטיקה. בריוק אתמול דיברתי עם חברה ששווה 4 מיליארד דולר (החברה ביקשה להישאר חסויה) שתומכת בפרויקט זה. ויש עוד פרויקטים כמו קירוב לבבות, שזאת פעילות לקירוב בין ערבים ליהודים בעזרת טכנולוגיה, ועוד התנדבויות קטנות יותר."

תוכל לפרט על עוד פרויקט חוץ מיוספטל? פרויקט חדש שאתם מתעסקים בו השנה?

"יש פרויקט חדש שנקרא "Team for teen". חשבנו למה בעצם לא נעשה מה שעשינו ביוספטל גם במקומות אחרים? למה לא לאפשר את הכלים הטכנולוגיים הללו בעוד מקומות בארץ? או החלטנו להשתמש בכלים שיש לנו – יש המון קבוצות רובוטיקה בארץ כיום שרוצות לבוא, לעזור ולתרום – אז חשבנו לאחד את כל הקבוצות ושכל קבוצה תיקח כמה ילדים מכל שכונת מצוקה ואז יהיה לנו משהו כמו 100-150 ילדים."

מגניבו! איך זה עובד מבחינת צ'רמנס, יש בזה תחרויות? הפרס הראשון של FIRST הוא עבור תרומה לקהילה, פרס הצ'רמנס. הם מגיירים אותו כיותר חשוב מהרובוט, יותר חשוב מכל פרס אחר. בתחרות כל שנה קבוצה מנצחת וטסה לסנט לואיס לייצג את ישראל ולהראות מה הישראלים עשו."

זכיתם פעם?

"עדיין לא זכינו, אנחנו מקווים השנה."

איך אתה מתמודד עם האינטנסיביות של הרובוטיקה?

"האמת, ישן פחות. העבודה שלי היא בעיקר בטלפון. אפילו כשאני עם חברים, הולך לספורטק ומשחקים כדורגל, פתאום חמש דקות אני יוצא החוצה, יושב בצד, עושה שיחה וחוזר למשחק."

מבחינה חברתית, הרובוטיקה היא דבר חיובי?

"כן. הכרתי המון חברים שלא היה לי קשר איתם קודם. ככה רובוטיקה עוזרת בחיים. ככה נפגשים עם אנשים שלא פוגשים ביומיום."

הידע שרכשת יהיה לך רלוונטי לצבא או לחיים אחר כך?
"כן. אני ממש רוצה להמשיך בתחום שלי של התנדבויות וגם בתחום הטכנולוגי. זה שאני בהתנדבויות לא אומר שאני לא חווה גם את התחום הזה ואני רוצה להמשיך לעסוק בשילוב ביניהם."

עוד משהו?

"כן. יש לנו היום הרבה פרויקטים שנוצרו בעקבות חלומות של ילדים. בעצם כל פרויקט קטן וכל פרויקט גדול נולד מסוג של חלום. אני רוצה להעביר לקוראים שהחלום הכי קטן שלכם יכול להתגשם אם רק תעשו אותו."

מקסים. ההתנדבויות פתוחות גם לילדים שלא ברובוטיקה?

"ברור! אנחנו רוצים לעודד כמה שיותר ילדים לבוא ולהתנדב דרכנו – אז מי שרוצה להתנדב מוזמן לפנות אלי."

קפטן, ליעם קימל, י"ב/2: לבנות קהילה עולמית

כמה זמן אתה ברובוטיקה ובאיזה צוות התחלת?

"מאז כיתה י' ובשנה הראשונה הייתי בצוות מערכות, שם היינו אחראים לבצע את בניית המערכות האלקטרונית והפנאומטית (מערכת

קטנים מבקבוקים ממוחזרים. ככה בעצם לימדנו אותם גם טיפה מדעים וטכנולוגיה וגם את הערך של מיחזור."

בתחרות אתה מרגיש צורך לעזור לקבוצות אחרות או שאתה מתמקד בניצחון בלבד?

"מה שמיוחד בתחרות הזאת זה שבעצם הרעיון הוא לבנות קהילה עולמית ולכן למרות שיש תחרותיות את לא תשמעי אף פעם קבוצה שורקת בוז לקבוצה אחרת, הדבר הזה פשוט לא קיים יש גם את העניין כשצוות אחד, כשקבוצה אחרת מבקשת עזרה, לסייע להם נותן לך סיפוק מסוים וגם כקבוצה שעוזרת ותורמת לקבוצות אחרות. סיפרו לי שבשנה הראשונה שהתחרינו הקוד של הרובוט נמחק. הגיע מישהו מקבוצה אחרת שהיתה אמורה לעלות נגדנו בשלב הבא ועזר לשכתב את הקוד. זה העניין, לעזור אחד לשני, לא כל כך להיכנס לתחרות בקטע של מי מנצח ומי מפסיד."

לאן פנייך מועדות מחר?

"הלוואי שהייתי יודע."

מחר ספציפית, זאת לא היתה שאלה פילוסופית.

"אה... מחר אני טס לפגוש את מייסד התחרות מור דין קיימן בארצות הברית."

סתם להחליף כמה מילים?

"אנחנו מקווים להציג לו את פרויקט ההתנדבות החדש שלנו שאותו בעצם הקים והוביל לאורך כל הדרך עידן לוצקי. אנחנו רוצים לגייס תמיכה מקבוצות נוספות בארץ וליצור פרויקטים חדשים."

* כל קבוצת הרובוטיקה מאחלת בהצלחה למנטור שלה עידו בוב יפה, שמתחיל ללמוד ולכן לא יוכל להגיע לקבוצה, תודה על ההשקעה והעזרה - אוהבים אותך!

שעוברת על חשמל ומערכת שעוברת על לחץ אוויר) אצל הרובוט. זה בעצם כל מה שגורם לו לנוע, ומעביר את התוכנה אל המנועים שבעצם מאפשרים לרובוט לעבוד. בשנה השנייה הצטרפתי לצוות תוכנה, הם אלה שכותבים את הקוד שגיד לרובוט מה לעשות במהלך התחרות, איך להגיב כאשר נלחצים המקשים בשלטים ובג'ויסטיקים."

כקפטן, מה תפקידך?

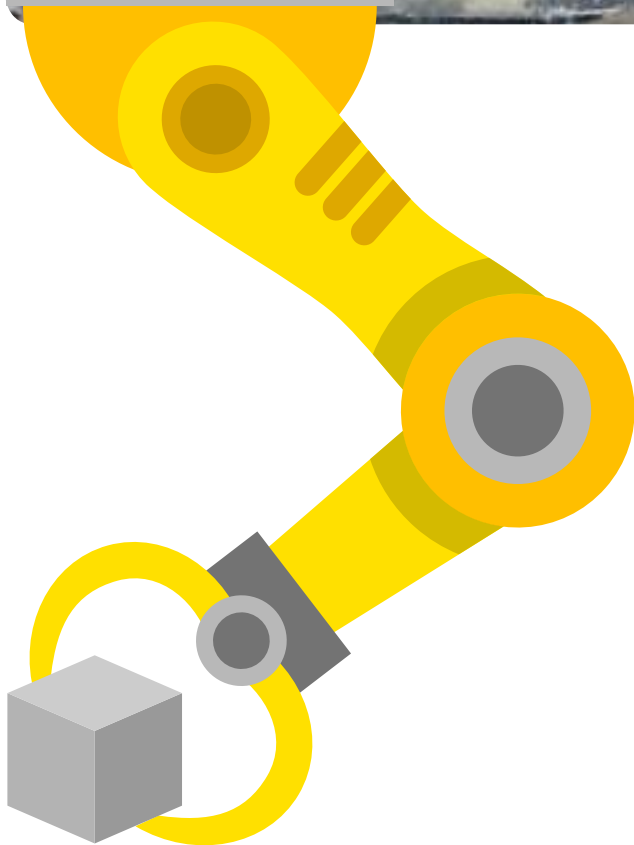
"למען האמת אני ועידן (הקפטן השני) צריכים לנהל הכול החל מה" מערך של הלוגיסטיקה והארמיניסטרציה ועד התקשורת היומיומית עם ראשי הצוותים והאנשים. אנחנו פחות עוסקים בשאלה כמה יעסוק כל צוות, זה התחום של ראש צוות, פחות עוסקים במגע יומיומי עם בית הספר, זה החלק של המנטורים. אבל כל מה שבין לבין - באחריותנו."

למה הצטרפת לרובוטיקה?

"כי שמעתי שזה מגניב, חשבתי שאני רוצה לנסות, תמיד התעניינתי באלקטרוניקה. בהמשך הבנתי שיש בתחום הזה הרבה יותר. היופי בקבוצת הרובוטיקה הוא שאנחנו לא מדברים רק על לבנות רובוט, לכתוב קוד, לבנות לוח מערכת. אנחנו מדברים גם על עניין של הקהילה. אנחנו בעצמנו הופכים לסוג של קהילה קטנה, אתה מאוד מתגבש עם אנשים שאתה עובד איתם כל כך הרבה זמן אל תוך הלילה. בסופו של דבר זה גם להעניק לקהילה כלפי חוץ. הפרס שנחשב ביותר בתחרות הוא פרס הצ'רמנס שהוא פרס שמחולק לקבוצה שתורמה הכי הרבה לקהילה."

לך אישית חשוב לתרום לקהילה?

"כן. בשנה הראשונה שלי לא ראיתי חשיבות יתרה אבל עזרתי לבחור בשם אלי, בוגר הקבוצה, להקים פרויקט שנקרא 'רובומי' שבו אנחנו ליימדנו ילדים מיעוטי יכולת אלקטרוניקה בסיסית בשביל לבנות רובוטים

טיול שנתי
שכבה ח'

בריכה וגם מבצר

← אוקטובר 2015. המדינה בוערת – גל טרוה, פי-גועים, דקירות בכל מקום. מי המשוגע שיוצא בימים כאלה לטיול? ובכן, אנחנו.

ביום רביעי 21.10 יצאנו לטיול השנתי בצפון. על האוטובוס חילקנו חולצות וכובעים ויצאנו לדרך. אחרי נסיעה מתישה הגענו לנחל כזיב. בהתחלת המסלול הייתה ירידה תלולה ובהמשך הליכה מתונה במישור. לקראת אמצע המסלול הגענו לבריכה טבעית ועצרנו שם להתרענן במשך חצי שעה.

רטובים ומלאי אנרגיה, המשכנו בדרךנו לתצפית על מבצר מונפורט. לאחר עלייה עם נוף מרהיב, הגענו לתצפית על המבצר, שם צילמנו תמונה כיתתית ונסענו אל האכסניה. היא הייתה חדשה לגמרי ובמצב מצוי, מאוד נהנינו לשהות במקום תוך כדי "משחקי חברה" בין החדרים.

השכמנו קום ב-6:00 בבוקר ויצאנו לנחל חיק. התחלנו את המסלול שכלל ברובו הליכה מתונה בשמש הקופחת, היה חם מאוד, אבל למרות הכל, המסלול היה מהנה ביותר. בסיום המסלול עשינו שיחת סיכום עם המדריך רונן ויצאנו לכיוון האנדרטה לזכר אסון השריפה בכרמל. אחרי נסיעה לא ארוכה, הגענו לאנדרטה ושוחחנו על האסון. כמו בכל טיול שנתי נהנינו מאוד. הטיול היה חווייתי ביותר, היו מסלולים מאתגרים וערב מגבש ומהנה. והעי-קר – חזרנו בשלום!

גבר מי שמנקה

פעם העולם היה מלא בצמחייה, בטבע הכל היה נקי וטבעי. עד שאנחנו הגענו...

ב-21.10.15 כיתה ח'3 יצאה לטיול השנתי. כשהגענו לנחלים, הבחנו בזבל כמעט בכל פי-נה, לכן הוצאנו שקיות אשפה והתחלנו לנקות כחלק מפרויקט של דף הפייסבוק "נקי יותר – משאירים את הטבע נקי יותר משקיבלנו".

כל קבוצת ילדים קיבלה שקית אשפה וב-מהלך המסלול אספה כל לכלוך שראתה בדרך. השיא של האיסוף היה בתחילת היום השני, בנחל חיק. בכניסה לנחל מצאנו ערמות של אשפה. כמובן שלא יכולנו להשאיר את המצב בצורה הזאת, לכן התחלנו באיסוף ומילאנו יותר משמונה שקיות אשפה.

אנחנו מקווים שגם אתם תשתתפו בפרויקט שלנו, ותשאירו את הטבע נקי יותר.

עומר בויאר ומיקי רדנסקי, ח'3

טיול שנתי
שכבה ז'

זריחה על הפסגה

← ביום רביעי 29.10 יצאנו כל תלמידי שכבה ז' לטיול במדבר יהודה ובמצדה. חולקנו לשתי קבוצות, קבוצה אחת – שבה הייתה הכיתה שלי – טיילה בנחל צפית והשנייה בנחל פרס.

במהלך המסלול למדנו על הסביבה הגיאוגרפית שבה טיילנו וקיימנו פעילויות מהנות. בסיום המסלול נסענו לכפר הנוקדים, שם נערכנו ללינה משותפת באוהלים בדואיים (אוהל לבנות ואוהל לבנים).

כשהגענו לכפר קפצנו מיד לאכול. האווירה הייתה מאוד נעימה, תוצר של ההתארגנות המ-שותפת והשהייה עם החברים. בשעת כיבוי אורות ב-23:00 נפלנו ונרדמנו מיד, כשבראש מנקרת הידיעה שאוטוטו ב-4:00 בבוקר, קמים ועולים למצדה.

התעוררנו לפנות בוקר לקריאות ההשכמה של המורים וצהלות הילדים. התארגנו מהר, שתינו תה מהמדורה ויצאנו לדרך. הגענו למצדה והתחלנו בטי-פוס כדי להספיק להגיע בזמן לזריחה. כל כיתה הכינה מראש חולצה או כובע עם מסר כיתתי משעשע או מתחכם. כל כיתה גם קיימה פעילות עם המדריך, ואז עם הזריחה המדהימה, ביצענו כל תלמידי השכבה יחד את ברכת השמש.

המשכנו לפעילות כיתתית עם המדריך על המקום ועל ההיסטוריה שלו. כשהי החוויה עדיין מהדהדים בראשינו, חזרנו לכפר הנוקדים לארוחת בוקר והתא-רגנות לקראת מסלולי הבוקר של יומנו השני. שוב חולקה השכבה לשתי קבוצות, אחת יצאה לטייל בנחל דוד והשנייה בנחל עין בוקק.

הכיתה שלי נסעה לנחל דוד. לאחר מסלול הליכה קצר הגענו למעיין קטן אך מוזמין. מזג האוויר החם עודד את כולנו להיכנס למים להתרעננות והשתר-ללות קצרה.

יאללה, מתי יוצאים לטיול הבא?

אור כרמל, ז'5

מעלה, מעלה, מעלה

טיול שנתי
שכבה י'

לזכרם של ההרוגים ולמדנו על האסון. לאחר מכן, המשכנו לכפר בלום, שם הקמנו את אוהלינו, אכלנו ארוחת ערב ואחרי זמן חופשי, הלכנו לים שון. החוויה בכפר בלום גיבשה את השכבה, שהסתובבה במתחם ביחה.

למחרת התעוררנו בשש, קיפלו את הציוד, אכלנו ארוחת בוקר והכנו סנדוויצ'ים להמשך היום. נסענו באוטובוסים לפסגת הר הארבל, שממנו ירדנו לכיוון הכנרת. הירידה הייתה תלולה, ומצלע ההר נשקף נוף מרהיב. באתר הבא – המג'רסה, נכנסנו למסלול קצר במים, ואפילו ניהלנו מלחמת מים גדולה. יצאנו רטובים ושמחים, החלפנו בגדים ועלינו על האוטובוסים חזרה לכפר הירוק.

הטיול היה חווייתי ומעשיר, לימודי אך גם חברתי. גם טיילנו ולמדנו על הארץ וגם התגבשו שנו בהנאה צרופה.

עופרי בסון וחן עיני, י' 3/

הכפר מטייל בגולן

יצאנו, שכבה י', לטיול מהנה וכיפי ברמת הגולן. התחלנו בשכשוך בכריכה נחל אל על, אחר כך צפינו על הנוף המדהים מתצפית השלום. בחיספין במדרשת הגולן בילינו ערב בפעילות כיתתית והרבה גם עם החברים מהשכבה. למחרת הטיפוס על הר בנטל היה קשה, אבל התוצאה הייתה שווה.

וולה ואלכס, י' 1/

← ב-21 באוקטובר שכבות ז' עד י"א יצאו לטיול שנתי של יומיים. שכבתנו, שכ"ב בה י', טיילה בצפון, באזור דרום רמת הגולן והכנרת.

ביום הראשון טיילנו בנחל אל על, שהיה יבש בשל מזג האוויר הקיצי ששורר באזור כבר מספר חודשים. טיילנו במסלול מעגלי ואף השתכשכנו בבריכת המים שליד המפל הלבן. לאחר מכן נסענו לתצפית מקסימה המשקיפה על הכנרת ונקראת "מצפה השלום".

ביום השני ביקרנו במרכז "קסם הגולן", שבו צפינו בסרט אינטראקטיבי בארבעה ממדים, שגולל את סיפורו של הגולן מתחילתו ועד היום. כמו כן צפינו במיצג אור-קולי, שהציג את המבנה הגיאוגרפי וההיסטוריה של הגולן.

לאחר מכן טיפסנו על הר בנטל התלול, הק-שבנו להסבר קצר על המקומות שסביב, ונסענו לפארק הוולקני בהר אביטל. שם למדנו אודות הפעילות הוולקנית באזור וכיצד השפיעה על המבנה הגיאוגרפי של ארץ ישראל. לבסוף, צפינו במיצגי אמנות של פסלים החצובים בסלעי הגיר בפארק.

הטיול השנתי עיצב ופיתח את התלמידים, שיפר את מידת הגיבוש והחברות ביניהם והביא להעמקה בהכרת ובאהבת הארץ.

משם נסענו לאנדרטת אסון המסוקים שבשאר יישוב, שם התנגשו שני מסוקים צבאיים בדרום ללבנון. תאונה זו גרמה למספר רב של הרוגים, ולזכרם נבנתה האנדרטה היפה שנמצאת ליד שדה כותנה.

באנדרטה ערכנו טקס שאחת הקבוצות אירגנה

טיול שנתי
שכבה ט'

לאורך הנחל השוצף

← התכנונים לטיול השנתי החלו עוד לפני החגים במסגרת פרויקט בשיעורי לשון, שבהם חרר לקנו לקבוצות והכנו הדרכות ופעילויות יצירתיות על האזורים השונים שנצאו אליהם.

ביום רביעי באנו לרחבת האוטובוסים בבית הספר, חלקנו עמוסים בציוד. רוב הכיתות התארגנו מראש וחילקו פריטי לבוש שהדפיסו במיוחד. כולם היו נרגשים לצאת לטיול.

בדרכנו צפונה לשמורת נחל חרמון, העבירה קבוצת תלמידים פעילות. לבסוף הגענו לשמורה, טיילנו בה לאורכו של נחל הבניאס השוצף, ראינו את המפל היפהפה שצונח מגובה של כ-10 מטרים, ביקרנו בשרידי מקדשים הלניסטיים ובטחנת קמח קדומה, שם העבירה אחת הקבוצות פעילות על הבניאס ולמדנו על ההיסטוריה והטבע שבמקום.

עונבל וסלי ומאיה בן יעקב, ט' 2/

מטיילים למרות המצב

למרות גל הטרור, יצאנו השנה לטיול שנתי בגליל הפורה והירוק.

הטיול, שהתקיים ב-21-22 באוקטובר, היה מדהים וערכי, וכלל נופים מרהיבים, כמו הבניאס, העלייה במצוק ארבל והמג'רסה. הביקור באנדרטת אסון המסוקים בשאר יישוב המחיש את האסון וקורבנותיו והשאיר זיכרון קשה.

מיכל ברנפולסקי, שירה מנדלאוי, רותם ששון, מאי קרסין, ט' 1/

תשואות נשיאותיות

מופע בביתו של נשיא גרמניה? בהחלט! תזמורת הכפר הירוק ניגנה בפניו ובפני תלמידים והורים במדינת תורינגיה • אל דאגה, המשלחת נהנתה גם מזמן איכות בברלין

בחדש ספטמבר חזרה המשלחת המוזיקלית של הכפר הירוק מברלין, אחרי שבועיים של הופעות ששיאן – הופעה בבית נשיא גרמניה.

המשלחת הורכבה משישה תלמידי המגמה הקלאסית ושמונה מתלמידי מגמת ג'אז, רוק ופופ. ההופעות נערכו במסגרת מופעים של "אנסמבל אנשי העולם", המורכב מתלמידי הכפר הירוק קלאסי וג'אז, תלמידי בית הספר הכרמליטי בחיפה שהם ערבים-נוצרים, תלמידי בית הספר אורט בעכו שהם ערבים-מוסלמים, ותלמידי בית הספר האנתרופוסופי קלינמכנאו ברלין. המופע מאורגן על ידי חברת ביגנונגן 2005 בניהולו של מיכאל קרבס.

הפרויקט מתנהל כבר שבע שנים, שבהן התקיימו חילופי משלחות בין גרמניה לישראל. המשלחת השנה יצאה במסגרת פעילויות 50 שנה ליחסי שתי המדינות, ובמסגרת הזאת נערך גם המופע בבית נשיא גרמניה ב-12.9.15.

ב-6.9.15 נחתה המשלחת בברלין, ואחרי מפגש קצר עם המארחים מקלינמכנאו, יצאנו לנסיעה של כשלוש שעות לארפורט (Erfurt), שבה כבר התארחה משלחת הכפר לפני שלוש שנים במסגרת הפרויקט. בארפורט השתכנו באכסניה, ולמחרת קיימנו הופעה בבית ספר בעיר.

המופע היה מוצלח ומרגש, כשעל הבמה עולים לפי הסדר ההרכב הקלאסי של הכפר הירוק, מקהלת קלינמכנאו, ההרכב של בית הספר האיטלקי (הכרמליטי) מחיפה, הרכב של בית הספר מעכו, הרכב הג'אז-רוק של הכפר הירוק, הרכב משולב של הקלאסי והכפר הירוק, ולסיום כל המשלחת שרה עיבוד מרגש של "Imagine" של ג'ון לנון. במופע נכחו נציגי של שגרירות ישראל בגרמניה ונציגי של מדינת תורינגיה (המארחת של המופע) ונציגי של עיריית ארפורט.

בערב יצאנו לטיול בעיר וחזרנו לאכסניה.

למחרת יצאנו למופע בוויימאר בבית הספר לאמנויות על שם "גתה". במופע השתתפה גם מקהלה של בית הספר "גתה" בוויימאר. המופע היה טוב וההרכבים התחברו יותר ויותר. קיבלנו מחמאות רבות, ושוב נאמר כמה מרגש המופע המציג כל תרבות בנפרד ומחבר ביניהן בסופו.

החיבור וההתלהבות של התלמידים היו מרגשיים. בתום המופע יצאנו לטיול מודרך על ידי תלמידי בית הספר בוויימאר.

אחרי הטיול יצאנו לקלינמכנאו, וכשהגענו חולקנו למשפחות המארחים. ביומיים הבאים עשינו הכנות למופע הגדול בבית הנשיא. ביום שישי, 11.9, הופענו בבית הספר על שם "אלברט איינשטיין" בנויקלן ברלין, הממוקם בלב שכונת מהגרים. המופע היה מוצלח ובסופו יצאנו לטיול בברלין, המזכירה בחלקים ממנה את תל-אביב, כבר אמרנו?

בשבת, 12.9.15, יצאנו לבית הנשיא והתחלנו בהכנות למופע. האירוע היה ענק עם הרבה כמות ודוכנים, אוהלים ואנשים חשובים. שתי דקות לפני המופע עבר הנשיא לפני הבמה שלנו, והתלמידיים מיהרו לצלם אותו "סלפי". המופע היה קצר וייצוגי, חצי שעה של תמצית המופעים שלנו. היה מוצלח ומרגש, והקהל מאוד תלהב. היום המשיך במתחם הנשיא וחזרה לקלינמכנאו בסוף האירוע. ביום ראשון בילו התלמידים עם המשפחות המארחות בטוילים ובאירועים משפחתיים שונים. אווירה טובה ויום יפה של סוף הקיץ בגרמניה.

בימים הבאים ערכנו טיולים בברלין ושתי הופעות בבית הספר האנתרופוסופי קלינמכנאו, אחת לתלמידים בכוכר ואחת בערב יום רביעי, לפני החזרה הביתה להורים ולמשפחות המאמצות. ההופעות היו מרגשות ומוצלחות, ובסוף המופע להורים עשינו מעין מסיבת סיום.

למחרת בכוכר, 17.9, התאספנו בבית הספר קלינמכנאו להגיד שלום אחרון ולעלות לאוטובוס לשרה התעופה. כן ירבו...

אמיר בן אלון, מנהל בית הספר למוזיקה ורכז המגמה

צבע הלימון, טעם הצ'יפס

ביקור חם במזג אוויר קפוא של משלחת הכפר בהולנד

מיכאל באוור, י"א/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מטוס סילון הוא המצאה מדהימה. ארבע שעות טיסה, ואתה בעולם אחר: מזג האוויר קריר למדי, השפה אחרת, התרבות אחרת, האוכל אחר. קצת כמו נסיעה בזמן. הולנד יפה! יפהפייה! והשוני הזה מעצים את היופי. גם אופי ניים הם המצאה מדהימה, במיוחד כשחיים במדינה קרירה ומישורית כהולנד. ידעתי שבהולנד רוכבים על אופניים, אבל שיירות האופניים, והשקט האופף את הרחובות בשעת שיא בכוכר – לא יישכחו במהרה. עצה חמה ליוצאים במשלחת להולנד בעתיד: קחו כפפות, אם אתם לא רוצים שהידיים שלהם יקפאו על האופניים בדרך לבית הספר. שלי קפאו.

המשלחת יצאה לדרכה ב-25.9, חופשת סוכות, והגיעה לזייסט, פרבר של אוטרקט. התארחתי אצל נער בן גילי פחות או יותר, ובילינו סוף שבוע מהנה ביותר. ביום שני, עם חזרתם של ההולנדים ללימודים, חוינו יום מעניין למדי בבית הספר האנתרופוסופי, שבו הם לומדים. למשל, בשיעור אמנות התבקשנו לצייר לימון ויצרנו בעצמנו את הצבעים ששימשו אותנו, כפי שעשו ציירים הולנדים לפני מאות אחרות.

יומיים לאחר שיעור האמנות זכינו לראות כמו עינינו כמה מיצירות המופת שהוצגו לנו בשיעור האמנות, כשביקרנו במוזיאון מאוריצהויס בהאג.

נפגשנו גם עם בני נוער יהודים מתנועת "הבונים דרוו" באמסטרדם, וביקרנו במוזיאון אנה פרנק, במוזיאון הפליטים – נושא שהעסיק מאוד את ההולנדים בעת ביקורנו, ובבית כנסת עתיק באוטרקט.

בעיר דלפט ביקרנו בטחנת קמח הפעילה היחידה בעיר, חוינו במנגנון הפעולה של הטחנה, ועצרו לכבודנו את מניפותיה. אה. ולא שכחנו לזלול מן הצ'יפס ההולנדי המפורסם. אם תהיו שם, אני ממליץ לכם לאכול את הצ'יפס שלכם במינו מתובל בשום.

החוויה הייתה נפלאה ומעניינת. נחשפנו לחברה שונה ומקבלת, ויחד גישרנו על ההבדלים בין התרבויות. אנו מחכים ומצפים לאירוח חברינו ההולנדים בביתנו ובבית הספר.

Our trip to China

יובל בראון, י"א

→ This summer on the 3rd of July a group of ten kids and two chaperons went to China on a school program. I was one of these kids, we met at Ben Gurion airport at 8 and from there on our adventure started.

We flew to Harbin, following the IDCPC and Harbin government's invitation to China to the Harabin event in August.

Harbin is a Chinese city north of Beijing, which is as big as Israel. It is beautiful and filled with people, and you'd be surprised to find out that it has some Israeli history that they have kept since the Second World War. Our days in Harbin were filled with different activities... seeing the New Synagogue, the old one, visiting a Jewish Cemetery, visiting the Harbin museum, site seeing and many other activities that I can't simply explain. My favorite day of them all was the day we met the Chinese kids.

On our third day in Harbin we got to meet Chinese kids our age. Each of us met a kid to hang out with, after a few minutes to get to know each other we were all asked to go on to the bus to our first destination. We had a 30 minute drive, during which we were supposed to socialize with our "new friends". I got the chance to meet a nice girl that was my age; our conversation started very simply asking each other the basics. What our name was? What our hobbies were? Why each of

was on the trip and so on...

Our bus ride ended when we reached the Siberian Tiger Park, which was a huge tiger zoo. At this park we were taken into a fenced bus and shown all the different tigers. You will not understand how beautiful a tiger is, until you get there. They had different types of tigers' giant ones, babies, a mixture of a lion and a tiger and most amazing of them all a white tiger. We spent most of our morning at this park and from there we went to this other park that had squirrels and swans (black and white). We were all pretty surprised to see all these animals in Harbin, since in our three days till then we hadn't see a living animal anywhere.

After lunch we went a boat ride where we got to see the whole city of Harbin through the water side. It was a very calming ride, we got to be with our new friends, talk a bit and enjoy the view. Many people wouldn't think of it as so much fun, but for me it came right on time.

Our journey continued from there to a square where we were let out and given time to go shopping. It was the first time that we were given free time on our trip and we all wanted to look around at the Chinese market. We all pretty much split up, everyone going where their Chinese friend took them, going after them as if they were our tour guide. My friend took me to a shopping center she normally goes to and showed me anything that she thought was cool. It was funny to realize that after all I learned about her over the day, that she was just like me. During our talks I found out that the kids in China have a much tighter schedule than we do, they have longer school hours, more

homework and are given very little free time.

Our last destination of the day was Harbin's food market. This was the biggest shocker of the day; the food that they were selling in the market was definitely not things I would eat, probably any day. They had any insect you can imagine fried on a stick or caramelized. Though I think the girl that was with me knew that I probably wouldn't want that and told me that I had to try their ice cream. Which I must say was the best Popsicle I ever ate; later on I found out that it was a soy vanilla milk ice cream. We wondered around the area for a bit took some photos until we had to go back.

We ended the day together at the hotel where we did a "קבלת שבת". They were shocked to attend this simple ceremony, but it concluded the day with each of us enlightened by the others culture. Our trip to China was filled with many more exciting moments, and fascinating realizations. To sum it was AMAZING.

שגרירים ונהנים

שגרירי הכפר הירוק
בביקור בגרמניה
בערים ברוכסל וקולון

מישמש תרבותי

מגרמניה ועד סודן, מניו זילנד ועד מרוקו: תלמידים מ־80 לאומים שונים נפגשים ב־EMIS (אמיס), הקולג' הבינלאומי בכפר הירוק • במסגרת תוכנית הלימודים הייחודית הם בוחרים להיבחן בשישה מקצועות ליבה, ומרחיבים אופקים בלימודי פילוסופיה ועיסוק בספורט, התנדבות ויצירה • סטארט־אפ חינוכי

ה־IB, ועל כן גם עלינו באמיס. במסגרת השיעור אנחנו מנתחים סיטואציות פילוסופיות ותיאוריות ידע מן העבר ובהווה. ה־Extended Essay (או ה־EE) הוא תוכן הליבה האחרון של כל תלמיד ב־IB. ה־EE הוא מאמר מורחב, באורך של כ־4,000 מילים, אשר נוגע לאחד המקצועות שאותם בחרנו ללמוד. כל פעמי לוח ה־EE באמיס מרוכזת ומובלת על ידי אוניברסיטת תל אביב. כמו כן, כחלק משיתוף הפעולה בין שני הגופים, לכולנו באמיס גישה מלאה לריבים מן המתקנים הלימודיים של האוניברסיטה. התרבות של בית הספר היא אחד הגורמים שמעצבים את החיים שלנו כקבוצה. מעבר לכך שכל אמיס הוא בעצם מישמש מוחלט של תרבויות וגיוונים - אנחנו גם חיים בישראל. למרות כל הסכסוכים והפוליטיקה, המורכבות והמכשולים שאיתם אנחנו מתמודדים ביומיום, העובדה שאמיס ממוקם בישראל מעצבת באופן מהותי את אורח חיינו כחברה, ואת התרבות הייחודית שלנו.

הישראלית. למעשה, אמיס משמש כפילוט של משרד החינוך הישראלי, וזאת על מנת לבדוק ולהשוות בין שיטות הלימוד השונות.

יצירתיות, אקשן ושירות לקהילה

בדיפלומה של ה־IB יש גם תוכני ליבה, אשר אינם נכללים במקצועות הלימוד העיוניים, וכאן מגיע החלק הערכי של הדיפלומה. הפעילות ה"חוצ'עיונית" המרכזית נקראת CAS, ראשי תיבות של Creativity, Action, Service (או בעברית - יצירתיות, אקשן ושירות לקהילה). על כל תלמיד באמיס לבחור שלוש פעילויות חוצ'עיוניות, אשר כוללות התנדבות בקהילה, ספורט ויצירתיות. לדוגמה, בשביל יצירתיות אני משתתף במועדון הפילוסופיה של בית הספר, בשביל אקשן אני במועדון ה"רצים ביחד" שלנו. על מנת לתרום לקהילה אני מתנדב ב־ARDC (המרכז לפיתוח פליטים אפריקאים - African Refugee Development Center) כמורה לעברית. המערכת עובדת באופן כזה, שלכל פעילות CAS יש מנהיג, שהוא אחד התלמידים בבית הספר, והוא מרכז ודואג לפעילות השוטפת. באמיס יש מגוון רחב של פעילויות, בין היתר, Glee Club (מוזל האו"ם - הנבחרת של EMIS זכתה במקום הראשון בכ"נס ה־TIMEMUN בשנת 2015), מועדון העיתונות (Blog EMIS) - תעשו לייק בפייסבוק!; מועדון הכתיבה היצירתית, מועדון הגיוון, מועדון הגרמנית, תיאטרון - מועדון המשחק, מועדון הפילוסופיה, נבחרת הכדורסל, נבחרת הכדורגל, נבחרת הפריז'י, מועדון הזומבה, להקת אמיס וכיוצא באלה.

גישה מלאה לאקדמיה

נוסף ל־CAS, ישנם שני תוכני ליבה נוספים - TOK וה־EE. TOK, או Theory of Knowledge, בעברית - התיאוריה של הידע, זה שיעור שנערך במסגרת מצומצמת, והוא במסגרת חובה לכל תלמידי

"כשהייתי בן 15 התחלתי ללמוד בבית ספר בינלאומי בקנדה. היינו שלושה־ארבעה תלמידים מהמזרח התיכון מתוך מאתיים תלמידים, שהגיעו מ־80 לאומים שונים. הבנתי את הכוח של חינוך בקהילה בינלאומית כל כך מגוונת, כוח שמוביל להערכה והבנה עמוקה בין בני אדם אשר באים מרקעים שונים. אפילו במקרים שבהם הם מגיעים ממקומות של סכסוך - לצערך, ממש כמו הסכסוך שיש לנו כאן במזרח התיכון" (תורגם מאנגלית).

אלו הן מילותיו של עורך רון, מנהל ויוזם בית הספר הבינלאומי של המזרח התיכון - EMIS (אמיס), שבו אני לומד. עשרות שנים לאחר שחזר לארץ, עורך התחיל פרק חדש בחייו, וכך גם בחייהם של מאות בני נוער מכל העולם, בהווה ובעתיד.

אמיס הוא בית ספר בינלאומי הממוקם בכפר הירוק. זהו בית הספר היחיד בישראל שבו תלמידים, מורים ואנשי צוות מכל היבשות - וביניהן מ־40 מדינות. מתוך כלל התלמידים, 20 אחוז הם מקומיים, מכל רחבי הארץ; 20 אחוז נוספים מגיעים ממדינות ערב, כמו מרוקו, תימן, פולין, סין, גרמניה, סודן והרשות הפלסטינית, והיתר מגיעים מרחבי כל העולם.

ביחד איתי לומדים המון תלמידים מגרמניה, אוסטרליה, הולנד, צרפת, ספרד וכו'. אך גם בני נוער ממקומות רחוקים, כמו ניו־זילנד, קמבודיה, סין, אקוודור, ונצואלה, אפגניסטן וברזיל, ובכך יוצרים תרבות ורסטטי לית, ששכל הנראה לא התקיימה עד כה בישראל.

יש לציין, כי אף על פי שבית הספר פרטי, רוב התלמידים נמצאים תחת מלגה מלאה או מלגה חלקית. על כן, השיקול הכלכלי של התלמידים והמועמדים הוא זניח ביחס למשמעויות החשובות שיש לבית הספר הזה.

פילוט של משרד החינוך

אז מה בעצם אנחנו עושים באמיס? בהגרות שאנחנו לומדים נקראת "איטרנשוניל בקולורייט" (IBDP), שזו תוכנית דיפלומה בינלאומית בשפה האנגלית, הנלמדת בתיכונים בכל רחבי העולם. ל־IB יש תורכניות לימוד המתחילות מהגן ומסתיימות בדיפלומה תיכונית, כמו זו שלנו.

כחלק מן הלימודים עלינו לבחור מקצוע אחד בכל אחת משש קבוצות הלימוד: שפה שוטפת (בשבילי לדוגמה - עברית או אנגלית), שפת לימוד שנייה (ערבית, ספרדית וכו'), מקצועות הומאניים (פוליטיקה גלובלית, כלכלה, פילוסופיה, מינהל עסקים, פסיכולוגיה, היסטוריה ועוד), מקצועות מדעיים (ביולוגיה, כימיה, פיזיקה, הנדסה טכנולוגית, ביולוגיה ימית), מקצועות המתמטיקה ומדעי המחשב (ברמות השונות), והמקצועות האמנותיים (תיאטרון, אמנות ויואלית, צילום).

לאחר בחירת ששת המקצועות, עלינו לבחור שלושה מקצועות ברמת ה־HL (רמה גבוהה - Higher Level) ושלושה מקצועות ברמת ה־SL (רמה סטנדרטית - Standard Level). ישנה גם אפשרות להימיר מקצוע אמנות במקצוע אחר מתוך שאר הקבוצות. לדוגמה, בחירת המקצועות שלי היא: ברמה הסטנדרטית - עברית, מתמטיקה וכימיה. ברמה הגבוהה - ביולוגיה, כלכלה וספרות אנגלית.

הדיפלומה של ה־IB שונה במיוחד משיטת הבגרות הישראלית. ההבדל המהותי הראשון הוא אפשרות הבחירה. לכל תלמיד יש אפשרות בחירה יוצאת דופן משלל רחב של מקצועות, ובכך הוא יכול לבטא את עצמו בדרך שבה הוא בוחר. נוסף על כך, אנחנו לומדים אך ורק שישה מקצועות, אבל אל תטעו - זה ממש לא מקל על חיי הלימודים שלנו. שיטת ה־IB אינטנסיבית במיוחד, ומורכבת יותר משיטת הבגרות

שירים של רייכל והבנות נחמה

רק, ואך ורק באמיס, אתה יכול ללכת ברחבי הקמפוס ולשמוע בחורה אלבנית בשם מיילינדה ובחור מקרונני בשם איליה, מברבים זו עם זה במושגי "איברישי" (Hebrish = English + Hebrew) כמו: Rega, rega, kapara; (רגע, רגע, כפרה!). לא סביר בעליל למצוא בחורה אוסטרית־רומנייה ממשפחה נוצרית, שלומדת באולפן בישראל בגלל זיקה לשפה העברית, ומאוד מוזר יהיה לראות עובר אורח גרמני ששומע שירים של עידן רייכל או של הבנות נחמה. באמיס כל הדברים חסרי ההיגיון האלה, שרוב הישראלים ימצאו הזויים לחלוטין - קורים. יש לציין, כישראלי שלומד בחברה בינלאומית בארץ, לפעמים רק מבט חטוף על שני חברים בינלאומיים יכול לגרום לי לצחוק בלתי נשלט של כמה דקות טובות. חזון בית הספר הוא "להפוך חינוך לכוח למען שלום וקידום קיימות במזרח התיכון". זוהי שנת הלימודים השנייה (והאחרונה) שבה אני משתתף בתוכנית - סטארט־אפ חינוכי אם תרצו - אשר רודפת את החזון שלה בכל האמצעים.

כמוכן, ההתקדמות של בית הספר כרוכה באתגרים רבים ובירוקרטיה מסובכות, אבל האווירה הייחודית ששוררת בו בהחלט יוצרת כוח ייחודי שמתעלה על הקשיים, עם אמירה מובהקת של שלום, בניית גשרים בין תרבויות ובר־קיימות בישראל ובמזרח התיכון.

אמיס הוקם באופן רשמי בשנת 2014, וזוהי שנת הלימודים השנייה שבה ניכרת הפעילות השוטפת. כיום, תוך שיתוף פעולה נרחב עם ארגונים ישראלים ובינלאומיים רבים, בית הספר הבינלאומי של המזרח התיכון שואף להתקדם, ולהיות בית הספר הבינלאומי הטוב ביותר בעולם. תבואו לבקר!

Interviews with EMIS students

Yoav Bar-ness

Marc Logan –

Spain, First year at EMIS

My name is Marc Logan and I'm from Spain.

One day I was scrolling through my Facebook feed and I saw an advertisement for an international school in the Middle East. The link took me to a website called EMIS which means Eastern Mediterranean International School and their motto is "EMIS makes education a force for peace and sustainability in the middle east" This seemed to me like the perfect opportunity for me to meet different people nations and cultures not only that, but to also to live with them for the final two years of my high school in addition to that to also study in the International Baccalaureate. With great enthusiasm I applied and answered tough questions which made me ask myself what I wanted for my future and the world. The most amazing thing happened to me, I got a scholarship for EMIS. When I first came to EMIS every one of the second years welcomed me and I was just so full of energy and excited to meet all my classmates and those above me.

I must say that all of my teachers are incredible, they want you to explore and ask different questions unlike my previous school where teachers wanted you to write and think the way they do and it really annoyed me that I couldn't do be myself but here its different. Here I ask my teachers various questions, they handout assignments which drives you to develop your own unique opinion.

I must say that magic happens here every day at every moment, like when we have debates with different perspectives from all over the world brought onto the same table is just so interesting. With every passing day I learn something new about myself and I know that it will help me create my own path for the future.

Hannah Cook –

USA, Second year at EMIS

My name is Hannah and I am from the United States! I first heard about EMIS from an advertisement on Facebook, then from an Israeli friend studying at a nearby university who graduated from UWC USA. He told me all about his positive experience in the UWC which inspired me to believe that I would love studying the International Baccalaureate (IB) in Israel at a school that consists of international students. I really admire the school's mission statement "education as a force for peace and sustainability in the Middle East", as I love Israel so much and acknowledge the importance of peace—I think the school strives for really great goals.

I am happy that EMIS is part of the Kfar, as I was so eager to learn Hebrew and feel immersed in the "everyday Israeli life" and our connection with the Kfar enables me to do that. Some of my favorite

moments here have been those with students from the Kfar, such as the trip to the Negev desert last November, and a making a bonfire and picnic during Lag Baomer. I think that EMIS is a really unique opportunity because it brings students from around the world, who have vastly different backgrounds and reasons for coming to the school, to be part of a community that is a direct reflection of the Israeli people, giving us the opportunity to meet each other, and broaden our horizons, while also experiencing the local culture.

Nomi Genzel –

Germany, Second year at EMIS

My name is Naomi, I'm 17 and I come from Germany. Since I was a child I wanted to go abroad as soon as I would be old enough and finally see different places and people. I found EMIS because I was searching for schools with special missions that would give me the chance to not only learn inside of the classroom but as well outside and give me an experience for life. The first time I visited the Kfar was before it was for sure that I'd live there and I immediately fell in love with the atmosphere and environment here. The village gives me a very calm, peaceful place in sometimes not so calm times. EMIS gave me the opportunity to explore so many different cultures, people, mindsets and finally more of myself. To describe how it is to live in this community is not really possible with only one or even many words, I still sit sometimes in the dining hall between people from more than 35 different countries, everyone joking, laughing or talking about some important issue of the world, start wondering how I lucky I am to be here and to get the chance to meet my second, big, international family.

צועדים למען השלום

ב־19 באוקטובר 2015, תלמידי אמ"ס, בית הספר הבינלאומי של המזרח התיכון, יזמו "צעדת שלום" בכפר הירוק. לצעדה הגיעו מאות תלמידי אמ"ס מכל רחבי העולם, אשר אליהם הצטרפו אנשי הצוות ותלמידים רבים מבית הספר הכפר הירוק. הצעדה התקיימה כתגובה לאירועי הטרור האחרונים בישראל ובשטחי הרשות הפלסטינית – באמירה של שלום, הבנה והתנגדות לטרור ולאלימות. בסוף הצעדה התקיים טקס, שבו תלמידי אמ"ס מכל רחבי העולם ביצעו קטעי שירה ונגינה בדגש על שלום בינלאומי.

יואב בר-ננס, תלמיד י"ב ב-EMIS

Words by the initiator of the "Peace March"

We (especially internationals), never think it can happen to us, even though we travel on the same busses, walk the halls of the same malls, the same streets where these terrible events happen. But they can happen to us, and though life goes on, the senseless loss of life ought to be condemned, and terror should not become normalized. Death should not be treated with indifference. Death, and especially violent deaths such as these, should reverberate throughout all communities in Israel and the world, regardless of nationality, ethnicities or religions. We possess the power to reject negligence, the power to care and still live our lives as we always have, albeit a little smarter and a little more convinced that there can be no peace as long as violence prevails.

Martina Hysi, 12th Grade, EMIS

שאלה של גורל

האם טבע האדם טוב או רע? זו השאלה בבסיס המחזה "יש מלאכים בשמיים", שהעלו תלמידי מגמת תיאטרון

תאטרון

התהליך הארוך שעברנו מתחילת השנה במסגרת מגמת תיאטרון, הגיע לסיומו בהעלאת ההצגה "יש מלאכים בשמיים?". לאחר שבידרנו ועיבדנו באמצעים תיאטרוניים את הקונפליקטים המרכזיים שעלו בקבוצה, עסקנו בגיבוש החומרים לכדי מחזה. תהליך הכתיבה חייב את הקבוצה להתמודד עם קונפליקטים אישיים, חברתיים ומוסריים הנוגעים בחייהם, אך בהרבה מובנים, נוגעים בחיי כולנו. רוב הסצנות המועלות בהצגה, הן פרי דמיונם של חברי הקבוצה.

המחזה מעלה שאלה המעסיקה כל אחד מאיתנו: "מי אחראי לגורלנו - אנחנו? ההורים שלנו? החר? ברה? אולי המלאכים?". את התשובות לשאלות אלו תוכלו למצוא בכל דמות על-פי דרכה ותפיסת עולמה.

במרכז המחזה עומדת השאלה על טיבו של טבע האדם. יום אחד, יושבים סמא-אל (השטן) וגבריאל (המלאך) על ענן ומתבוננים בנעשה על פני האדמה. דרך המשקפת, סמא-אל מצליח לראות רק את עוולות החברה, ואילו גבריאל מצליח לראות רק את המעשים הטובים. פורץ ויכוח סוער בין השניים - האם "טבע האדם הוא רע מטבעו" או "טוב מטבעו"?

לבסוף סמא-אל מציע "התערבות" על חשבונם של בני האדם. המטרה: לגלות איזה "טבע" יש לא-

"השלם גדול מסכום חלקיו"

אומר ישי לוי, רכז הקולנוע, ומשבח את עבודת הצוות והאווירה במגמה • ההוכחה: אחד הסרטים התקבל לפסטיבל ירושלים

גבי שטרית, י"ב/5 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

"פסטיבל ירושלים היה המשך ישיר לתהליך שהיה כל השנה. היה ערב הקרנה שהיה, בעיניי, אחד המוצלחים של המגמה", כך אומר ישי לוי, מרכז מגמת קולנוע. לדבריו, ההצלחה טמונה בעבודת הצוות, ביחד. "הם בנו שם את הערב, תמכו האחד בשני וגם הערב נראה ככה. היתה פה תחושה שיש קבוצה שעושה את זה. הם עשו ערב הקרנה מדהים".

את אחד הסרטים שלחו היוצרים לתחרות בפסטיבל ירושלים ולשמחתם, הוא התקבל.

לוי מספר: "עלינו לירושלים, כל מורי במגמה, התלמידי דים שעשו את הסרט וההורים שלהם. זה היה מאוד מאוד מרגש. גם אחד הפרסים האחרונים שם, אז כבר היינו בטוחים שיאללה... וכשכינו במקום השני היתה התרגשות מאוד גדולה. הם עלו על הבמה, הצטלמו, קיבלו את הפרס, ואחר כך היתה גם מסיבה על הגג. "זה היה מאוד סמלי לכל התהליך שקרה השנה. ואני חושב שזה השלם שגרול יותר מסכום חלקיו. אנחנו לא מדברים על עליונים בקולנוע, על גאונים, על יוצרים מדהימים. מה שהם יצרו זה פשוט כי הם עבדו ביחד. הם תמכו. שבוע לפני ההקרנות אחת הבמאיות היתה חולה, והיה ברור מאלי שמתגייסים וגומרים את הסרט שלה, זה היה טבעי".

לוי טוען, שאי אפשר ליצור קולנוע בלי הנאה. "צריך ליהנות. זה לא אומר שלא תהיה עבודה קשה. במאי צריך להבין שהוא מתעסק באנשים. תדאג לרווחתם של האנשים, שיהיה להם כיף. שהם ירגישו איזו חידה. זה לא פשוט, למורה זה יותר קל, לתלמידים זה יותר מורכב, כי אתה איתם ביחד. לי יש איזה תפקיד. אבל הבמאי נע בין המקום של להיות חבר שלהם ללהיות סמכותי.

לאחרונה לוי מספר, כי הוא עושה המון פעילויות גיבוש לכיתה י"ב. מה הקשר לקור לנוע? למה צריך את זה? "צריך את זה כי זה יחזור אלינו, זה יחזור אליהם, זה ישחרר המון דברים, זה יאפשר להיות ביחד. ואז כשיש אווירה טובה בתוך הצילומים, גם השחקנים מרגישים את זה, וזה משפיע על כל הסט, ובסוף על התוצר הסופי".

קולנוע

היכן שנגמרות המילים

אצל צ'כוב דווקא שיעול, חפץ, שתיקה או קולות מהחוץ מובילים את הקהל למקום שבו שוכנים הרעיונות הגדולים • נעה שטראוס, י"א/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

דבר ששמתי לב אליו בטקסט היה שדווקא הרגע המתוח ביותר בקטע היה רגע של שתיקה - הרגע הקצר של השקט בין המשפט "לא אכפת לי להתעמת עם גבר עז מצח, צא מכאן". והשאלה "איך הולך?". כך הבנתי שדיאלוג לא חייב להיות מורכב ממילים, והדיאלוגים המעניינים יותר, במיוחד אצל צ'כוב, הם אלה שבשתיקה.

הדיאלוג שלי עם צ'כוב התחיל לפני שנים, ואני מקווה שלא יסתיים. מאז ועד היום הדבר שהכי מר-גש אותי במחזותיו הוא הרברים שבין המילים. כמו שההפסקות בין התווים הן מה שיוצר את המוזיקה, כך ההפסקות הקלות בדיבור, הרמיזות הדקות, קור לות הרקע והתנועה על הבמה הם אלה שעושים את ההבדל בקטעים של צ'כוב.

לדעתי, תיאטרון נועד להעביר את מה שלא ניתן להגיד במילים, וצ'כוב לא מתיימר לנסח את הרעיון שהוא מדבר עליו. הוא רק מוסיף שיעול, חפץ, שתי מילים או קולות מהחוץ, ומוביל את הקהל למקום בו שוכנים הרעיונות הגדולים, היכן שנגמרות כל המילים.

נקודה נוספת שמייחדת את הדיאלוג עם המחזאי היא שבמהלך הדיאלוג שלי עם היצירות הרגשתי שבמקום להתאמץ להבין אותן, אני צריכה למצוא את המקום שבו אני מרגישה שהוא מבין אותי. כלומר, במקום לנסות רק להבין את צ'כוב, אני צריכה גם לתת משהו מעצמי, את נקודת המבט שלי ואת המחשבות שלי. רק אז אפשר להתחיל לצלול לתוך היצירות של המחזאי ולחפש את המשמעות.

הרבה תסכול. בהתחלה ניסיתי לנסות להבין בכוח מה עומד מאחורי המילים, לפרק את הטקסט בבת אחת ולהגיע לתמה מאחוריו. ביום אחד של ייאוש החל-טתי להתבסס על שיטה שניסונו בשיעור, בידוד של מילים מהטקסט והעלאת רעיונות בקשר אליהן. לא היה בכיתה אף אחד, או לקחתי את הטקסט וקראתי אותו בקול רם לעצמי, וכל מילה שנראתה לי חשובה, נכתבה על הלוח. לאחר מכן ישבתי ופשוט הסתכלתי על המילים. בפעם הראשונה נרגעתי ונתתי למילים של צ'כוב להקיף אותי בשקט, כמו בוועות סבון. מדי פעם קמתי לכתוב רעיונות. רק כך הצלחתי לרדת לעומקו של הטקסט ולחלק אותו לפרגמנטים, והב-נתי: גם בדיאלוג עם טקסט אפשר וכדאי להתחלה פשוט לשבת ולתת לתוכן לצוף. אחרת, במקום ללכת דרך הדלת שהטקסט פותח למשמעות, רק ממשיכים ללכת עם הראש בקיר.

נועה שטראוס, י"א/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

Monologue - one people talking to himself. Dialogue - two people talking to themselves (שייקה אופיה, מתוך "המורה לא-נגלית")

בחרתי בציטוט מפני שקודם כל הייתי רוצה להרגיש מה לא מאפיין דיאלוג - ריכוז בעצמי בלבד. לדעתי, דיאלוג הוא קודם כל תהליך של קבלה ונתינה בין הצדדים המשתתפים בו. העיקרון הזה בלט לי במיוחד בעבודה עם מיכאל - כאשר לאחד מאיתנו היתה בעיה, השני השלים אותו. אחד הרגעים שזכורים לי מהעבודה היה באמצע אחת החזרות, כשלא יכולתי להיזכר בהמשך הקטע. נלחצתי, אבל לפני שהספקתי להגיד משהו, מיכאל אמר פשוט: "תידרעי. תמשיכי". הרגע הזה מרגיש, לדעתי, בדיוק את העיקרון. כשאני איברתי את הרגע, מיכאל נתן לי שקט נפשי שבביל להמשיך.

הרגע הזה מרגיש עוד דבר חשוב, לדעתי, בדיאלוג בין שחקנים: לא משנה מה, שני הפרטנרים צריכים לזכור דבר חשוב אחד: הם עובדים ביחד ולא אחד נגד השני.

אני ומיכאל הצלחנו ליישם את הרעיון הזה לא רק, בלי לאבד את הסבלנות אחד כלפי השנייה, וזו הסיבה שהעבודה איתנו היתה נעימה ומהנה מאוד. הדיאלוג שלי עם הטקסט, לעומת זאת, התחיל עם

צ'ליל עולמי

אחרי שעות של אימונים ואינספור קונצרטים, מגיע לתזמורת הכפר שתמחאו לה כפיים • רגע לפני שהם טסים לגרמניה, הם מודים שהכישרון החשוב ביותר הוא להחביא את הטלפון מאחורי עמוד התווים בלי שבני יראה...

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

חליל, כינור, צ'לו וחצוצרה הם רק ארבעה מהכלים שמרכיבים את תזמורת הכפר. אנו רואים אותם באירועים חשובים ובעיקר שומעים אותם. אם ידעתם ואם לא, התזמורת עומדת עתה לפני נסיעה חשובה במיוחד לגרמניה. אמנם התזמורת כבר השאירה את חותמה בגרמניה וברחבי העולם, אך זוהי הפעם הראשונה שהיא יוצאת בהרכב מלא, עם תלמידי השכבות הנמוכות והגבוהות – כל הגילאים ועם כל הכלים. "הולך להיות לנו סיוור קונצרטים מול ראשי ערים בגרמניה. אנחנו הולכים לצאת עם בית ספר מנצרת ומתרגשים לפגוש אנשים מאוכלוסיות שונות במדינה".

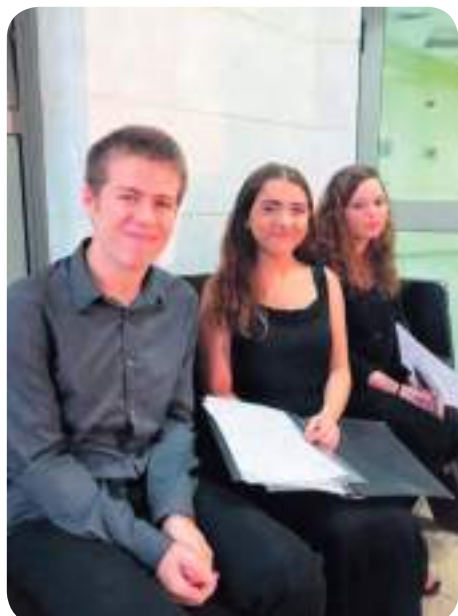
ממש קשה. לפעמים ילדים מתייחסים בציניות ובזלזול למוזיקה שלנו, כי היא 'רק מוזיקה קלאסית'. אנחנו מבקשים שתנסו להקשיב, תהיו פתוחים בראש ובאוזניים, תעריכו אותנו ואת המוזיקה שלנו. התזמורת היא חלק חשוב מאוד מהווי בית הספר. אפילו סיסקו אמר: "האמנויות והמוזיקה שנוצרת בכפר עזרו למתג את הכפר הירוק כבית הספר טוב, המוביל והמבוקש בישראל". אחת מחברות התזמורת שיתפה אותנו בסיפור האישי שלה: "בהתחלה הייתי בכיתת מנהיגות רגילה. אבל משום שהצטרפתי לתזמורת וממש נהנית, החלטתי לעבור לכיתת המוזיקה. אני מאוד אוהבת את החברים ואנחנו מרגישים מאוד מגובשים, בעיקר כי אנחנו מבלים המון ביחד. בכיתה הקודמת שלי עוררו אותי לפרוש מהתזמורת, אבל אמא שלי עוררה אותי והנה – עכשיו אנחנו טסים לגרמניה".

את הטלפון מאחורי עמוד התווים בלי שבני יראה. גם לערכים יש מקום בתזמורת: "אנחנו מקבלים את השונה כי למדנו לא לזרוק כיסאות על חצונים". את הריאיון ערכנו כחמש דקות לפני הופעתה של התזמורת בטקס פתיחת בית רינה, והנגנים, אם תהיתם, כלל לא נראו לחוצים. "איך אתם לא מתרגשים?" שאלנו. "פשוט כי אנחנו מופיעים בכל כך הרבה קונצרטים". ורווקא מכל הקונצרטים הללו, ראשי הערים או הנשיאים שמולם הם הופיעו (כן! הם הופיעו מול פרסו), התזמורת הכי מתרגשת לנגן מולנו, תלמידי הכפר, בטקס סיום השנה. רגע לפני שאתם מחמיאים לעצמכם (לא, אתם לא יותר חשובים מפרסו), האם אנחנו כל כך מפרגנים? האם אנחנו מספיק קשובים? חברי התזמורת ביקשו להעביר לנו מסר: "תמחאו לנו כפיים כשאנחנו מופיעים, תראו שאכפת לכם. אנחנו עוברים ממש

לכל תזמורת יש מנצח. במקרה של הכפר מדובר בבני יוסופוב. ומה חושבים חברי התזמורת על המנצח שלהם? "מקצועי, בא לקראת התלמידים, מדבר בגובה העיניים, מצחיק, רוסי, מנצח תרתי משמע. פשוט בני", הם אומרים. לא תאמינו כמה חברי התזמורת משקיעים על מנת להיות חלק מהקבוצה הזאת. הם מתאמנים שלוש ארבע שעות ביום ועוד יותר בסופי שבוע. מה להיות בתזמורת אומר "שאינן לך חיים". אבל מנגה, גם מר" ויחיים המון, לדוגמה הטיסה לגרמניה – "זה בעיקר כיף, מרגש, מהנה לבלות יחד ולהכיר אנשים חדשים. בתזמורת אנחנו מרגישים אחווה, אהבה והצלחה. אנחנו לומדים להקשיב האחד לשני, לתת לכל אחד את המקום שלו, ובעיקר – לומדים את הכישרון החשוב ביותר – איך להחביא

בית חדש לתזמורת

אחרי שניגנו בצריפים שמיועדים להריסה, זכו חברי תזמורת הכפר להיכל מוזיקה מכובד – "בית רינה" • התורם: רון ביברמן, בעלה של המתרגמת והכותבת רינה ליטוין

אסף שרף, י"ב/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

"עוד חלום התגשם בכפר!". כך פתח סיסקו את נאומו בטקס הפתיחה של בית רינה. הבית, שבשנה שעברה קם בשקט בשקט, או יותר נכון ברעש של רחפורים ובנאום, סוף סוף נפתח לשימוש באופן רשמי.

הרבה פעמים תהינו והתלבטנו – לשם מה צריך עוד בניין מוזיקה? ומי זאת רינה? בין צלילי תזמורת לנאומים חשובים, קיבלנו את ההסבר מנאומו של סיסקו. לפני עשור נפתח בית ריושקה בתור בית אמנויות שעזר למתג את הכפר כאחד מבתי הספר הטובים בישראל. מהר מאוד בית ריושקה הפך למקום שוקק חיים. 800 תלמידים מנגנים בו, ואין בו רגע רל. יותר ויותר נגנים הצטרפו לחגיגה, ומתוכם גם החלה לצמוח התזמורת.

תזמורת הכפר התחילה מ-16 נגנים ומר"נה היום 100 איש! כמוכן שלכל אלה כבר לא היה כבר מקום בבית ריושקה הקטן, ואת הנגנים היו צריכים לשכן בצריפים הרעועים שמהאחורי האמפי, שבכלל מיועדים להריסה. אדם בשם רון ביברמן שמע על מצוקת הנגנים והחליט לעזור לכפר. באמצעות

התיידדה המשפחה עם סיסקו, ומשם הסיפור ידוע. אביה של רינה תרם את הכספים לבניית ריושקה, ורון ממשיך במסורת בתרומתו לבית השחמט ועכשיו – להקמת בית רינה. "רינה הפכה כל מקום לבית, ועכשיו בית עשו לה", סיפר עליה רון בטקס. "המוזיקה היא לפני הכל ורינה תמיד הגשימה זאת בתרגומיה. את המוזיקה שמפייקים בדרך כלל בצלילים, הפיקה רינה במילים. אם המילים היו לה למולדת, המוזיקה היתה לה למקדש. היא תמיד האמינה בחינוך שמבטא הומניזם ואינטליגנטיות, ולכן הבית פה בכפר, במקום שהחינוך חשוב. כאן תיווצר קלאסיקה, אסתטיקה ותרבות".

בן 25 ומסיים את לימודיו בטכניון, התחתנו השניים. רינה עברה בחקר הספרות ובכתיבה של מסות (מסה) היא כתיבה ספרותית על נושא ספציפי, ניתוח ודיון על הנושא הספציפי הזה, א.ש.). זאת לאחר שלמדה ספרות עברית ואנגלית. רינה התפרסמה בעיקר בתחום התרגום משלוש השפות רוסית, אנגלית וספרדית. את הספרדית למדה לאחר שהייתה בת שני תיים וחצי באמריקה הלטינית. רינה תרגמה יצירות ספרותיות ובשארית חייה המשיכה לכתוב ולתרגם. ולמה דווקא בכפר הירוק מורשת המשפחה מכה שורשים? הקשר לכפר נוצר דרך הגיס של השניים. הוא, איך לא, למד בכפר ואהב את המקום. דרכו

סיועו הכספי, הקימו את בית רינה – בית התזמורת החדש שלנו. "הבית מלא בצלילים יום ולילה, וגורם לכולם הרבה נחת והרבה שמחה", אומר סיסקו. "תודות גם למשפחת זיידל, הפסלת רויה גרשון והאדריכל חלי צוקר". אז מי הוא האדם המסתורי שתרם לא רק לבית רינה אלא גם לבית השחמט ובעצם לכל בית הספר? רון ביברמן הוא בעלה של רינה ליטוין. מהנדס בג' מלאות, שעבד בתעשייה האווירית במשך 30 שנה, ותל אביב אביבי גאה. את הקשר של רון למוזיקה לא פשוט להגדיר. אמנם בילדותו ניגן בכינור, אך בסוף לא התחבר לכלי. הוא התחיל מאוחר ולכן לא הצליח או התמיד בתחום. אבל לא צריך לנגן על כלי כדי להיות מחובר לעולם המוזיקלי. "אני פשוט אוהב להאזין. עד היום אני שומע מוזיקה קלאסית ובמיוחד קאמרית ונהנה מכך מאוד".

על אשתו סיפר: "רינה היתה ילדת הונג קונג. את מלחמת העולם השנייה עברה יחד עם משפחתה בסין. כשכבשו הקומוניסטים את סין, יחד עם הפינוי הגדול של הלבנים, עלתה לארץ, והוריה עברו לקולומביה, בלי עדיה". בארץ היא התגייסה לצבא ושם הכירה את רון: "שם התחברנו". כשהיתה בת 21 ורון

לאבד את המשמעות ולמצוא אותה באובדן

רבקה גולדסטין, "מורשתה של רייזל קייריש"

לדעת סבל פירושו לדעת רוע. בשום ניסיון לזהות את הטוב אין אותה ודאות. כלומר, גם השקפתה המוסרית של האם מושרשת בחוויות מצוקה וכאב, חוויות של אובדן. הסיפור מקבל תפנית ושיא בפסקה האחרונה, המביאה את וידויה של האם: "שבוע לפני מותה, סיפרה לי שהיא זו שהלשינה על רייזל קייריש". לאורך הסיפור האם מקדשת את שמה של רייזל, ודרך סיפוריה מקדשת את דמותה, מציבה אותה כהתגלמות האמת והמוסר. עם סיום הסיפור הקורא מבין את המשמעות האמתית של דמותה של רייזל קייריש עבור האם – היא מנציחה את הרגע שבו, תחת תנאים לא אנושיים, היא איבדה את האמת שלה. כל חייה היא נאחזה באותו זיכרון, באובדן המשמעות, כאילו מנסה לברוא מתוכו משמעות חדשה. רק לפני מותה מגיעה האם להשלמה, אולי מתוך הבנה שכדי למצוא משמעות צריך לחפש, וכדי לחפש צריך קודם כל להכיר בהיעדרה. במשפט האחרון של הסיפור – "היא ביקשה את סליחתה" – מבקשת האם את סליחתה של רייזל קייריש, אך קודם כל את סליחתה של בתה.

ועוצמתיים כל כך, עד שנדמה שחיה הם רק השתקפות חיוורת של אותן אמיתות נצחיות – האנשים שבחיי לא נראו לי ממשיים כמו האנשים בסיפורים... דימיתי להכיר את דקירת האבנים החרות בכיכר המרכזית מבעד לסוליות מתבלות".

דרך סיפורים אלה אמה החלה להטיף את התורה המוסרית שפיתחה בעת שהותה במחנה, ובבסיסה האמורה שהאטיקה אינה יחסית או סובייקטיבית, אלא נגזרת מאמת אחת מוחלטת: "הראייה המוסרית היא הראייה הבלתי אישית", "האטיקה, כך האמינה... היא חלק מתורת ההיגיון".

אולם, בסיפור רומים רמזים המעידים על כך שהאמת שמקדשת האם, אינה מוחלטת וחינוכית לה: "אין לי ספק שהשקפתה האתית של אמי נבעה ישירות מהצבת רייזל קייריש כדוגמה המופתית שלה, ולא להפך". אילו נגזר המוסר כולו מאותה אמת, הייתה נגזרת ממנה גם הגדרתו של מושג הטוב, אך אליו מתייחסת האם בדבריה: "אני יודעת מה זה רוע."

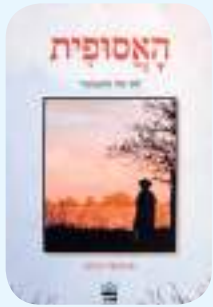

הסיפור הקצר "מורשתה של רייזל קייריש" התפרסם ב-1990 כחלק מהקובץ "מוקדי משיכה מזוירים". הוא מסופר מנקודת מבטה של רייזל, בת להורים ניצולי שואה, המתארת דרך מערכת היחסים שלה עם אמה את חוויית ההתבגרות בצל זכרונות השואה ותפיסת העולם המצולקת של האם. דרך עמדתה החינוכית והמוסרית, מואר משבר אובדן המשמעות שחוו הניצולים והיפורשם אחר אמת באור חדש.

גיבורת הספר יודעת כבר מילדותה את משקלו של שמה: "אף כי המלחמה גולה ממנה את כל משפחתה, אמי בחרה לקרוא לבתה הבכורה, ילדתה היחידה, על שם אדם זר – הגיבורה של בלוק שמונה בכוכבואלר".

רייזל קייריש היתה בת 14 בלבד כשהברחה, שעם מות משפחתה היתה לאדם הקרוב לה ביותר, נרשמה ברשימת המוות מכיוון שהיתה חלשה מכדי לעבור רייזל החליטה ללכת במקום, ככוונה לשכנע את הגרמנים שנפלה טעות והיא כשירה לעבודה. אסירה אחרת, שרצתה את עבודתה של רייזל במטבח, הלישינה עליה וכך שתייהן מצאו את מותן בתאי הגזים. לאורך הספר נבנית האשליה כי דווקא באותם מצבים אבסורדיים, באותם רגעים של סבל ופחד, נחשפה האמת. הסיפורים שרייזל שומעת ("הסיפורים הפשוטים והבוטים של אכזריות והקרבה") מוחשיים

כשדמיון נראה מציאותי

"האסופית" מאת לואיס מור מונטגומרי עוסק בתקופת הנעורים של אן, התבגרותה במהלך השנים והאנשים הסובבים אותה. אן היא ילדה יתום מה וג'ינג'ית, פרועה, שמצליחה להיכנס לסיטואציות משעשעות במיוחד. התחב"רתי אליה במיוחד, כי היא ילדה מיוחדת – שמחה ועצובה גם יחד, הרפתקנית ורגועה, חברותית ומבודדת. הרמיון של אן מופלא, והתיאורים שלה גורמים לרמיון להיראות מציאותי. השתלשלות אירועים ארוכה מחכה לאן שרלי, שתמצא לעצמה אויב מושבע, חברה טובה ופינה בלבבות האנשים בכפר אבונלי.

אני ממליצה לכם בחום לקרוא את הספר, כי הוא מראה שהכל אפשרי, ומאוד נהנית לקרוא אותו. קריאה מהנה!

גלי ענבר, 9/2

הזמנה להתארח

עשור לאלבום הראשון של אפרת גוש הוא הזדמנות מצוינת לבחון את יצירתה ואת "הזוגיות" האמנותית עם יוני בלוך • ביקורת הופעה בפסטיבל הפסנתר

להעביר כנות ולדייק תחושות אישיות וקולקטיביות – שבירה של הצורך לנקוט עמדה אחידה ולייצג אותה, העצמה של האינדיבידואלי על פני האידיאולוגיה או הפוליטיקה.

אותה כנות, שמאפינת גם את שיריו של יוני בלוך, היא המפתח לשיתופי הפעולה המוצלחים ביניהם. השיר הראשון ששרו יחד על הבמה היה דואט של בלוך שנקרא "שיר אחר". השיר מתאר פגישה של זוג היושב על ספסל מתחת לביתה של הבחורה. שניהם רוצים לעלות לדירתה, אך המבוכה והזהירות מונעות מכל אחד מהם לאזור אומץ ולהיות הראשון להציע זאת.

הפזמון הוא מין דיאלוג של מחשבות, המביע בעזרת אירוניה את האבסורד שבקשר כזה: "לו רק הייתי יכול/לו רק יכולתי לומר/ לשאול אם אפשר לעלות/ בוא תעלה אלי כבר/ לא היינו יושבים כל הלילה".

אף על פי כן, ניתן לראות בסיום מעין ניצחון של האהבה על הביישנות: "יושב ומנגן לה שיר אחר/ רק שיישאר". השיה על אותו ריחוק נבון שמאפיין את מערכות היחסים הצומחות על הרקע האורבני כבר שובר אותו מעט, ומאפשר יצירת אינטימיות על החלל החשוך והאורות החמים שנדלקו בוה אחר זה.

נדמה שלמשך שעה וחצי ועל רקע אורבניות תל-אביבית, גוש ובלוך מציעים לקהל "לעלות", להתקרב, להתארח. שמחנו לקבל את הצעתם.

האופי המיוחד שבקולה יחד עם ההגשה המשכנעת שלה, הופכים את השירים לשלה.

מלבד הסגנון המוזיקלי הדומה והעיסוק בנושאים של אהבה ומערכות יחסים, אין לשירים באלבום מן המשותף, אך יחד הם יוצרים דמות, יוצקים לתוכה עוצמה לצד עדינות ומעניקים לה חיים.

השירים נמנעים מלהכניס את דמותה של גוש לתבנית, או לאפיין אותה בהלך רוח חד ממדי. היא לא מתביישת להיות עצמאית ובטוחה בעצמה, כמו בשיר "טוב לבר": "רגע עם עצמי/ להבין אולי/ טוב לי בחיי/ לאהוב אותי/ לקבל אליו/ את כל אמונותיי". בשיר "פעם בחיים" של עמיר לב, היא מציגה רגישות עקשנית כמעט, לא מוכנה לוותר: "ואני אומרת נלך בצעדים קטנים/ ראיתי שחייכת כשקניתי לך פרחים". בשירים אחרים היא מראה דווקא פגיעות, ולא מפתחת להראות אפילו תלות או חולשה: "כש כולם שואלים/ אני אומרת דיאטה/ וזהו בעצם הכל/ אולי יום אחד ימצאו אותי מתה/ ואז כבר יפסיקו לשאול", "תמיד כשאתה בא/ אני טיפה יותר/ יודעת שאסור/ אבל זה לא עוזר לי/ לא עוזר".

אולם, דווקא הימנעותה של גוש מנקיטת קול חד משמע, מניסיון להפוך ל"קולו של דור", מצליחה

יונתן גדות ונעם נזרי, י"ב/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עשר שנים חלפו מאז הוציאה אפרת גוש את אלבומה הראשון. ביום רביעי ע" 21.10.15 באוקטובר הופיעה גוש בתיאטרון הקאמרי ואירחה את יוני בלוך במסגרת פסטיבל הפסנתר שנחגג בתל אביב.

אלבום הבכורה "אפרת גוש", שהוציאה הזמרת בהיותה בת 22 בלבד, זכה לשבחי המבקרים ולהצלחה מסחרית, והשנה אף הגיע למעמד של אלבום זהב. בין השירים המפורסמים באלבום ניתן למצוא את "תמיד כשאתה בא", "טוב לבר", "פעם בחיים" ו"מה שקרה".

באחת ההפסקות בין השירים צחק גוש וסיפרה על בחור (שנראה לה) בן גילה, שניגש אליה בבית קפה בעיר וסיפר לה בהתרגשות על איך הוא "גדל עליה". נראה כי נוח לה על הבמה, מתחת לפנסים, אך היא עדיין מתרגשת כאילו עור לא הספיקה להתרגל.

שירי האלבום הראשון של גוש, מלבד החידוש לשירי עמיר לב "פעם בחיים", נכתבו על ידי ברק פלדמן והולחנו על ידי יוני בלוך. למרות זאת,

מגשימים משאלות בטקס שבועות

כילד חולה, הגשימה עמותת "משאלת לב" חלום לדניאל גולדרייך • היום, כשהוא כבר בוגר ובריא, החליט דניאל להגשים חלום לילדים אחרים, ויזם את ההפנינג גיוס הכספים הראשון לעמותה בכפר • היה מפרך אבל מלמד

דניאל גולדרייך, 5'ט'
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

הלחץ, כל העומס, הראגה שר- ברים ישתבשו, הניסיון לסכל בעיות אשר יפגעו באירוע, זה לא כ"ף. כל היום הייתי בחששות שלא נגייס מספיק כסף על מנת להגשים משאלות אלו (בכוונה לא חושף סכומים) ושיצוצו בעיות בדרך.

אז שוב מתברר שיש אנשים טובים בעולם, ומכיוון שאנו עו-

לם שאינו אוטופי ואינו אידיאלי, קיימים גם אנשים שבלשון המעטה לא עוזרים.

למרות כל הקשיים והחששות, למרות המכשולים, המטרה הושגה. גייסנו סכום גדול מספיק על מנת להגשים את שתי המשאלות, והערב עבר בהצלחה גדולה.

אני מוכרח להודות... זאת ללא ספק היתה השנה הכי עמוסה והכי מלמדת שחוויתי בחיי (הקצרים).

אני מרגיש שלמדתי המון על איך לארגן אירוע בסדר גודל כזה, על צורת ההתנהלות של מנהלים ואנשים אחראיים (לצערך, מכמה התאכזבותי, אך גם זהו לקח חשוב) לטוב ולרע, והכי חשוב מהכל גם יחד: חוויתי את ההרגשה המופלאה של העשייה, התרומה וההרגשה שאתה עושה מעשה טוב.

בסופו של דבר, אני מרגיש שהרווחתי מהאירוע הזה יותר מכולם, כי למדתי דברים חשובים על החיים. אני אסיר תודה שהכיתה המופלאה שלי (ח'5) נתנה לי יד, עזרה לי להרים את הכל ונתנה לי יכולת מנהיגות. אני מאושר שהאנשים הקרובים אליי והחברים שלי תמכו בי ברגעי משבר (והיו הרבה) ויותר מכל - אני שמח שבזכותכם, העלינו חיוך על פנים שבאמת זקוקות לניצוץ הזה בעיניים על מנת לנצח ולחיות חיים מלאים וארוכים.

קבעתי פגישה עם סיסקו, הכנתי מכתב שבו אני מפרט את יוזמתי ומנסה לשכנע אותו לאשר לי לממש אותה. סיסקו כנראה ראה שאני רציני בדבריי, ואישר לי לבצע את התוכנית בערב שבועות, כאשר החשיפה לאנשים היא הכי גדולה בשנה. כמוכן, שמהפגישה יצאתי עם פנים מחויכות והייתי מוכן לע-

בור מסע גדול. בדעך אני יכול לומר שבאמת לא ירדתי מהו גודל המסע שלקחתי על עצמי.

שעות רבות בניסיון לגייס אנשים, שעות רבות בניסיון לרחוף אנשים לעזרה חודשיים וחצי ללא שינה, ייאוש, אכזבות, חששות, שלושה חודשים של אינספור פגישות וקילומטראז' עצום עברו עליי בשנה האחרונה.

יחד עם כיתתי וצוות הניהול שלי בחרנו שתי משאלות, אשר אותן אנו רוצים להגשים: האחת של ילדה בת ארבע שרצתה חדר ילדים מפנק, והשנייה של ילד חולה סרטן בן תשע, המרותק לכיסא גלגלים, ומשאלת ליבו היא טרקטורון ממונע שיאפשר לו לנוע ממקום למקום בלי כיסא הגלגלים הן בתוך הבית והן מחוץ לו.

21.5.15, היום אשר עברו עמלנו בפרך כל השנה - הגיע. לרגע הרגשתי בינוס-מן חשוב עם כל הטלפונים והתיאומים, אך מהר מאוד גיליתי שלהיות בינוס-מן זה לא כ"ף כמו שזה נראה.

רבים חושבים שלהיות מנהל זה קל, כי כל האנשים שתחתך עושים את כל העבודה ואתה יכול לשבת רגל על רגל במשרד עם המזגן ולשתות פינה קולדה עם מטרייה בתוך המשקה. יש לי חרשות מרעישות: זה לא ככה! לא קרוב ללהיות ככה. כל

לקרות בזמן הקרוב. אמרתי שאני יודע ושאחכה בסבלנות.

כעבור כמה חודשים זה קרה. בתאריך 30.4.2006 בשעה 19:00 (אפילו אני מופתע שאני זוכר את השעה והתאריך) יצאה הטיסה לניו-יורק להגשמת משאלתי. למשך כשבועיים הייתי עם משפחתי (חוץ מאחי הגדול ששירת בצבא) ועם הכבאים ב"סיוור כבאות" אחד גדול באחת הערים היפות והגדולות בעולם, כאשר אני אוסף איתי חיוכים, שמחה והכי חשוב: כוח להמשך הדרך.

כיום אני יודע להגיד, שכאשר הנפש חזקה, באמת קל יותר לגוף להילחם.

משאלתי הוגשמה וכיום אני בריא וחזק ובעורקיי זר רם הרהף להגשים לאחרים משאלות, כפי שהגשימו לי. בבית הספר היסודי שלי העליתי רעיון, לבצע הפנינג גיוס תרומות למען העמור תה. הרעיון יצא לפועל, כל השכונה התנדבה, כולם היו בעניין, המנהלים והמורים גם הם, ולשמחתי הרבה, הצלחנו לשבור את שיא גיוס הכספים אשר נאספו בהפנינג שכזה. עכשיו אני מגיע לפואנטה האמיתית של הטור הזה:

בתחילת שנת הלימודים הנוכחית עלה במוחי רעיון לקיים גם בכפר הירוק הפנינג גיוס תרומות למען העמותה. חשבתי עם עצמי טוב טוב, האם אני באמת רוצה להיכנס לעניין, מכיוון שהכפר הירוק אינו בית ספר שכונתי, הוא אינו בית ספר שבו כולם מכירים את כולם, וידעתי שאם אבחר לאמץ את הרעיון, הולכת להיות לי שנה ארוכה מאוד של עשייה.

בליבי ירדתי את התשובה הנכונה, והחלטתי להיפשיל שרוולים וללכת לעבודה.

שלום לכולם, בטור זה אשתף אתכם במסע גדוש החוויות שעברתי בשנה האחרונה. לפני 10 שנים כאשר הייתי בן ארבע וחצי, אובחנתי כחולה סרטן. כמו שאתם משערים, דרך ארוכה ובה הרבה טלטלות עברתי, אך כיום בעודי מסתכל אחורה, אני מחייך כאשר אני נזכר בכל האנשים/הגופים הטובים ורחבי הלב שיצא לי לפגוש במהלך אותה תקופה.

אחד מהגופים הנהדרים האלה היא עמותת בשם "משאלת לב" - Make A Wish. זוהי עמותת בינלאומית, הפועלת ביותר מ-40 מדינות ברחבי העולם, והמוטו שלה: כאשר הנפש בריאה, הרבה יותר קל לגוף להיות בריא. העמותה מגישימה משאלות לילדים שחולים במחלות מסכנות חיים בגילאים 3-18.

בין השאר, כמו שאולי כבר הבנתם, אני ילד משאלה של העמותה הנפלאה הזו. משאלתי היתה "לטוס לבקר את הכבאים הגיבורים שהשתתפו באסון התאומים עם הצוות שלי".

למשאלה שני חלקים: החלק הראשון - לטוס לבקר את הכבאים שהצילו אנשים במהלך אסון התאומים (9.11.01) וחלק שני - "הצוות שלי" - שני כבאים מתל אביב שפגשתי, והם ממש ליוו אותי לאורך כל הדרך (אפילו עד היום הזה), היו איתי בכתי החולים, אירחו לי חברה באשפוזים הארוכים, היו איתי ברגעים הכואבים וברגעים השמחים ובעצם, עברו איתי את כל התהליך.

כאשר ביקשתי את המשאלה, הייתי באמצע הטיול פוליס הכימותרפיים ואמרו לי שהרבר לא יוכל

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

נעל"ה

"אנחנו מכריזים בזאת"...

באולם שבו הוכרז על הקמת מדינת ישראל, קיבלו 22 תלמידי י"ב נעל"ה הנרגשים את תעודות הזהות הישראליות והפכו לאזרחים • תודה להורים ולכפר הירוק שהביאונו עד הלום

תלמידי נעל"ה, י"ב/10 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

גלית ועברית. פה אני לומדת עברית, ספורט, מתמטיקה, כימיה, ביולוגיה ואנגלית. עכשיו אני כותבת מכתב. אני מדברת אנגלית, רוסית וקצת צרפתית."

אנסטסיה גריגורייבה, ט'10: "הגעתי מרוסיה. במשפחתי יש אמא, אבא, סבא, סבתא וחתול בשם מסוק. עכשיו אני תלמידה בכפר הירוק. אני מדברת רוסית, אנגלית, קצת עברית וקצת גרמנית. אני אוהבת לשיר. אני גם אוהבת ללמוד מילים חדשות בעברית. ברוסיה אני גרה לבד, אבל בכפר הירוק אני גרה עם חברים שלי. זה כיף!"

ויקטוריה רודנייב חגגה 75 יחד עם תלמידיה, משפחתה ומורי הכפר

כמה ממשפחות החיילים הבוגרים כבר עלו ארצה בעקבות ילדיהם, וזהו כנראה הסממן הגדול ביותר להצלחת הפרויקט - עידוד הציונות ואהבת המולדת.

במהלך הטקס הקריאו התלמידים קטעים רבים על מהי אזרחות ומה היא מסמלת עבורם מתוך הספרות היהודית והישראלית. בהמשך הודו להנהלת הכפר הירוק, לצוות המורים והמחנכים, הנהלת נעל"ה וכמובן להורים, על ההזדמנות שניתנה להם לגדול, ללמוד ולהתפתח במדינה חופשית, לגלות ולחזור אל השורשים היהודיים שלהם, לספוג תרבות ומסורת ישראלית, ולהשתלב בחברה פה בארץ.

את הטקס חתמו התלמידים בשני המנונים - ההמנון הלאומי "התקווה", שקיבל במעמד זה משמעות חדשה עבורם, סמל לתקווה למדינה ולמולדת החדשה שלהם, והמנון הכפר הירוק, לכבוד הבית הראשון והחם שקיבלו בארץ, אשר חיבק אותם בחיבוק חם ואוהב ואיפשר את השתלבותם במדינה.

...

מילים ראשונות של תלמידי נעל"ה: ויקטוריה קוטובה, ט'10: "הגעתי מרוסיה. אני גרה בכפר הירוק. אני אוהבת כימיה, אני

"אנחנו מכריזים בזאת". לצורך הטקס נבחר מיקום סמלי ביותר. לפני 67 שנה באותו אולם קטן במרכז תל אביב התקיימה הכרזת העצמאות של המדינה. באותו אולם הוכרזה המדינה כיהודית, עצמאית ודמוקרטית ובאותו האולם הוכרזו התלמידים שלנו כאזרחים באופן רשמי במדינה.

היום, בסיום שנת הלימודים, יוצאים מכותלי בית הספר 22 אזרחים נוספים.

במהלך הטקס הוזכרו תלמידינו את ההיסטוריה של המדינה לצד ההיסטוריה הפרטית שלהם. שטפו את הקהל בהתלבטויות שהיו ועדיין יש להם ולמשפחותיהם בעניין העלייה ארצה, נזכרו ברגעים הראשונים בארץ ובכפר הירוק. ההתרגשות בחלל האולם היתה בשיאה וכך גם הגאווה. ללא ספק, האפשרויות שעומדות כעת בפני הבוגרים הן רבות ובלתי מוגבלות.

לטקס הגיעו המשפחות הנרגשות והמשפחות המאמצות של התלמידים, צוות המורים ואורחים נוספים, ביניהם מדריך תוכנית צהלה שהיה משמעותי בהפיכתם לאזרחים במדינה.

"כאשר עליתי לארץ ישראל הרגשתי כמי שחזרה אל זהותה סוף־סוף, הרגי שתי כמי ששבה אל השמות של אביה ואמה, כמי ששבה אל תעודת הזהות הישראלית..." כך אמרה בשירה המשוררת רינה לווינזון. את הקטע המלא, הקריאו תלמידי כיתה י"ב/10 נעל"ה בטקס קבלת תעודות הזהות שלהם. הבוקר של יום ראשון, 14.06.15, היה מרגש מאוד עבור כיתה י"ב/10 נעל"ה. כל הבוגרים של תוכנית נעל"ה, מחזור "ס", הגיעו להיכל העצמאות בתל-אביב על מנת לקבל באופן רשמי את תפקיד האזרח במדינת ישראל ולקבל תעודת זהות ישראלית.

דרך ארוכה ומורכבת בת ארבע שנים, עשירה בעבודה קשה, בהתלבטויות ובתקווה, לעיתים באכזבה ולעיתים בגאווה, סוכמה בטקס חגיגי ומושקע הן מצד התלמידים והן מצד הצוות החינוכי.

הכי כיף בכפר

בחופשת הסוכות, במסגרת נעל"ה, טיילנו בירושלים, במצדה ובעין גדי. זה היה הטיול הראשון שלנו בישראל, לאחר חודש אחד בלבד שלנו פה בארץ. כשהיינו בעיר העתיקה בירושלים, המדריך סיפר לנו סיפורים, והיה מעניין. בלילה ישנו במאהל של בדואים. ביום השני, נסענו למצדה. ראינו הר גדול ועלינו עליו. זה היה קשה, אבל למעלה התגלה בפנינו נוף יפה: משם המשכנו לעין גדי.

בסוף היום השני כבר היינו עייפים, ולכן לא צחקנו. אבל כשהגענו בחזרה לכפר, שמחנו מאוד, כי כבר התרגלנו וגם התגעגענו...

רינה פרידקינה, ט'10